Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecţiilor noastre, şi ţinând cont de condiţiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilităţi cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POŞTĂ”:

— Plata taxelor poştale.

— Reducere de 10 % la achiziţii de până la 10 cărţi.

— Reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărţi pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile Tehnoredactor: Ana Croitoru Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale VAN WIE, PATRICIA

Iubind-o pe Lindsey / Pat Van Wie

Bucureşti: Alcris, 2001. p.; cm. – (El şi Ea)

Tit. orig. (eng): Loving Lindsey. ISBN 973 – 646 – 049 – 5 821.111.31 = 135.1

Colecţia „EL şi EA”.

PAT VAN WIE

Iubind-o pe Lindsey

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Dovedind încă o dată că aceia pe care-i iubim prima oară sunt cei pe care-i vom iubi toată viaţa, Pat Van Wie ne oferă o poveste de dragoste întru totul satisfăcătoare! Lindsey îl adorase pe cowboy-ul cu zâmbet drăcesc de când o sărutase prima oară, cu atât de mult timp în urmă, dar se putea ca acel rebel chipeş să fie partenerul, amantul ideal pentru o fată-băieţoi aspră şi tandră care se maturizase complet?

Capitolul 1

Will Claxton putea mirosi necazul de la o milă distanţă, dar în seara aceea nu avea nevoie să meargă atât de departe. Aşezat pe scaunul lui favorit din barul „Pintenul ruginit”, o adăpătoare dărăpănată de la periferia oraşului Willowbend, Wyoming, socotea că ringul era gata pregătit pentru o confruntare.

Iarna eliberase ţinutul din cătuşa ei şi se părea că toţi văcarii din comitat simţeau nevoia să se dezmorţească. Şi aleseseră în acest scop tocmai „Pintenul”. Fumul, muzica zdrăngănitoare care se revărsa din tonomat, ţăcănelile bilelor de pool şi râsul răguşit al cowboy-ilor îmbuibaţi cu bere anunţau o încăierare pe punctul de a începe. Mai devreme sau mai târziu, careva beţiv avea să se simtă ofuscat de înfăţişarea sau băutura favorită a altuia, iar atâta lucru era de ajuns.

Will bănuia că era timpul să-şi termine berea şi să trag pe dreapta. Până nu începea balamucul.

În clipa următoare, uşa din faţă se deschise, lăsând să intre un val de aer friguros. Şi o femeie.

Înaltă, zveltă, îmbrăcată cu blugi roşi şi cizme, cu o pălărie trasă peste ochi, arăta mai mult a grăjdar tânăr decât a femeie – un grăjdar pe care-l mâncau palmele.

Îşi smulse pălăria din cap, plesnindu-şi cu ea coapsa suplă, şi toate asemănările cu un grăjdar zburară pe uşă afară. Era femeie din cap până-n picioare, de la coama blond-roşcată până la curbele trupului, accentuate de bumbacul şi docul hainelor.

Lindsey Baker.

Will îşi amintea că, şi atunci când o văzuse ultima oară, îl frapase acelaşi lucru: diferenţele dintre fata pe care o cunoscuse cândva – o băieţoaică slăbănoagă care se ţinea după el – şi femeia de acum. Da, să trăiţi, Lindsey se putea preface băiat, ba chiar o făcuse toată viaţa, dar orice bărbat cu un singur ochi pe jumătate deschis putea să vadă adevărul.

— Bă, a dreacu’ …! mormăi Eric, barmanul.

Will era întru totul de acord, deşi ar fi fost gata să parieze că Eric definea belelele puţin mai altfel. Lindsey Baker fusese întotdeauna una dintre cele mai dificile persoane de sex feminin pe care le cunoştea Will şi bănuia că măcar din punctul *ăsta* de vedere nu se schimbase.

— Ce naiba caută aici? întrebă Will.

Încruntându-se, Eric arătă cu capul spre fundul încăperii.

— Cred că a venit după frate-său…

Will urmări privirea celuilalt, spre un trio care juca pool. Pe doi dintre jucători nu-i mai văzuse niciodată. Pe al treilea îl cunoştea de-o viaţă – Stuart Baker, fratele mai mic al lui Lindsey. Will îl observase mai devreme şi îl evitase intenţionat.

— Şi ceilalţi?

— Umblăreţi, răspunse Eric, rămânând atent la riscul unei confruntări iminente. I-a adus vântul în oraş, acu două săptămâni. De-atunci, tot agaţă băieţi din partea locului. Pe Baker, mai ales. Ăsta-şi pierde cămaşa de pe el…

Clătină din cap.

— De parcă soră-sa ar mai avea nevoie acum şi de alte probleme.

Will îi aruncă o privire.

— *Alte* probleme?

— Se pare că a dat ghinionul peste ea, la Silver Creek. Accidente, chestii… Mulţi băieţi nici nu mai vor să lucreze pentru ea.

Will auzise despre aşa-zisele probleme de la ferma Baker, dar le tratase ca pe nişte simple zvonuri. Prin zonă, bârfele se răspândeau ca focul prin prerie, vara. Iar când era vorba de familia Baker, oamenii îl ţineau pe Will la curent indiferent dacă-l interesa sau nu. Eric, însă, nu era omul care să umble cu vorbe, iar informaţiile lui erau de obicei mai corecte decât majoritatea.

Reţinând că era bine să se mai intereseze, Will luă încă o înghiţitură de bere şi o privi pe Lindsey cum pornea prin salon. Bărbaţii se dădeau la o parte din calea ei, amuţind, în timp ce fata se îndrepta spre fratele său. Will era nevoit să-i admire ţinuta plină de încredere feminină calmă, în totală contradicţie cu situaţia în care se afla. O fi arătat ea deplasat într-un bar răpănos, dar asta n-o oprea. Însă, la urma urmei, puţine lucruri o opriseră vreodată pe Lindsey Baker. În gimnaziu, fusese mai dură decât oricare dintre băieţii de pe terenul de joacă. Iar acum stăpânea una dintre cele mai întinse proprietăţi din zonă.

Will se îndoia că vreunul dintre localnici ar fi

îndrăznit să se pună cu ea. Cu toţii o cunoşteau pe Lindsey şi reputaţia ei. Însă partenerii de joc ai lui Stuart… cu ei, altfel stătea treaba. N-aveai cum să ştii de ce erau în stare doi străini necioplţi ca ei.

Will îşi termină berea, spunându-şi că oricum nu era problema lui. Nu datora nimic familiei Baker. Ba chiar, multă lume ar fi spus că lucrurile stăteau tocmai invers. Şi-n plus, Lindsey ar fi trebuit să aibă atâta minte încât să nu intre la „Pinten” ca la ea acasă. Dacă dădea de necaz, ce vină avea el?

— Stuart? se auzi vocea puternică a lui Lindsey, făcând ca toate conversaţiile să înceteze. Avem de vorbit.

Stu nu păru să observe că toţi ochii din salon se aţintiseră asupra lor.

— Nu acum, surioară, sunt în plină partidă.

Şi, cu un zâmbet, se rezemă de masă, pentru a ţinti următoarea lovitură.

— Băieţii ăştia-mi datorează o grămadă şi am de gând să-mi umflu buzunarele.

Ceilalţi doi râseră, dar Lindsey nu păru deloc amuzată.

Stu lovi bila şi rată.

— Fi-ţi-ar…!

Partenerii lui gemură cu compasiune batjocoritoare, iar câţiva dintre chibiţi râseră nervos.

— Uite, vezi…? murmură Stuart, apropiindu-se de sora lui, pentru a o cuprinde cu un braţ pe după umeri. Vezi ce-am făcut, din cauza ta?

Lindsey răspunse ceva neauzit de Will, dar acesta îi simţi clar încordarea. Era extrem de nemulţumită. Stuart, însă, nu părea să observe nimic. Sau, poate, nu-i păsa.

— Auziţi, băieţi, spuse Stuart. Vreau s-o cunoaşteţi pe sora mea mai mare, Lindsey.

O apucă de bărbie cu o mână, pe care Lindsey i-o plesni imediat. Chicotind, Stuart o strânse şi mai tare lângă el.

— N-o fi ea cea mai marfă iepşoară de p-aicea, da’ are snagă. Şi ştie să conducă o fermă mai bine decât

oricare bărbat din câţi cunosc. Nu-i aşa, Linds?

— Tembelu dracu' ...! mormăi Will. Nu era el în cei mai buni termeni cu Lindsey, dar nu suporta s-o vadă umilită – şi mai ales de hahalera de frate-său.

Lindsey se smuci din loc, neluând în seamă comentariile fratelui ei.

— Pauza s-a terminat, Stuart. Mâine avem zi de însemnare a vitelor şi am nevoie de tine treaz şi cu capul pe umeri. Să mergem.

— Nu pot. Suntem în mijlocul…

— Nu mai sunteţi în niciun mijloc, i-o reteză Lindsey.

Şi, apropiindu-se de masă, împinse în găurile de pe margini bilele rămase.

— Partida s-a terminat.

Will aproape că izbucni în râs. Nimeni nu putea spune că femeia aia n-avea curaj.

Stuart şi noii lui prieteni, însă, nu zâmbeau. Cel mai înalt dintre cei doi străini se proţăpi în faţa ei, oprind-o, când Lindsey se întoarse spre uşă.

— Ia-n stai, duduiţă. Unde crezi c-o-ntinzi aşa…?

Lindsey îşi ridică bărbia, privindu-l drept în ochi.

— Nu te băga, cowboy. Ne priveşte numai pe mine şi fratele meu.

Individul îşi trânti în şolduri mâinile cărnoase.

— Ne-ai stricat jocu. Asta-nseamnă că ne priveşte pe tine şi mine.

Stuart sări imediat în apărarea surorii sale:

— Hai, mă Gus, las-o mai moale. Lindsey are draci, da' n-a făcut-o cu intenţie. Nu-i aşa, surioară?

— Ba am avut o intenţie foarte clară, *Gus*, replică Lindsey, fără s-şi lua ochii de la namila din faţa ei. Tu şi amicul tău sunteţi doar doi târâie-brâu, aşa că fă bine şi dispari. Fratele meu şi cu mine plecăm.

Will gemu. Curajoasă, poate – proastă, sigur. Proastă făcută grămadă.

— Frate-tău ni-i dator. Cu caru. Şi până nu plăteşte, nu mergeţi nicăieri, declară Gus, apropiindu-se, într-o încercare evidentă de a o intimida.

Will i-ar fi putut spune că n-avea nicio şansă. Niciodată n-o văzuse pe Lindsey dând înapoi din faţa unei provocări. Şi, aşa cum se aşteptase, tânăra nici nu clipi.

— Dă-te la o parte.

— Poţi s-aştepţi. Da' s-ar putea să găsim noi alt stil de plată…

Şi, apucând-o de braţ, Gus o smuci spre pieptul lui.

Pe negândite, Will îşi desprinse picioarele de pe bara taburetului, începând să se ridice.

— Ia labele de pe mine!

În vocea lui Lindsey se simţea furie, nu teamă, făcându-l pe Will să se oprească brusc.

Ce naiba-l apucase?

Nu el răspundea de Lindsey. Fuseseră prieteni, dar trecuse mult timp de-atunci. Impunându-şi să se aşeze la loc, se hotărî să-l lase pe Stuart s-o scoată din impas. În fond, *el* era fratele ei.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, Stuart apucă matahala de braţ.

— Las-o-n pace, Gus. Am să-ţi plătesc.

— Ba cred că mai mult îmi place cum poate să plătească ea. Tu ce zici, Ray? îşi întrebă Gus partenerul. Pe sub ţintele-astea de cobwoy, eu simt o femeie…

Stuart smuci braţul lui Gus chiar în momentul când Ray, o nevăstuică de om, se amestecă şi el în gâlceavă. Apucându-l pe Gus de umeri, Stuart îl răsuci în loc. Până să se dezmeticească, Ray îi şi trânti un pumn în burtă, urmat de un uppercut la bărbie. Stuart se prăbuşi pe podea.

Lindsey scoase o înjurătură furioasă şi-şi repezi genunchiul în sus, ţintind între picioarele lui Gus.

Râzând, acesta i-l blocă fără greutate.

— Pare-se că m-am ales cu o mâţă sălbatică…!

— Ei, fir-ar…!

Will ştia că n-ar fi trebuit să se implice. De ce naiba, când ceilalţi nu făceau decât să se foiască pe scaune în timp ce unul de-al lor zăcea grămadă pe jos, trebuia ca tocmai el să facă un pas înainte?

Şi mai ales când era la mijloc familia Baker.

— …să fie! încheie Will, pornind spre grupul de lângă masa de pool. Nu îţi plăcut răspunsul la propria întrebare, dar îl ştia. Nu suporta să vadă o femeie maltratată, chiar dacă era fiica lui Jeremiah Baker.

— Ai vreo problemă, Lindsey? întrebă el.

Ochii mari şi verzi ai fetei se repeziră spre ai lui, iar Will văzu cât de surprinşi erau. N-o putea învinui. Probabil îl crezuse ultimul care i-ar fi venit în ajutor. Dar acum era prea târziu ca să-şi bată capul cu gândurile lui Lindsey.

— Fă bine şi du-te-napoi la bar, îl preveni Gus. Nu-i treaba ta.

Will îşi încrucişă braţele pe piept, rezemându-se cu un şold pe colţul mesei de pool, în timp ce-l măsura pe celălalt cu privirea. Era masiv. Prea masiv.

— Păi, vezi tu, Gus, uite cum stă treaba…

Probabil că făcuse prostii şi mai mari la viaţa lui – numai că, pe moment, nu-i venea în minte niciuna.

— Domnişoara Baker, aci de faţă, şi cu mine, ne cunoaştem de mai multă vreme. Dintr-a-ntâia, mai exact, când mi-a ars una.

Îşi frecă falca, parcă amintindu-şi acea scatoalcă de demult.

— Şi cred că asta-nseamnă că e şi treaba mea.

Gus îşi dezveli dinţii, urâţindu-se de binelea.

— Pare să fie timpul s-o-nveţe minte careva.

— N-ai să fii tu ăla.

Will tăcu un moment, lăsând cuvintele să-şi facă efectul.

— Bun. Şi-acum, las-o pe domnişoară…

— Will! îl întrerupse Lindsey, privind undeva în spatele lui. Fii atent!

Răsucindu-se în loc, Will se pomeni faţă-n faţă cu Ray. Se încordă, gata de atac, când deodată din mulţime apăru Eric, în spatele lui Ray, murmurându-i ceva.

Individul se opri brusc.

Imaginându-şi ameninţarea lui Eric, Will zâmbi, dând din cap în semn de mulţumire, înainte de a se întoarce din

nou spre Gus.

— Şi, cum spuneam… las-o pe domnişoară în pace.

O clipă, în ochii lui Gus se zări o licărire de incertitudine, dar imediat expresia i se înăspri. O îmbrânci pe Lindsey într-o parte. Fata se agăţă de piciorul mesei de pool, ca să nu cadă.

— Bine, spuse Gus; cu picioarele uşor depărtate şi mâinile pe lângă trup, îşi mişcă degetele ca pentru a spune „prinde-mă dacă ai curaj”. Vrei să faci pe eroul? N-ai decât!

Gus era mai înalt cu aproape un cap decât Will, care avea un metru optzeci. Adăugând la asta o diferenţă de vreo cincizeci de kilograme, Will bănuia că, în luptă dreaptă, nu prea avea şanse. Dar, în fond, cine spunea că trebuia să fie luptă dreaptă? Cei opt ani la infanteria marină îl învăţaseră măcar un lucru: că luptele nu erau *întotdeauna* drepte. În cele din urmă, nu conta decât cine rămânea în picioare.

— La naiba…

Will îşi trecu o mână prin păr, chipurile stând pe gânduri.

— Se pare că în faţa unuia ca tine n-am nicio şansă.

Gus chicoti gros, cu răutate.

— Că bine zici…!

Coborându-şi mâna, Will dădu să se întoarcă, dar în schimb apucă un tac de pool. Dintr-o singură mişcare fluidă, se răsuci la loc cu băţul de lemn dur şi îl nimeri pe Gus drept în burtă. Un uppercut scurt cu cotul în bărbie, după care îi cosi genunchii cu tacul.

Gus căzu îndesat, dureros, ca unul de gabaritul lui.

În momentul impactului, Lindsey expiră prelung. Mai văzuse destui ca Gus – voinici, răi şi imprevizibili. Noroc că Will acţionase prin surprindere, altfel ar fi avut mari probleme.

Proptindu-şi cizma pe pieptul lui Gus, Will îi îndreptă spre gât vârful ascuţit al tacului.

— Parcă spuneai că cineva trebuie să se înveţe minte…?

Gur înjură, dar amuţi la auzul clănţănitului unui închizător de armă cu alice. Toţi cei din încăpere se întoarse spre Eric, care păşi înainte, cu puşca în mână, împingându-l în faţa lui pe partenerul lui Gus.

— Nimic nu se compară cu o partidă de box ca pe vremuri, ca să însufleţească atmosfera, comentă Eric, zâmbindu-le celor din jur. Dar acum…

Îi făcu semn cu arma lui Gus să se ridice.

— …cred că-i timpul s-o-ntindeţi, băieţi.

Will îşi ridică cizma de pe pieptul lui Gus şi făcu un pas înapoi.

Adunându-se pe picioare, Gus îl măsură încruntat, înainte de a arunca o privire veninoasă spre Lindsey.

— O să ne mai întâlnim noi.

Pe Lindsey o străbătu un fior de teamă. Refuzând să-l recunoască, ridică bărbia, cu o privire furioasă.

— Ba eu n-aş prea crede, replică Eric, risipind tensiunea. Cel puţin, nu la mine.

Stătea cu puşca pe braţ, dezinvolt ca un crotal gata de atac.

— De fapt, dacă vreunul dintre voi doi, băieţi, mai intră pe uşa asta, nu eu am să deschid gura să vorbesc.

Gus mai ezită un moment, apoi se întoarse, pornind primul spre ieşire. Imediat ce uşa se trânti în urma lui şi a lui Ray, nivelul sonor crescu din nou la normal.

Lui Lindsey abia dacă-i venea a crede cât de repede reveniră toţi la treburile lor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Clătinând din cap, se întoarse spre fratele ei. Acesta încerca să se ridice în picioare, iar Lindsey al ajută, cuprinzându-l cu un braţ pe după talie.

— Şi-a revenit? întrebă Will.

— O să supravieţuiască.

Totuşi, Lindsey trebui să-l rezeme de perete, pentru ca să nu alunece la loc. Berea şi pumnul în bărbie îl înmuiaseră ca pe o cârpă.

— Şi tu?

Surprinsă, îl privi pe Will. Îngrijorarea din ochii lui

negri îi făcu inima să se oprească un moment în loc. Nu era obişnuită ca oamenii să se intereseze de ea – dar, în fond, nici Will nu era fiştecine. Cândva, îi fusese cel mai bun prieten.

— N-am nimic, minţi ea.

— Sigur?

Un moment, Lindsey nu răspunse.

De ce trebuise ca tocmai Will să-i vină în ajutor? întotdeauna o putuse irita doar cu o singură privire. Iar acum stătea prea aproape, privind-o ca şi cum l-ar fi interesat sincer soarta ei, ca şi cum *ea* l-ar fi interesat, când Lindsey ştia că nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

— Mi-e bine, se încăpăţână ea să insiste.

Will nu părea s-o creadă, dar se mulţumi cu atât.

— Ia… o chemă el, trecând lângă Stuart. Să dau şi eu o mână de ajutor…

— Nu, mulţumesc.

Făcuse deja destul, mai mult decât i-ar fi convenit lui Lindsey. Venise la „Pintenul ruginit” furioasă şi hotărâtă să-şi târască fratele de chică înapoi la fermă. Şi când colo, Stuart mâncase bătaie, iar ea fusese maltratată de o ditamai huiduma. Întregul incident o făcea să se simtă prost, însă faptul Will fusese de faţă şi îi sărise în ajutor înrăutăţea şi mai mult situaţia.

— O să ne descurcăm noi…

— La fel cum te-ai descurcat cu amicu’ Gus?

Era o replică tipică pentru Will, plină de sarcasm.

Lindsey uitase că avea această calitate. Întotdeauna fusese al dracului de ţanţoş şi plin de sine. Tare i-ar mai fi plăcut să-l trimită la plimbare, dar îşi ţinu gura. Nu avea chef de alte scene. Şi, în plus, o ajutase…

Cu un zâmbet crispat, Lindsey se îndepărtă de Stuart.

— Te poftesc.

Will îşi strecură un umăr sub braţul lui Stuart şi porni cu el spre uşă. Aşteptă până ajunseră aproape de ieşire, pentru a se întoarse spre ea.

— Ce te-a apuct să vii aici aşa, singură? o întrebă. Trebuia să trimiţi după Stu un ajutor de la ranch.

Lindsey ar fi trebuit să se aştepte că ajutorul oferit nu era pe gratis.

— Îmi rezolv singură problemele, Will.

— Am observat.

Se întoarse spre el. Avea destule pe cap, şi fără purtarea nechibzuită a lui Stuart. Numai de-o predică din partea lui Will Claxton nu-i ardea.

— Nu ţi-a cerut nimeni să te amesteci.

Un moment, Will îi susţinu privirea, iar în ochii lui se învăpăie vechea ranchiună. Aceeaşi ranchiună pe care o observase ultima dată când se certaseră, în noaptea când luase sfârşit prietenia lor.

— Ai dreptate, spuse el într-un târziu. Nu mi-a cerut nimeni.

Aceste cuvinte o cam descumpăniră. Deşteptau prea multe amintiri. Ani de zile îl evitase şi abia acum îşi dădea seama de ce. Nu voia să-şi aducă aminte de prietenia care-i legase cândva, nici de noaptea în care aceasta se sfârşise.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Will, dar de-aici încolo Stuart şi cu mine ne descurcăm singuri.

— Gus şi amicul lui ar putea să mai fie prin apropiere.

Lindsey încercă să zâmbească, deşi nu prea avea şanse de reuşită.

— N-o să păţim nimic.

Continuând să-l susţină pe Stuart, Will n-o mai luă în seamă, continuându-şi drumul. Lindsey nu mai avu încotro decât să-l urmeze, ştiind cât de încăpăţânat putea fi Will când îşi punea ceva în minte. Şi cât de zadarnic ar fi încercat să i se împotrivească.

Afară, reuşiră amândoi să-l urce pe Stuart în camionetă. După ce terminară, Lindsey se întoarse spre Will.

— Ei, cred că-ţi rămân datoare.

Will îşi îndesă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, zâmbind.

— Mda, aşa se pare.

— Îţi mulţumesc, murmură Lindsey, deşi obligaţia de a rosti aceste cuvinte o ustura îngrozitor. Îmi achit întotdeauna datoriile. Aşa că, dacă pot face ceva…

Lăsă fraza neterminată, întorcându-se spre camionetă, nerăbdătoare să scape de el.

— De fapt, spuse Will, oprind-o după nici trei paşi, ai putea face ceva pentru mine.

Lindsey se întoarse, privindu-l cu suspiciune. Ceva din glasul lui o prevenea să fie prudentă.

— Ce anume?

— Ai un lucru care-mi aparţine.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Chiar nu înţelegi?

Lindsey clătină din cap.

— Ascultă, Will…

— Ferma Claxton, declară el, parcurgând distanţa care-i despărţea. Cred că e timpul ca familia Baker să dea înapoi ceea ce-a furat.

Capitolul 2

— Furat…!!!

Lindsey făcu un pas înapoi, gest pe care şi-l reproş imediat.

— Tatăl meu a revendicat pământul în mod legal şi de drept!

— A, a fost legal, nici vorbă, se încruntă Will, încrucişându-şi braţele pe piept. Dar simplul fapt că un lucru e legal nu-l face să fie şi drept.

Obrajii lui Lindsey se împurpurară. Noroc că era întuneric. îi dădea dreptate lui Will şi, deşi nu i-o spusese niciodată, în perioada respective îl susţinuse în faţa tatălui ei. Dar asta nu schimbase cu nimic situaţia. Jeremiah Baker dorise proprietatea Claxton, şi o obţinuse.

Will păşi spre ea, readucând-o la neplăcuta realitate.

— Tatăl meu mai dispunea de un an în care să achite împrumutul.

Lindsey îşi înfipse unghiile în palme. Era un vechi obicei de-al ei, pe care şi-l pusese la punct în şcoală,

pentru a-l împiedica pe Will să observe cât de tare o afecta.

— Tatăl tău murise. Iar tu erai plecat de mult.

— M-am întors. Şi aş fi achitat împrumutul. Nu aveam nevoie decât de un an.

— Cine putea şti că aveai să stai pe loc atât de mult timp?

Cuvintele îi îşi făcură efectul. Şi le regretă imediat, de îndată ce văzu expresia vinovată a lui Will. Cu cincisprezece ani în urmă, acesta îi părăsise pe toţi: pe propriul lui tată, ferma care de trei generaţii aparţinuse familiei lui, şi pe ea.

— Îmi pare rău… începu Lindsey să se scuze. N-am vrut să…

Will o opri cu un gest, păşind înapoi. Vechiul zid dintre ei se înălţă la loc, rece ca iarna în Wyoming.

Apoi, vorbind parcă pentru sine, murmură:

— Într-adevăr… cine putea şti…?

— Will, n-am…

— Las-o moartă.

Lindsey ar fi vrut să-şi ia cuvintele înapoi. Cu atâţia ani în urmă, Will îi părăsise pe toţi, dar în cei şapte ani trecuţi de la întoarcere se achitase cu prisosinţă. Deşi pierduse pământurile familiei, rămăsese la Willowbend, muncind ca ajutor la fermă oriunde putea. Cu câţiva ani în urmă, se angajase ca şef de echipă la Lazy W, cea mai întinsă proprietate din zonă. În absenţa proprietarului, ferma se părăginise, până când Will pusese mâna pe ea şi o transformase într-un ranch extrem de profitabil.

Ar fi vrut să-i spună că era mândră de el, de ceea ce făcuse. Starea lui de spirit, însă, se schimbase. Cu un moment în urmă, încă mai era cowboy-ul macho pe care-l cunoscuse dintotdeauna, autoritar, sigur pe sine. Acum, dintr-odată, părea mai bătrân, mai puţin îndrăzneţ. Trecutul îl schimbase, iar Lindsey îşi dădu seama că, într-adevăr, nu-l mai cunoştea.

Fără o vorbă, se întoarse şi se urcă în maşină. Ultimul lucru pe care-l mai văzu, înainte de a pleca din

parcarea „Pintenului ruginit”, fu chipul lui Will Claxton: întunecat, aspru şi mai atrăgător ca oricând.

* * *

Will o privi pe Lindsey cum se îndepărta.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se urce în propria lui camionetă şi să plece acasă, uitând cele întâmplate în seara aceea, I se părea o reacţie potrivită cu palma prin care Lindsey îl readusese la realitate.

Jeremiah Baker nu furase ferma Claxton. Will o pierduse. Nu fusese prezent când tatăl lui avusese nevoie de el, iar când se întorsese era prea târziu. Tatăl lui murise, iar moştenirea familiei intrase în proprietatea familiei Baker. Ca de obicei, Lindsey subliniase esenţa problemei.

Dacă nu l-ar fi durut atât de rău, aproape că ar fi putut să râdă.

Îşi aminti afirmaţia lui Eric că ferma ei, Silver Creek, trecea printr-o perioadă ghinionistă. Ani de zile o evitase pe Lindsey şi pe ceilalţi membri ai familiei Baker: Jeremiah, atâta timp cât mai trăise, şi Stuart. Totuşi, Will auzise destule lucruri.

Ştia despre băutura şi jocurile lui Stuart şi despre încercările lui Lindsey de a conduce ferma de una singură. Niciuna nici alta nu-l surprindea. Lindsey fusese întotdeauna cea mai puternică dintre cei doi fraţi Baker, dar Will ştia că nu putea face numai ea singură totul. Nimeni n-ar fi putut. Ani de zile, Will făcuse economii şi planuri pentru a răscumpăra ceea ce pierduse. Socotise că, la vremea când era gata să-i facă lui Lindsey o ofertă, aceasta ar fi fost mai mult decât dispusă să-i vândă o porţiune din ferma care devenise prea mare pentru puterile ei. Dar noua informaţie, privitoare la un şir de accidente, nu-i dădea pace, aşa că intră din nou în „Pinten”.

O oră mai târziu, avea mai multe întrebări decât răspunsuri. Un lucru, însă, era clar – Silver Creek trecea prin mari probleme. Un moment, Will se gândi să se întoarcă acasă, la Lazy W, şi să uite cu totul de Lindsey şi

dificultăţile ei.

Nu era în stare.

În ciuda tuturor celor întâmplate între ei, cândva Lindsey îi fusese cea mai bună prietenă. Deşi ştia că niciodată n-ar fi cerut ajutorul – şi cu atât mai puţin lui – Will plănuia să o ajute oricum. Şi, în plus, dacă pierdea ferma, avea să piardă şi pământurile lui.

* * *

Zorii zilei se iviră devreme la Silver Creek Ranch. Lindsey se dăduse jos din pat cu o oră în urmă, deşi nu dormise aproape deloc. După ce reuşise în sfârşit să-l aducă pe Stuart acasă, zăcuse trează ore în şir, neputându-şi alunga gândurile privitoare la un anumit cowboy.

Dracu' să-l ia pe Will Claxton.

Crezuse că reuşise să-şi lase în urmă slăbiciunea pentru el. În fond, acum era o femeie în toată firea, nu fata stângace care se ţinuse după el toată copilăria şi jumătate din adolescenţă. Nu că Will i-ar fi dat vreo atenţie – sau, cel puţin, nu în felul pe care l-ar fi dorit ea. Avea de unde alege fete drăguţe, iar Lindsey… Ei bine, Lindsey nu fusese decât „o fată ca toţi băieţii”.

Apoi Will plecase, şi nu-l mai văzuse timp de opt ani. Niciodată nu-l iertase pentru că abandonase prietenia lor fără o singură privire în urmă. La întoarcerea lui, pierderea fermei familiei le compromisese orice şansă de împăcare. De atunci, îl văzuse doar ocazional; într-un oraş mic ca

Willowbend, era inevitabil. se salutau în treacăt, dar Will părea la fel de hotărât ca ea să evite refacerea unor legături mai strânse.

Şi-atunci, de ce reapăruse pe neaşteptate în viaţa ei?

Nu-şi putea permite asemenea diversiuni – nici măcar pentru o singură noapte. Avea o fermă de condus, o strângere a vitelor de supravegheat, şi probleme mult mai importante decât Will Claxton.

În ultimele două luni, Silver Creek căzuse victimă multor accidente. Un timp, Lindsey crezuse că nu era decât un şir de ghinioane. Acum începuse să-şi schimbe

părerea. După ceea ce găsise ieri, nu mai putea ignora posibilitatea că cineva încerca intenţionat s-o ruineze. Dar cine? Şi de ce?

Se gândi la Will. Imediat, alungă ideea.

Ştia că Will îşi dorea înapoi pământul familiei, dar nu-i venea să creadă că ar fi împins la faliment Silver Creek în acest scop. Fuseseră prieteni şi vecini prea multă vreme, fermele familiilor lor prosperaseră una lângă alta timp de trei generaţii. Nu, nu se putea să fie Will. Trebuia să caute în altă parte vinovatul.

Dar nu acum. În acea zi începuse strângerea de primăvară a vitelor, iar Lindsey nu-şi putea permite să se gândească la nimic altceva.

Îl găsi pe şeful de echipă, Jim Homs, singur în bucătărie. Bucătăreasa plecase să ajute la căruţa bisericii, dar le lăsase biscuiţi în cuptor şi ouă cu şuncă pe aragaz. Lindsey îşi umplu farfuria şi i se alătură lui Jim la masă.

— L-ai văzut pe Stuart în dimineaţa asta? întrebă ea.

— Încă nu. Cred că va coborî curând.

Lindsey nu era la fel de sigură. În cele mai favorabile zile ale lui, pe Stuart se putea conta că-şi târa picioarele din loc în loc. După dezmăţul de cu seară, era fie mahmur, fie încă beat. Nici nu era sigură care variantă ar fi fost mai rea.

— Dacă nu apare jos până termin eu de mâncat, spuse ea, mă duc după el.

— Nu e nevoie, replică Stuart. Sunt aici.

Lindsey se întoarse spre fratele ei. Acesta stătea la baza scării din jos, arătând cam răvăşit. Stăpânindu-şi impulsul de a-l dojeni, îl chemă:

— Vină să mănânci. O să-ţi facă bine.

Stuart înaintă spre bufet şi-şi turnă o cafea, înainte de a se instala greoi pe scaun, în faţa ei. Lindsey aproape că-i propuse din nou să mănânce, dar se opri. N-ar fi făcut decât să înrăutăţească şi mai mult situaţia. Şi, de fapt, îi înţelegea lipsa poftei de mâncare; şi ei îi pierise.

— Ieri am avut încă un accident, spuse ea în schimb.

Fără să răspundă, Stuart sorbi din cafea.

Lindsey îşi stăpni iritarea faţă de indiferenţa lui.

— Gardul păşunii mari a fost doborât la pământ.

— Gardurile se strică tot timpul.

— Ăsta a fost tăiat. Şi cineva a împins în ravină două duzini de capete.

Stuart o privi scurt, apoi reveni la cafeaua lui.

— O fi fost Claxton…

Lindsey fu cât pe ce să-şi scape ceaşca din mână, surprinsă şi iritată că Stuart exprima tocmai gândul care-i trecuse şi ei prin minte.

— Pare-mi-se că s-ar putea să-i pice ceva la afacerea asta, adăugă Stuart.

— Poate, dar…

Lindsey se opri, dându-şi seama că fusese gata să-i ia apărarea lui Will. Şi de ce, mă rog? Numai fiindcă fuseseră cândva prieteni? Asta se terminase demult, iar ea abia dacă-l mai cunoştea ca om. Recunoscuse atâta lucru, în seara trecută. Şi-n plus, era prima oară când Stuart îşi exprimase o opinie despre recenta serie de accidente. Nu putea trece peste asta cu una cu două.

Chiar atunci observă mâinile lui Stuart. Abia erau în stare să ţină ceaşca.

— Jim, spuse ea. Ai printre oameni vreunul care ştie să lege bine funiile?

Stuart îşi puse ceaşca pe masă, privindu-şi încruntat sora. Legarea cu frânghii a vitelor şi însemnarea lor cu fierul roşu erau principalele sarcini ale zilei, acordate lucrărilor cu rang superior. Până atunci, înşişi Stuart şi Lindsey legaseră funiile, iar Jim le înfierase. Celelalte munci erau împărţite între muncitorii angajaţi cu normă întreagă şi ajutoarele aduse temporar pentru strângere.

— Păi…

Jim îi aruncă o privire lui Stuart înainte de a răspunde.

— Al e dibaci cu funia…

— Bun.

Lindsey se întoarse spre fratele ei.

— Stuart, vreau să pleci călare şi să ieşi în

întâmpinarea cirezii care de pe păşunea de iarnă. Sunt cu câţiva oameni mai puţin, şi vreau să mă asigur că vacile ajung cu bine înăuntru.

Un moment, Stuart se uită la ea fără o vorbă, nehotărât. îl jignise, iar asta nu ajuta cu nimic la relaţia dintre ei, şi-aşa destul de şubredă.

— De ce nu zici ce-ai în cap, Lindsey? replică el. Vrei să mă dai la o parte.

Lindsey se gândi să nege, dar la ce bun? Toţi trei ştiau adevărul.

— Uită-te la mâinile tale, Stu. Tremură ca varga. Azi nu eşti în stare să legi nicio frânghie.

Ochii lui Stuart se tulburară de mânie şi, un moment, Lindsey crezu că avea să se împotrivească. Dumnezeu era martor că avuseseră destule conflicte în ultimele şase luni, de la moartea tatălui lor. În schimb, Stuart se ridică de la masă şi ieşi cu pas anormal de apăsat, lăsând în urma lui o tăcere grea.

— Eşti sigură, Lindsey? întrebă Jim.

— Abia se ţine pe picioare.

— O să se trezească destul de repede, după ce se saltă în şa.

— Şi mahmureala? Plătesc cu ora o jumătate de duzină de oameni în plus. Nu-mi pot permite să-i ţin mai mult decât e necesar.

Lindsey se ridică. îi trecuse toată pofta de mâncare.

— Cu toate celelalte probleme pe care le mai avem pe-aici, nu pot risca posibilitatea ca Stuart să ne facă azi vreo încurcătură.

Jim se încruntă, vizibil nemulţumit de metodele ei. Fusese şeful de echipă al lui Jeremiah, preluat de la ferma Claxton odată cu cumpărarea acesteia. Deşi rămăsese la fermă după moartea tatălui ei, Lindsey simţise întotdeauna că lui Jim nu-i convenea să lucreze pentru ea.

Porni spre uşă, dar se opri când îl auzi spunând:

— Ştii, s-ar putea ca Stuart să aibă dreptate.

Încrucişându-şi braţele pe piept, Lindsey se întoarse cu faţa spre el.

— În legătură cu ce?

— Cu Claxton. S-ar putea ca el să fi tăiat gardurile alea.

— Nu cred.

Mai bine zis, nu *voia* să creadă.

— De ce? Fiindcă ai fost drăguţa lui?

Lindsey abia reuşi să-şi stăpânească furia.

— Am fost prieteni. Nimic mai mult.

— Nu contează, ridică din umeri Jim, în stilul lui tipic superior. Are destule motive ca să-ţi facă necazuri.

Jim şi Stuart aveau dreptatea lor. Will voia ferma Claxton; o spusese cu gura lui, în ajun. Ar fi fost o proastă dacă ignora posibilitatea ca el să fi fost la originea problemelor lor.

Fu scutită de alte speculaţii când în uşa bucătăriei apăru unul dintre lucrătorii tineri.

— Lindsey, ar fi bine să vii puţin până afară. Avem musafiri.

Lindsey aruncă o privire spre Jim, care ridică din umeri. Apoi ieşi, urmată de şeful de echipă.

În curte o aşteptau vreo doisprezece oameni, călări încă. În fruntea grupului stătea Will Claxton, arătând tulburător de masculin, în şaua unui armăsar Appaloosa mare.

— ’neaţa, Lindsey.

Lindsey dădu din cap:

— Will.

Apoi, îşi impuse să se uite şi la ceilalţi, înainte de a reveni cu privirea spre el.

— Băieţii s-au sculat devreme.

Will zâmbi.

— E ziua însemnării.

Cu braţele încrucişate pe piept, Lindsey îi susţinu zâmbetul, arcuind o sprânceană.

— Atunci, ar trebui să fii la Lazy W.

— Ne-am gândit că poate ai nevoie de ajutor.

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Deşi numai Dumnezeu ştia câtă nevoie de ajutor avea, mai ales Stuart

fiind mahmur, plus toate celelalte probleme care o lăsau cu lipsă de oameni. Dar n-ar fi recunoscut cu niciun chip.

— Sunt sigură că ai destule treburi cu cireada ta proprie.

Will se aşeză mai bine în şa.

— Într-adevăr. Dar m-am gândit că ar cam fi timpul să ne asociem. Ambele cirezi s-au înmulţit prea mult.

— Serios?

Propunerea părea cam neaşteptată. Şi prea convenabilă.

— De ce tocmai acum?

— Ducem lipsă de oameni.

Lindsey nu se grăbi să-l creadă. Ferma lui Will, Lazy W, era cea mai întinsă din împrejurimi, cu o echipă permanentă destul de numeroasă ca să termine strânsul vitelor fără ajutor din afară. Altceva trebuia să fie la mijloc. Oare făcea şi asta parte din planul lui Will de a pune mâna pe ferma Claxton?

— Nu cumva are vreo legătură cu discuţia noastră de aseară?

— N-am venit decât ca să te ajutăm.

Lindsey ezită.

— Şi de ce acest interes neaşteptat faţă de Silver Creek?

Will îi zâmbi cu jumătate de gură, în stilul lui caracteristic.

— Interesul meu pentru Silver Creek nu are nimic *neaşteptat*.

— Aşa se pare…

Simţind că furia i se învăpăia dintr-odată, Lindsey se apropie de el. Poate că era, într-adevăr, naivă. Poate că Stuart şi Jim aveau dreptate.

— Şi nimic nu ţi-ar conveni mai mult decât să fiu nevoită s-o vând. Sau, măcar, o parte din ea.

Will nu negă, iar Lindsey rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, în timp ce continuă:

— Nu, mulţumesc. N-avem nevoie de ajutorul pe care ni-l poţi da tu.

— Perfect, replică Will, aplecându-se în şa. N-ai decât să-ţi laşi vitele să hoinărească pe toată păşunea, neînfierate.

— N-ar hoinări pe nicăieri, dacă unii nu mi-ar tăia gardurile.

Will se îndreptă la loc.

— Dacă ai de făcut vreo acuzaţie, Lindsey, ţi-aş propune să te adresezi autorităţilor.

Lindsey se retrase cu un pas, dornică să ia distanţă.

— N-am nevoie de mila ta.

— Eşti cea mai încăpăţânată…

— Te referi la un schimb cinstit de mână de lucru, Claxton? îl întrerupse Jim.

Lindsey se întoarse spre omul ei, cât pe ce să-l dojenească pentru că se amestecase. Nu-i plăcea să se bage nimeni în treburile ei, dar nu putea face caz de asta în faţa oamenilor, aşa că se opri la timp.

Will rămăsese cu ochii spre ea.

— Normal. Imediat ce terminăm aici, aştept ca toată echipa ta să vină la Lazy W.

Luând-o de braţ, Jim o trase deoparte.

— Nu-i o ofertă rea, Lindsey…

— Nu te cred, răspunse Lindsey, vorbind încet. Acum câteva minute, îl acuzai că ne-a tăiat gardurile. Şi-acum, vrei să lucrezi cu el? Să-i acceptăm ajutorul? N-are nici unsens.

Jim ridică din umeri.

— Dacă e aici, putem sta cu ochii pe el.

— Şi cu strânsul cum rămâne? Nu-mi pot permite nicio greşeală. Dacă el e într-adevăr la originea problemelor noastre…

— Suntem aici cu toată echipa. Şi el cu a lui. În plus, peste o zi, două, vom fi la Lazy W. N-ar îndrăzni să încerce nimic. Şi-apoi, ştii bine că avem nevoie de ajutor.

Lindsey făcu un efort să-şi păstreze calmul, gândind raţional. Jim avea dreptate. Dacă Will era acolo, îl puteau ţine mai uşor sub supraveghere. Şi-n plus, oferta avea sens. Toate fermele mai mici se asociau la strânsul vitelor,

punându-şi resursele laolaltă, pentru a scurta una dintre cele mai critice munci de peste an. De ce n-ar fi făcut la fel şi fermele mai mari, ca Lazy W şi Silver Creek?

Totuşi, încă mai ezita, deşi nu mai prea încăpea nicio îndoială că avea să-i accepte ajutorul. O fi fost ea încăpăţânată, dar proastă nu era. Şi ducea cu disperare lipsă de oameni, iar Will îi oferise o soluţie. Deşi îi suspecta adevăratele motive, ar fi fost o prostie să-l refuze.

Reveni spre locul unde aşteptau Will şi oamenii lui.

— Bine, ne-am înţeles.

Numai că aveau să joace după regulile ei.

— Separăm turma în două ocoluri de însemnare şi ne împărţim oamenii între ele.

Zâmbind, Will descălecă.

— Pare perfect.

— Şi… adăugă ea, am nevoie de un om priceput le legarea frânghiilor.

Cel mai sigur mijloc de a-l supraveghea pe Will era să stea ea însăşi cu ochii pe el. Aşa, dacă încerca vreo figură, ar fi observat pe loc.

— Ai pe cineva de care te poţi lipsi?

— De mine ce-ai zice?

Lindsey îi observă expresia amuzată din ochii negri şi fu cât pe ce să se răzgândească. Acum, însă, era prea târziu.

— Bine, răspunse ea pe un ton neutru. Vei lucra împreună cu mine.

Şi, înainte ca Will să răspundă ceva, adăugă:

— Am câţiva oameni care aduc ultimele vite de pe păşunea de iarnă. Ar trebui să ajungă aici în două ore. Trimite-i pe-ai tăi să bea o cafea, până ne pregătim.

Şi cu asta, porni să-şi înşăueze calul, îndepărtându-se de Will Claxton. Din mers, îi strigă lui Jim câteva instrucţuni. Trebuia să aprindă arzătoarele cu butan şi să pună fiarele la înfierbântat; restul echipei urma să încalece şi să scoate taurii din cireadă, pentru a-i închide în ţarcuri separate.

Nu observă că Will o urmase în hambar, până când

acesta o apucă de braţ, răsucind-o în loc.

— Despre ce naiba era vorba? întrebă el răstit.

Lindsey îi privi tăios mâna, apoi ridică bărbia, susţinându-i privirea furioasă.

— Tu să-mi spui mie.

Îşi smulse braţul din strânsoare, abia stăpânindu-se să-şi frece locul îndurerat.

— Tu eşti cel pe care-l interesează de multă vreme Silver Creek Ranch.

— Crezi că eu am făcut-o?

În loc de a-i răspunde, Lindsey intră în camera şeilor. Will o urmă din nou şi, deodată, hotărârea de a-i accepta ajutorul i se păru o idee foarte neinspirată. Prezenţa permanentă a lui Will în apropiere ar fi fost, în cel mai bun caz, dificil de suportat. Dar Lindsey tocmai înrăutăţise lucrurile şi mai mult, insinuând că era responsabil de tăierea gardurilor.

— Un lucru e sigur: ai motive.

— Chiar crezi că m-aş preta la a-ţi tăia gardurile sau a-ţi strica echipamentele? întrebă Will, proptindu-şi mâinile în şolduri. Sau, pentru numele lui Dumnezeu, să-ţi fur transporturile de nutreţ?

În timp ce-şi lua din cui şaua şi căpăstrul, Lindsey observă:

— Se pare că ştii destul de multe.

— Le ştie toată lumea.

Brusc, Lindsey se opri, privindu-l lung.

— Toţi văcarii din comitatul ăsta afurisit ştiu despre problemele tale, Lindsey.

Lindsey simţi un nod în stomac, dar se strădui să-şi păstreze o expresie neutră. Will îi bloca ieşirea din cameră, cu o privire de nepătruns. Până şi ochii lui, ochii aceia minunat de expresivi, păreau acum complet şterşi.

— Aseară, după ce ai plecat de la „Pinten”, începu el, am fost curios în legătură cu ceea ce se întâmplă aici. Aşa că am întrebat în stânga şi-n dreapta.

— Dacă voiai informaţii despre Silver Creek, puteai să mă întrebi pe mine.

— Ce ciudat, Lindsey… Nu ştiu de ce, mă cam îndoiesc că mi le-ai fi oferit fără ocolişuri…

La asta nu mai avea ce să-i răspundă. Avea dreptate, desigur. I-ar fi spus, şi lui şi oricui ar mai fi întrebat, să-şi vadă de treburi. Dar părea să fie prea târziu pentru aşa ceva. Veştile despre „accidentele” ei se răspândiseră. Dintr-odată, Lindsey îşi dădu seama că cel care încerca s-o ruineze avea şanse de reuşită. Zvonurile aveau efecte foarte insidioase. Cum, necum, până la urmă ajungeau să se adeverească.

— Dacă te dai la o parte din drum, spuse ea, poate apuc şi eu să-mi înşăuez calul.

Will făcu un pas lateral, lăsând-o să treacă. Dar încă nu terminase. O urmă până în boxa calului.

— N-am să te mint, Lindsey. Vreau Claxton Ranch înapoi.

Lindsey continuă să se uite la ceea ce făcea. Avea în faţă pielea şeii şi spinarea puternică, de nădejde, a iepei.

— Dar ceea ce se întâmplă aici nu e stilul meu, continuă Will. Mai ales tu ar trebui s-o ştii.

După ce strânse chinga şeii, refuzând în continuare să-l privească, Lindsey întrebă:

— Şi care e stilul tău?

— Vreau să cumpăr ferma de la tine, cinstit şi pe faţă.

— Şi dacă n-o vând?

— Orice are un preţ, Lindsey.

La asta îl privi în sfârşit, neputându-se stăpâni.

— Nu şi oricine, replică ea rece.

— Aici te înşeli.

Şi, salutând cu degetul la pălărie, Will se răsuci pe călcâie şi ieşi din grajd.

Lindsey aşteptă să dispară, înainte de a închide ochii, rezemându-şi fruntea de gâtul lucios al iepei. Dorea cu disperare să creadă că Will nu avea nicio legătură cu *accidentele* care se întâmplau la ferma ei, dar nu putea să se amăgească. Ştia să recunoască un avertisment, când îl auzea. Will voia Claxton Ranch şi era hotărât s-o obţină

înapoi.

Din păcate, Lindsey nu putea vinde ferma, chiar dacă ar fi vrut.

Ca de obicei, munca îl făcea pe Will să se destindă.

După tensionata confruntare cu Lindsey, mai ales, avea mare nevoie de o destindere. îl înfuria faptul că ea îl credere efectiv capabil să recurgă la vandalisme şi furtişaguri, pentru a redobândi pământurile familiei. Nu era un infractor. Şi-n plus, oricât se supărat pe ea ar fi fost în ultimii şapte ani, răzbunarea nu-i stătea în caracter. Niciodată nu i-ar fi făcut vreun rău intenţionat, şi mai ales ea ar fi trebuit să ştie acest lucru.

În ceea ce privea munca pentru ea, trebuia să recunoască un lucru: făceau o echipă reuşită. Dar, la urma urmei, crescuseră împreună. În diverse momente, împărţiseră între ei toate sarcinile imaginabile la un ranch. Anii trecuseră neaşteptat de repede, şi din nou erau doar Lindsey şi Will, cei mai buni prieteni, luându-se cu plăcere la întrecere.

Şi totuşi, exista o diferenţă, una de care Will devenea conştient într-un mod tot mai dureros cu fiecare minut. Lindsey nu mai era o fetiţă, o băieţoaică jucându-se şi lucrând cot la cot cu băieţii. Devenise femeie. Se vedea limpede, în fiecare mişcare: în felul cum strângea şaua între coapse când călărea prin turmă şi repera câte un viţel, în felul cum i se mişca bluza pe trup când trăgea de funie, în zâmbetul pur feminin de triumf din clipa când agăţa picioarele dinapoi ale animalului. Will se întreba cum de niciunul dintre ceilalţi bărbaţi nu observaseră, de ce niciunul n-o „agăţase” *pe ea*.

Proabil că tocmai din cauza acestei preocupări faţă de Lindsey nu zări călăreţul singuratic care se apropia la galop, până când calul acestuia, cu nările dilatate şi coastele palpitându-i, se cabră lângă poartă.

Lindsey terase de frânghie şi se îndreptă spre gard.

— Ce e, Jack?

— Lindsey, s-a-ntâmplat un accident… Turma…

Băiatul se opri să-şi tragă respiraţia.

— Ce-i cu turma? întrebă Lindsey ridicând tonul, cu teamă. Ce s-a întâmplat?

— O alunecare de teren… Tocmai când porneau prin trecătoare…

Capitolul 3

Will se lăsă să alunece din şa şi apucă de căpăstru calul băiatului, calmându-l cu câteva cuvinte liniştitoare.

— Uşurel, fiule. Vino-ţi în fire şi spune-ne ce s-a întâmplat.

Băiatul dădu din cap.

— Am pornit la crăpatul zorilor, mânând cireada de pe păşunea de iarnă.

Aruncă o privire scurtă spre Lindsey, continuând însă să i se adreseze lui Will:

— Tocmai ajunseserăm la capătul de nord al trecătorii, când am auzit o explozie. Până să înţeleg ceva, parcă s-a prăvălit tot muntele peste noi.

Lui Lindsey îi fugi tot sângele din faţă.

— A fost rănit cineva?

Jack clătină din cap.

— Nu, domnişoară. Am avut noroc. Încă două-trei minute, şi ne-ar fi prins acolo. Aşa, ne-am ales doar cu câteva tăieturi şi vânătăi.

— Şi vitele?

— Am pierdut câteva. Vreo jumate de duzină, poate. Dar trecătoarea e blocată. A trebui să ocolesc tocmai pe creasta de la sud.

Lindsey închise un moment ochii, zguduită vizibil.

Primul impuls al lui Will fu acela de a o cuprinde cu un braţ, dar se stăpâni la timp.

— Bine, Jack… începu el. Aşa te cheamă, da?

— Da, domnule.

— Dă-te jos. Ai făcut bine c-ai venit aici aşa de repede.

Băiatul descălecă; între timp, Lindsey îşi regăsise calmul.

— Jack, vreau să te duci cu camioneta în oraş, spuse ea. Vorbeşte cu şeriful Farley. îi spui tot ce ne-ai spus şi

nouă.

— Mergeţi şi dumneavoastră acolo?

— Povestea asta a durat destul, răspunse ferm Lindsey. Spune-i şerifului că ne întâlnim la locul faptei. Va trebui să ocolească prin capătul de sud al văii.

Jack dădu din cap.

— Bine.

— Vin şi eu cu tine, Lindsey, propuse Will.

Privirea ei se repezi spre ochii lui.

— Asta-i responsabilitatea mea, nu a ta.

Will n-avea de gând să se întindă la discuţii. N-ar fi folosit la nimic. În veci n-o putea convinge, dar era hotărât să se ducă totuşi, cu sau fără acordul ei.

— Eu mă duc.

Lindsey deschise gura să răspundă, tocmai când Jim făcu un pas înainte.

— Du-te, Lindsey, şi ia-l şi pe Will cu tine.

Furioasă, Lindsey se întoarse spre şeful de echipă, dar acesta continuă:

— N-ar fi bine să te duci acolo singură. Am eu grijă de echipe şi am să-l trimit şi pe şerif, când soseşte.

Era pentru a doua oară când Jim lua atitudine, contrazicând-o. După expresia de pe faţa ei, Will îşi dădu seama că nu-i convenea deloc. În acel moment, însă, îi era recunoscător lui Jim pentru sprijin.

— Ia-o aşa, Lindsey, spuse el împăciuitor. Vei putea să stai cu ochii pe mine…

Lindsey mai stătu pe gânduri un moment, uitându-se de la unul la altul. Apoi dădu din cap, aruncând o privire crustă spre Will, înainte de a-i da câteva instrucţiuni lui Jim:

— Orice s-ar întâmpla, echipa de-aici să se ducă la Lazy W imediat ce aţi terminat strânsul.

— Voi avea grijă, confirmă Jim.

În câteva minute, Jack se îndrepta spre oraş, cu camioneta, iar Lindsey şi Will porneau călare în direcţia trecătorii.

Aveau o oră şi ceva de mers, iar Will tăcu tot drumul.

Nu-i plăcea ce se întâmpla, iar faptul că era acuzat îl încânta cu atât mai puţin. Dar ceea ce-l preocupa cel mai mult era Lindsey.

O privea atent în timp ce călăreau şi ştia la ce se gândea, căci şi el avea aceleaşi gânduri. Cineva care putuse declanşa o avalanşă deasupra trecătorii prin care treceau oameni şi vite era capabil de orice.

Chiar şi de crimă.

Când ajunseră la trecătoare, era trecut de amiază. Jack nu exagerase. Drumul era complet blocat de stânci cât omul şi bolovani de diverse mărimi. Nu se putea degaja decât cu dinamită, în vreo două zile.

Will se hotărî să urce până pe creastă. Jack spusese că auzise o explozie, iar Will voia să cerceteze locurile. Lindsey, din partea sa, dorea să ajungă cât mai repede la oamenii ei.

Într-un târziu, trecând peste o culme practicabilă numai călare, coborâră pe păşunea de iarnă a fermei Silver Creek. Cândva, acolo fusese hotarul de nord al Claxton Ranch şi unul dintre locurile favorite ale lui Will.

Stuart le ieşi în întâmpinare. îi aruncă o privire scurtă lui Will, dar vorbi adresându-i-se surorii sale.

— Am ajuns aici imediat după avalanşă.

— Toţi sunt întregi? întrebă Lindsey.

— Nu e nimic grav, răspunse Stuart. Am pierdut doar o căruţă şi câteva vite.

— Câte?

În timp ce Stuart înşira pagubele, Will scrută piscurile de pe marginile trecătorii. Voia să ajungă sus cât mai repede şi să arunce o privire în jur. Dacă aşteptau până la sosirea şerifului, putea fi prea târziu. O furtună neaşteptată sau un vânt puternic ar fi putut şterge orice urme.

— Lindsey, du-te să vezi de oamenii tăi, spuse el. Eu mă urc acolo să văd ce mai pot găsi.

Stuart se încruntă.

— Pe tine cu ce te priveşte?

— A venit să ne ajute, răspunse în mod surprinzător

Lindsey. Vin şi eu cu tine, adăugă ea spre Will.

— Nu e nevoie. Ocupă-te mai bine de echipă.

— E ferma *mea*, Will.

Will îi susţinu privirea un moment şi văzu că avea bănuieli. îl apărase în faţa fratelui ei, dar de-aici şi până la a-i câştiga încrederea mai era mult.

— Ai dreptate, răspunse. E ferma ta. Hai, să mergem.

— Vin şi eu, se oferi Stuart.

— Nu, îl opri Lindsey. Tu stai cu turma. Ne întoarcem în vreo oră.

În ochii lui Stuart scăpără o străfulgerare de furie, iar Will se întrebă dacă nu cumva împărtăşea suspiciunile surorii sale. Pe moment, însă, Stuart îl preocupa cel mai puţin. Cineva avea intenţii foarte serioase de a crea greutăţi fermei Silver Creek. Dacă nu făceau ceva cât mai repede, putea să se lase cu victime omeneşti.

Lăsându-l pe Stuart în urmă, Will şi Lindsey porniră pe panta nordică a trecătorii. Urcară călare cât puteau de mult, apoi îşi priponiră caii şi-şi continuară drumul pe jos. Într-o jumătate de oră, ajunseră în vârf.

— După ce ne uităm? întrebă Lindsey.

— Nu sunt sigur. După orice care ar putea arăta că azi-dimineaţă a fost cineva aici. Ia-o tu pe partea asta, iar eu am să cercetez în…

— Nu ne despărţim, îl întrerupse ea.

Will ajunse la capătul răbdării.

— Ce mama dracului, Lindsey, nu eu ţi-am ambuscat cireada. Azi-dimineaţă eram la ferma ta, ai uitat?

Lindsey îl privi sfidător.

— Puteai să pui dinamita înainte de a veni.

Cu mâinile în şolduri, Will mormăi o înjurătură.

— Şi de unde să fi ştiut la ce oră urma să ajungă turma în trecătoare.

Ezitând, Lindsey întoarse capul pentru a privi în altă direcţie.

— Haide, Lindsey, o îndemnă Will. Doar mă cunoşti. Ştii bine că n-aş fi în stare…

— Tocmai asta e, Will, răspunse ea, întorcând din nou

privirea spre Will. Nu te cunosc deloc. Nu te *mai* cunosc.

Cuvintele ei îl usturau. Deşi, la drept vorbind, n-o putea contrazice. Avea dreptate. În ultimii şapte ani, între ei se acumulaseră multe resentimente. Acum, însă, nimic din toate astea nu mai conta. Lindsey avea dificultăţi, iar Will trebuia s-o convingă că nu-i era duşman, că problema îi privea pe amândoi.

— Ascultă, spuse el, schimbând tactica, ştim amândoi că azi ai avut noroc. Data viitoare când individul ăsta mai încearcă ceva, s-ar putea să moară oameni.

Lindsey tresări, dar Will continuă:

— Trebuie să ai încredere în mine, Lindsey.

— De ce? De ce-aş avea încredere în tine?

— Fiindcă…

Tăcu o clipă, căutându-şi cuvintele cu care ar fi putut-o convinge.

— Fiindcă ai nevoie de mine. Pentru moment, cel puţin.

Trăsăturile ei erau frământate într-un tumult de emoţii, iar

Will îşi dădu seama că se temea – deşi numai cineva care o cunoştea bine ar fi putut să observe. N-o putea învinui. Acest ultim „accident” ridicase enorm miza jocului.

— Bine, Will, se înduplecă Lindsey în cele din urmă. Sunt dispusă să recunosc că, probabil, n-ai avut nicio legătură cu căderea asta de pietre. Şi, pe moment, am nevoie de ajutor. Cât despre încredere, însă…

Lăsă fraza neterminată, clătinând din cap.

— Încrederea se câştigă pe merit.

Will oftă şi-şi mută privirea, apoi dădu din cap, spunând:

— Bine. Cred că mai mult de-atât nu pot cere.

— Nu poţi, într-adevăr.

Şi, cu aceste cuvinte, Lindsey se îndepărtă.

Will fu cât pe ce s-o urmeze dar, oricât de mult ar fi dorit să clarifice situaţia dintre ei, nu era momentul. Era nevoie să păstreze ordinea priorităţilor. Pământurile acelea erau cele asupra cărora trebuia să se concentreze, şi

descoperirea omului răspunzător pentru problemele lui Lindsey. Urmau să aibă timp mai târziu şi pentru lămurirea disensiunilor dintre ei.

Pornind în direcţia opusă, începu să caute urme pe sol. Peste câteva minute, Lindsey îl strigă:

— Will, vino aici!

Se lăsase pe vine lângă nişte tufişuri, privind cu atenţie pământul.

— Ia uită-te.

Will veni în spatele ei.

— Hmmm, cineva a fost cam neglijent pe-aici…

Şi, aplecându-se, ridică o sfoară asemănătoare cu o feştilă.

— Să-şi pregătească fitilul şi să lase bucăţi din el pe jos…

Clătină din cap, strecurând corpul delict în buzunarul cămăşii.

— Nu mi se pare prea deştept, ce zici?

Luând-o pe Lindsey de braţ, o ajută să se ridice în picioare.

— Ţi-ai făcut vreun duşman în ultima vreme, Linds?

Pe faţa ei se aşternu uimirea.

— Din câte ştiu eu, nu…

— Ce-ai zice de amicul nostru Gus?

Lindsey ridică din umeri.

— Cred că ar fi posibil. Dar, până aseară, nici nu ştiam de existenţa lui. Iar accidentele astea se tot întâmplă de vreo două luni încoace.

— Aseară, am aflat că el şi celălalt se învârtesc prin oraş de săptămâni de zile. Poate chiar mai mult, preciză Will. Iar incidentul ăsta ar putea să nu aibă legătură cu celelalte. Cu siguranţă, e un pas înainte faţă de tăierea gardurilor şi sustragerea transporturilor de hrană pentru vite.

După ce stătu un moment pe gânduri, Lindsey clătină din cap.

— N-are niciun sens. Gus pur şi simplu n-a avut timp să pregătească un plan ca ăsta. În primul rând, de unde să

fi ştiut că urma să aducem o cireadă prin trecătoarea asta, tocmai azi? Ar fi avut la dispoziţie… cât? Cam cinci ore ca să obţină informaţiile şi să pună totul la punct? N-aş crede.

Făcu o pauză, lăsându-şi privirea să cutreiere marginea prăpastiei, spre trecătoarea blocată.

— Şi-n plus, nu cred că accidentele n-au nicio legătură între ele. Ar fi o coincidenţă prea mare.

Will wea de acord, dar dorise s-o audă spunând-o cu gura ei.

Cineva încerca s-o alunge, s-o facă să piardă Silver Creek Ranch. Avalanşa constituise doar un atac mai direct decât accidentele anterioare. Întrebarea era: de ce? Din dorinţa de răzbunare, sau pentru a încerca s-o forţeze să-şi vândă pământul? Dacă reuşea să răspundă această întrebare, ar fi putut deduce cine era vinovatul.

* * *

Printr-un acord tacit, niciunul dintre ei nu pomeni despre fitil când coborâră la poalele muntelui.

Lindsey îl trimise pe Stuart înapoi la fermă cu jumătate din echipă, pentru a ajuta la strângerea şi însemnarea vitelor. Stuart protestă, mai ales când Will anunţă că el rămânea pe loc, dar Lindsey trecu din nou peste obiecţiile lui. împreună cu oamenii rămaşi, Will şi Lindsey îşi petrecură restul zilei adunând vitele rătăcite şi căutând alte semne de necazuri.

Spre seară sosi Jim, cu o camionetă plină de provizii şi o veste proastă. Seriful Farley nu putea veni până a doua zi dimineaţa. Lindsey se hotărî să rămână cu turma şi nu se împotrivi când Will spuse că stătea şi el. A doua zi urmau să pornească devreme, ocolind colinele, după ce sosea şeriful şi arunca şi el o privire.

După plecarea lui Jim, Lindsey porni singură călare spre partea opusă a turmei. Will o lăsă să se ducă şi, după un timp, o pierdu din vedere. Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră grele pentru ea şi, cunoscând-o atât de bine, ştia că simţea nevoia să stea un timp singură. Pe când soarele cobora spre apus, Will trimise oamenii la tabără, să ia cina. În timpul nopţii aveau să lucreze cu schimbul.

Dar, înainte de asta, el şi Lindsey trebuia să stea de vorbă.

Ştia unde s-o găsească: aşezată pe o ieşitură stâncoasă, Lindsey stătea cu faţa spre latura de vest a văii. În gimnaziu, descoperiseră o serie de puncte de sprijin cu ajutorul cărora puteau ajunge pe cornişă. Devenise locul lor secret, unde fugeau ori de câte ori doreau să se ascundă de lumea celor mari.

Când Will apăru lângă ea, Lindsey îl învrednici cu o privire scurtă.

— N-am mai fost aici de ani de zile, spuse el.

De când se întorsese la Willowbend şi descoperise că ferma lui trecuse în posesia lui Jeremiah Baker.

— Conducerea unui ranch nu-ţi lasă prea mult timp ca să admiri apusul soarelui.

— Într-adevăr.

Se lăsă o tăcere tensionată. Cândva, fuseseră ca un frate şi o soră, mai apropiaţi chiar decât Lindsey şi Stuart. Dar trecuse atâta timp… Se schimbaseră prea multe. La naiba, *ei* se schimbaseră.

— Lindsey, ceea ce-ai spus mai înainte… în sensul că nu mă mai cunoşti…

Ani de zile evitase acest subiect. Regretul şi vinovăţia îl făcuseră să tacă.

— Niciodată n-am vrut să ne înstrăinăm aşa.

Lindsey îl privi, încruntându-se.

— La ce te-ai fi aşteptat?

În vocea ei nu se simţea nicio acuzaţie, numai tristeţe.

— După tot ce s-a întâmplat…

Will se gândi din nou la ziua când Jeremiah Baker devenise proprietarul fermei Claxton. Voise ca Lindsey să intervină şi se certaseră amarnic, spunând amândoi lucruri pe care nu le credeau, cuvinte dureroase, pe care nu le puteau retracta cu uşurinţă.

— Eram atât de furios…

— Mi-ai cerut să fiu părtinitoare, să aleg între tine şi tatăl meu.

— Ştiu cât de apropiaţi eraţi, voi doi.

Mama lui Lindsey murise când Stuart era încă mic, iar Jeremiah Baker îşi crescuse singur cei doi copii. Lindsey îşi adorase tatăl, fiindu-i la rândul ei dragă ca lumina ochilor.

— Mi-a fost alături toată viaţa. Pe când tu…

Ridică din umeri, mutându-şi privirea.

— Tu ai plecat fără să-ţi iei măcar rămas-bun. Şi, opt ani, nimeni n-a mai primit nicio veste de la tine. După care ai apărut din nou, aşteptându-te ca…

— Nu aşteptam decât să ai încredere în mine.

Lindsey îl privi şi dădu încet din cap.

— Mda…

— Ca acum.

Făcând acelaşi gest, Lindsey îşi mută privirea.

— Am greşit. Şi…

Deşi ştia că trecutul nu se putea îndrepta cu vorbe, Will trebuia să le rostească.

— …îmi pare rău.

Din nou tăcere.

Într-un târziu, Lindsey vorbi.

— Îţi mai aminteşti noaptea când ne-am făcut tabăra aici?

Surprins de neaşteptata schimbare de subiect, Will râse scurt.

— Cum s-o uit? Pentru pozna aia, tata era să-mi pună pielea pe băţ. A crezut că profitasem de tine, sau aşa ceva…

El avusese şaisprezece ani, iar Lindsey, treisprezece. Până în noaptea aceea, niciodată nu-i trecuse prin minte că cineva ar fi putut interpreta greşit relaţia dintre ei. Niciodată nu se gândise la ea în felul acela. Pentru el, Lindsey fusese întotdeauna doar… Lindsey… şi atât.

— Numai dac-ar fi ştiut, interveni ea, întrerupându-i şirul gândurilor. Toată noaptea ai oftat după cum-o-chema…

— A, mda, zâmbi Will, amintindu-şi. Amy Lou Bentley. Mi-a frânt inima.

Râse din nou.

— Dar n-am *oftat* niciodată după ea.

— Ha!

— Şi tu? întrebă Will, privind-o mirat că abordase acel subiect. Mi se pare că am petrecut destul timp ascultându-te. Mereu plângeai din cauza câte unui băiat care credea că te putea întrece la călărie sau la legatul frânghiilor.

Cu un zâmbet fudul, Lindsey răspunse:

— Niciunul n-a fost în stare vreodată.

— Într-adevăr, fu Will nevoit să râdă. Nu se puteau compara cu tine.

Tăcerea se lăsă din nou, ceva mai destinsă de astă dată. Poate că asta intenţionase Lindsey, dezgropând amintirile. Să se simtă iar ca doi prieteni, nu ca nişte adversari, cum deveniseră.

Îşi scoase pălăria şi se rezemă de stâncă.

Will îşi dădu seama că o privea de mult timp, studiindu-i faţa cu piele netedă, deschisă la culoare, încadrată de părul ca flacăra. Se întrebă dacă încă îşi mai detesta culoarea părului, ca în copilărie. Pe-atunci, Will nu înţelesese ce importanţă avea. Cui îi păsa de culoarea părului?

Ce prost fusese! Lindsey avea un păr minunat, roşu ca văpaia soarelui în asfinţit.

— Ştii…

Lindsey rupsese din nou tăcerea, risipindu-i gândurile.

— Înainte de a pleca, n-am crezut niciodată că aveai să pleci cu adevărat.

Aceste cuvinte îl surprinseră. Crezuse că îl înţelesese, măcar ea, mai ales ea.

— A, ştiu că de peste un an spuneai că voiai să te înrolezi în Infanteria Marină, îi explică Lindsey. Cred că nu m-am aşteptat s-o faci într-adevăr.

— Ştii care era situaţia între tata şi mine. Mereu găseam câte un motiv de ceartă.

De obicei, din cauza fermei. Îşi amintea clar.

— Nu ne puteam înţelege în nicio privinţă. Trebuia să plec.

— Ştiu. Cred că eu doar…

Ridică din umeri, neostenindu-se să termine fraza. Apoi, după un moment, spuse încet.

— Ar fi trebuit să-ţi iei rămas-bun.

Will simţi regretul învăluindu-l ca o mantie veche şi familiară. Existat atâtea lucruri pe care voia să le schimbe, dacă ar fi putut… Iar acesta nu era decât unul dintre ele. Scoţându-şi pălăria, o aruncă la pământ şi-şi trecu o mână prin păr.

— În ziua când am plecat, tata şi cu mine ne certaserăm îngrozitor. Ciudat…

Râse scurt, fără chef.

— Nici măcar nu-mi mai amintesc *pentru ce* ne-am certat.

Întoarse capul spre ea, privind-o.

— Dar îmi intrase în minte că trebuia să plec în noaptea aceea, altfel niciodată n-aveam să mai scap.

Ezită, după care adăugă:

— Dar ai dreptate. Ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun de la tine.

După un moment, Lindsey încuviinţă, întorcând capul în altă direcţie.

— Acum nu mai contează.

Will îi puse o mână pe braţ.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie de tine.

Îl privi, cu un zâmbet nesigur, iar prospeţimea acestuia îl scăldă ca zorii unei noi zile. îl cuprindea ca strălucirea soarelui de primăvară după o iarnă lungă şi geroasă, încălzindu-l până-n adâncul sufletului.

— Ar trebui să zâmbeşti mai des, spuse el.

Aceste cuvinte spulberară vraja momentului. Zâmbetul lui Lindsey păli şi se şterse, în ochii ei ivindu-se teama. Dintr-odată, Will îşi dădu seama că o speriase, iar acest lucru îl uimea. Nu-i plăcea ideea că Lindsey s-ar fi temut. Mai ales de el.

— Nu… începu Will s-o liniştească, prinzându-i între vârfurile degetelor o şuviţă de păr rebelă.

Voise numai s-o asigure că nu avea de ce să se teamă de el. În schimb, mâna păru să i se mişte din proprie iniţiativă, pentru a-i elibera părul des, roşu ca fraga, din banda care-l ţinea legat în jurul feţei. Voia să i-l vadă răsfirându-se pe umeri, reflectând ultimele raze ale soarelui la apus.

Sub efectul atingerii, ochii lui Lindsey se dilatară, verzi şi strălucitori, de culoarea ierbii crude primăvara, plini de făgăduiala verii în adâncurile lor. Will simţea nevoia s-o sărute.

Revelaţia îl răscoli, făcându-l să-şi retragă mâna.

— Iartă-mă.

Lindsey îşi atinse un moment părul, apoi întoarse repede capul.

Will îi privea faţa, conştient de încurcătura în care o pusese. Înţelegea ce simţea. O cunoscuse toată viaţa, şi totuşi avea senzaţia că acum o vedea pentru prima oară.

După câteva minute, Lindsey spuse:

— Will, ceea ce-am spus aseară…

Ezită o clipă.

— În legătură cu faptul că nu eşti destul de constant ca să fi putut salva ferma Claxton…

— N-are nicio importanţă, Lindsey.

— N-am vorbit serios.

Will oftă.

— Ai avut dreptate, să ştii. Cum ar fi putut să ştie tatăl tău, sau oricine altcineva, ce aveam de gând să fac? Lipsisem opt ani de zile…

Făcuo pauză.

— La naiba, nici măcar eu însumi nu-s sigur că mă cunoşteam cu adevărat.

— Ştiam, răspunse ea simplu. I-am şi spus tatălui meu că se înşelase.

Deşi îi simţea privirea aţintită asupra ei, Lindsey făcu un efort să rămână cu faţa drept înainte. Nu se putea întoarce spre el, nu-i putea privi ochii aceia negri fără a se

pierde complet cu firea. Toate vechile ei sentimente la adresa lui ieşiseră din nou la zuprafaţă, zădărând-o, fără a mai avea vechile baricade pe care cândva şi le păzise cu atâta străşnicie. Era prea conştientă de prezenţa lui, aşezat alături, cu umerii laţi atingându-i pe ai ei, cu picioarele lungi întinse lângă ea.

— Lindsey?

În glasul lui se sinmţea o întrebare. O întrebare la care Lindsey nu îndrăznea să răspundă.

Apoi, Will o atinse, uşurel, cu degetul sub bărbie, întorcându-i din nou faţa spre el. Lindsey nu mai rezistă. Nu putea să mai reziste.

— Îţi mulţumesc, murmură el.

— Pentru ce? abia reuşi Lindsey să întrebe, cu gâtul înfundat de un nod.

— Pentru că m-ai înţeles. Pentru că crezi în mine.

Ar fi trebuit să-i dea drumul, chiar în acel moment. Ar fi trebuit să-şi retragă mâna şi s-o lase să se întoarcă la loc.

N-o făcu. În schimb, se jucă din nou cu părul ei şi, un moment, Lindsey nu mai putu să respire. Apoi, mâna lui îşi găsi drumul până înapoia capului ei, făcând-o să simtă tensiunea încolăcindu-i-se în stomac ca o viperă încordată din tot trupul.

Will se pregătea s-o sărute.

Lindsey era la fel de convinsă pe cât de convinsă era că-i ştia numele. Şi ea dorea acelaşi lucru. Lucrul pe care-l visase toată viaţa. Şi totuşi, o înspăimânta atât de tare încât îi lua graiul. Dar nu l-ar fi putut opri nici dacă de asta ar fi depins însăşi viaţa ei. Pentru că, în acel moment, nevoia de a-i simţi buzele lipite de ale ei era mai mare chiar şi decât nevoia de aer.

Capitolul 4

Vrajă. Gura lui Will era vrăjită.

Îi atinse uşurel buzele cu ale lui, ademenind-o să deschidă gura. Încet, sărutul deveni mai profund, gura lui Will căutând-o pe a ei în timp ce o trăgea uşor spre el apăsând-o cu degetele pe ceafă.

Oftând slab, Lindsey se lăsă la pieptul lui.

De-un milion de ori îşi imaginase clipa aceea – sărutul lui Will, atingerea lui. Fusese subiectul nelipsit al visurilor ei din adolescenţă. Dar nicio închipuire nu se compara cu realitatea buzelor lui lipite de ale ei. Era blând şi poruncitor în acelaşi timp, seducând-o cu gura, făcând-o să tânjească după mai mult decât simpla atingere.

Se gândea la toţi anii irosiţi, la timpul pe care-l petrecuseră despărţiţi, când aveau la îndemână senzaţiile acelea puternice. De ce aşteptaseră atât de mult? De ce…?

Realitatea năvăli asupra ei ca o viforniţă de ianuarie.

Nu putea fi vorba de nimic între ei. Îşi doreau cu totul altceva, fiecare. Lindsey îl dorise dintotdeauna pe Will, dar el nu-i arătase niciun interes. N-o mai sărutase niciodată, fiindcă nu se gândea la ea ca la o femeie. Fusese cea mai bună prietenă a lui, ca şi cum ar fi fost băiat, nu fată.

Se smulse brusc din braţele lui, adunându-se cu greu pe picioare.

— Ce naiba te-a apucat? se răsti ea.

Will zâmbi, încet, sexy, aşa cum îl văzuse făcând cu alte femei.

— Credeam că e evident.

Tachinăria lui o înfurie şi mai tare.

— A, fii sigur că e evident!

Îşi încrucişă braţele pe piept, încercând să-şi ascundă tremurul mâinilor.

— Nu-mi vine să cred că eşti în stare să te cobori la un nivel atât de josnic.

Will păru sincer surprins. Se ridică în picioare, făcând un pas spre ea.

— Despre ce vorbeşti?

— Stai pe loc, ridică Lindsey o mână, oprindu-l. Nu vreau să mă atingi.

— Ascultă, nu ştiu ce te-a supărat, dar…

Nu-l lăsă să termine.

— Nu încerca să mă duci cu zăhărelul, Will Claxton.

Îşi mai regăsise cât de cât calmul şi, odată cu acesta,

hotărârea de a pune capăt jocului.

— Te cunosc de prea mult timp.

— Haide, Lindsey…

Cu un oftat, Will îşi trecu o mână prin păr.

— N-a fost decât un sărut, atâta…

— Un sărut şi atâta tot!

Auzind nota de isterie din propria ei voce, Lindsey îşi dădu seama că nu se stăpânea chiar atât de bine pe cât ar fi vrut.

Will îşi propti mâinile în şolduri, cu o expresie mai întâi frustrată, apoi spăsită.

— Ascultă, îmi pare rău. N-am vrut să te necăjesc.

— De ce m-ai sărutat?

Întrebarea păru să-l descumpănească şi, un moment, nu-i răspunse. În cele din urmă, clătinând din cap, mărturisi:

— Nu ştiu. Mi s-a părut că era cazul…

— Aşa, hodoronc-tronc? După atâţia ani?

— Da. Aşa, hodoronc-tronc.

Ochii lui Will se învăpăiaseră de furie, dar Lindsey era prea iritată ca să-i mai pese.

— Şi cred că sărutul ăsta n-a avut nicio legătură cu Claxton Ranch…?

Will clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeule, Lindsey, doar nu crezi că…

— Te-ai gândit să-ţi încerci legendarele farmece cu mine. Să mă înmoi un pic, ca să mă mai gândesc la oferta ta de a răscumpăra pământul.

— Nu-i adevărat.

— Îmi şi închipui ce se spune despre mine în oraş: „Săraca Lindsey, singură-singură, acum că taică-său a murit… Numai pe frate-său Stuart îl mai are…”

Râse scurt, amar.

— „Şi toată lumea ştie că nu-i bun de nimic. Lindsey are nevoie de un bărbat care să-i poarte de grijă”.

— Eşti cea mai puţin neajutorată femeie pe care o cunosc, Lindsey…

Will făcu un pas spre ea, cu o expresie încordată.

— Şi niciodată n-am spus, nici n-am gândit, altceva.

— Exact, îi susţinu ea privirea. Şi-atunci, de ce tocmai acum, Claxton? De ce, dacă nu fiindcă ai crezut că m-ai putea seduce, convingându-mă să-ţi vând ferma?

Ochii lui negri scăpărată de furie.

— Doar nu poţi crede una ca asta.

— Nu pot? Din punctul meu de vedere, aş fi o proastă să n-o cred.

Ocolindu-l, îşi luă pălăria de jos, unde o scăpase.

— Ştii, Will, aproape aş prefera fii tu cel care îmi sabotează afacerile. Cumva, aşa ceva ar părea mai cinstit decât ceea ce ai încercat adineaori.

— E o nebunie…

— Vreau să pleci mâine dimineaţă la prima oră. Ia-ţi oamenii şi întoarce-te la Lazy W. N-am nevoie de ajutorul pe care mi-l poţi da tyu.

— Lindsey…

— Vorbesc serios. Nu pot ţine în preajma mea oameni în care n-am încredere. Şi se vede clar că ăsta e şi cazul tău.

Porni spre marginea cornişei, apoi se întoarse spre el.

— Ştii, ai dreptate, accidentele astea nu sunt deloc în stilul tău. Tu, mai degrabă, preferi să-ţi seduci victimele.

* * *

A doua zi, când Lindsey se trezi din somn, Will plecase.

Seriful Farley apăru spre ora prânzului. Puse câteva întrebări

— Cam aceleaşi pe care le formulase şi Will în ajun, şi-i spuse că avea să cerceteze cazul. Lindsey îl conduse în trecătoare. Aşa cum se aşteptaseră, acolo nu se mai găsea nimic. Vântul şi ploaia din timpul nopţii spălaseră toate posibilele urme.

În acel moment, nu mai era nimic de făcut. Seriful o conduse înapoi la turmă. Ultimele lui cuvinte, înainte de plecare, conţineau un avertisment clar.

— Ai grijă, Lindsey, îi spuse Farley.

După ce şeriful plecă, Lindsey rămase cu turma până când îşi făcură tabăra la trei kilometri distanţă de clădirile principale ale fermei Silver Creek. Apoi, parcurse restul drumului singură, ajungând la fermă spre seară.

Curtea era pustie. Descălecând, Lindsey scoase şaua calului şi-l lăsă să alerge în voie într-un ocol. Tensiunile din ultimele douăzeci şi patru de ore o apăsau şi simţea nevoia să-şi limpezească gândurile.

Lindsey porni spre hambar, pentru a-şi lăsa acolo echipamentul. În timp ce se apropia de uşa din dos, auzi glasuri răsunând dinăuntru.

— Aşa se-ntâmplă când o femeie nu-şi ştie locul, comenta şeful de echipă, Jim Homs. Ies numai nebunii.

— Nu ştiu ce să zic, Jim, răspunse alt glas, pe care Lindsey nu-l recunoştea. Mie mi se pare în regulă.

— De unde naiba să ştii tu, băiete? Nici nu ţi-ai şters caşul de la gură.

Băiatul bombăni ceva neînţeles.

— Crezi că s-ar fi întâmplat ceva din toate astea dacă mai trăia Jeremiah Baker? Crezi că el ar fi permis să-i taie cineva gardurile sau să-i strice echipamentele? Pe dracu'! mai degrabă e vreun fost iubit gelos. Sau chiar Will Claxton. Cred că i s-a făcut până-n gât de ea – şi, sigur, nu numai lui.

Lindsey auzise destul. Era destul de rău că un duşman necunoscut voia s-o ruineze, nu putea permite să înceapă zâzania şi printre oamenii ei. Şi cu atât mai puţin din partea şefului de echipă, omul pe care se baza cel mai mult.

Intră în cameră.

— Şi cine s-ar mai fi putut sătura până-n gât, Jim? Tu?

Cei doi se întoarseră. Băiatul, un ajutor temporar angajat pentru strângere, se înroşi ca racul. Jim, însă, o privi drept în ochi. Lui Lindsey îi trecu prin minte că era posibil să fi fost implicat în toate accidentele care se întâmplau la fermă. Apoi alungă ideea. Ce-ar fi avut Jim de câştigat?

— Eu ar fi timpul să plec, spuse tânărul, salutând-o pe Lindsey cu pălăria.

În urma lui se lăsă tăcerea.

Lindsey nu avea de gând să vorbească. Jim era cel care avea de dat explicaţii. Dacă putea.

Într-un târziu, şeful de echipă spuse:

— Deci, ai auzit.

— Într-adevăr. Am auzit.

— Poate că e mai bine aşa.

Cu braţele încrucişate pe piept, Lindsey îl privi pe omul care zece ani fusese şeful de echipă al tatălui ei, încercând să-i accepte trădarea.

— Îmi pare rău că eşti de părerea asta.

— Nu rămân, Lindsey.

Un moment, Lindsey nu putu răspunde.

— Am primit altă ofertă, spuse el. Mă tem că era prea avantajoasă ca s-o las să-mi scape.

— Căutai? Nu ştiam.

Privirea lui Jim coborî în pământ.

— Pe-aici, lucrurile nu mai stau la fel ca înainte. De când…

O privi din nou.

— Mă rog, de cât s-a prăpădit taică-tău.

— Iar acum, lucrezi pentru o femeie.

Lindsey nu-şi putea stăpâni sarcasmul şi, în acel moment, nici nu era sigură că voia s-o facă.

— Ar fi putut să fie altfel dacă Stuart…

— Dacă Stuart ce? Dacă el era şeful? râse scurt Lindsey. Mda, probabil că acum am fost deja faliţi, nu doar pe drum.

Jim se arătă din nou încurcat.

— Am să mai rămân săptămâna asta, până se termină strânsul.

— Nu e nevoie, replică Lindsey, străbătută de un val de furie. Adună-ţi lucrurile şi vino în casă. Am să-ţi plătesc ce ţi se cuvine şi poţi pleca.

Şi, întorcându-se spre uşă înainte de a spune un lucru pe care l-ar fi regretat, dădu să iasă.

— Lindsey…

Auzindu-i vinovăţia din voce, Lindsey făcu un efort să se stăpânească. Se opri, dar rămase cu spatele spre el.

— Cecul va fi gata în cinci minute.

Şi plecă grăbită, abia înghiţindu-şi lacrimile.

N-avea să plângă. A dracului să fi fost înainte de a plânge în faţa oricăruia dintre ei.

Afară, nimeri piept în piept cu Will.

— Tu ce naiba cauţi aici? se răsti ea, deşi niciodată în viaţa ei nu fusese mai fericită să vadă pe cineva.

Apucând-o de braţe ca pentru a o sprijini, Will răspunse:

— Tocmai am vorbit cu un om de-al tău. Mi-a spus că Jim Homs a primit altă ofertă. Se pare că ai nevoie de mine, la urma urmei.

În timp ce Lindsey îl împingea la o parte, Will zâmbi.

— Pe dracu’, replică ea, cu ochii verzi scăpărându-i de furie pe faţa încadrată de flăcările părului, ca un înger al răzbunării. Eşti ultimul om de care am nevoie.

Şi, ocolindu-l, porni spre casă.

Aceea era Lindsey cea pe care Will o cunoştea şi o îndrăgea: luptătoarea. Şi, după cele pe care tocmai le auzise, avea nevoie de fiecare fărâmă de curaj.

Will nu-l simpatizase niciodată prea mult pe Jim Homs, deşi ştia că era un om de nădejde în general şi un şef de echipă competent. Numai că întotdeauna îl deranjase ceva la el. Probabil era vorba de anii în care lucrase pentru tatăl lui Will. Pe-atunci, Will era un puştan foarte arogant, iar Homs nu-l prea înghiţise. Însă faptul că o lăsa pe Lindsey în baltă îi dădea lui Will de înţeles că se putea ca antipatia lui pentru Homs să aibă baze mai solide decât râcile din adolescenţă.

Fără să se grăbească, o urmă pe Lindsey spre casă, intrând în urma ei. O văzu la biroul răposatului Jeremiah Baker, pregătind un carnet de cecuri.

— Parcă-ţi spusesem că n-am chef să te văd pe-aici, îl repezi ea, fără să ridice privirea.

— Mi-ai spus că vrei ca dimineaţa să nu mă mai vezi.

M-am ţinut de cuvânt.

— N-am chef de glume, Will. Ai înţeles perfect ce-am vrut să spun.

— Mda…

Will se aşeză într-unul dintre fotoliile uzate din faţa biroului.

— Am înţeles… Şi m-am gândit serios. Tot drumul până la Lazy W, m-am gândit încontinuu.

— Şi-atunci, ce cauţi aici?

— Pur şi simplu n-am putut, Linds.

Lindsey îşi dădu ochii peste cap.

— *Ce* n-ai putut?

— N-am putut să te las singură.

Deodată, Lindsey nu-şi mai găsi cuvintele – ceea ce pentru ea era un adevărat miracol. Se întoarse brusc spre birou, pentru a complet cecul. Chiar în momentul când îl rupea din carnet, cu o smucitură furioasă, Jim Homs intră în cameră.

Când îl văzu pe Will, Jim se încruntă.

— Ăsta ce caută aici?

Lindsey se rezemă de spătar, imitând o poziţie pe care Will o văzuse la tatăl ei de-o sută de ori, o poziţie amintind într-un mod nu tocmai subtil cine dădea ordinele. Will nu putea decât să ghicească efortul de care avea nevoie, date fiind împrejurările în care se afla.

— Cred că tocmai ai renunţat la dreptul de a-mi pune o asemenea întrebare, îi răspunse ea lui Jim. Şi orice alte întrebări, de fapt.

Un moment, Homs îşi foi picioarele în loc, ca un şcolar recalcitrant. Apoi, îşi mai regăsi o parte din bărbăţia dinainte.

— Zece ani de muncă pentru taică-tău îmi dau dreptul. Şi obligaţia.

Făcu un gest spre Will.

— La aşa ceva mă refer. N-ai minte deloc, Lindsey. Să aduci…

Will se ridică în picioare, faţă-n faţă cu el.

— Pân-aici, Homs.

— Will! se răsti Lindsey.

Privind-o, Will îi văzu expresia de avertisment din ochi. Aceea era lupta ei personală, pe care Lindsey dorea s-o poarte de una singură. Will se lăsă pe spate, iar ea reveni cu atenţia spre Homs.

— Ai aici tot ce-ţi datorez, îi întinse ea cecul, ridicându-se în picioare.

— Lindsey…

Jim făcu un pas înainte şi luă hârtia.

— Fir-ar să fie… Nu trebuia să se termine aşa.

— Nu, nu trebuia.

Închizând carnetul de cecuri cu o bufnitură sonoră, Lindsey îl privi lung pe Jim, cu o faţă lipsită de orice expresie.

— La revedere, Jim.

Nici ea şi nici Will nu scoaseră o vorbă până când zgomotul uşii din faţă trântise se auzi prin toată casa. Abia atunci, Lindsey se lăsă în scaun, cu obrajii înroşiţi.

— Ce comedie…! murmură ea sarcastic.

Will chicoti. Lindsey o scotea întotdeauna la capăt cu o undă de umor.

— Niciodată nu l-am prea plăcut pe Jim.

— Nici eu, râse ea scurt. Dar lucrase atât de mult pentru tatăl meu…

— Şi pentru al meu, îi aminti Will.

Lindsey zâmbi cu jumătate de gură.

— Mda, şi pentru al tău…

Un moment, în încăpere se lăsă liniştea. Apoi, Lindsey întrebă:

— Bun – deci, unde rămăseserăm?

— Cred că tocmai te pregăteai să mă zbori iar din fermă, replică Will rezemându-se de spătar, pentru a-i da de înţeles că n-avea de gând să plece nicăieri.

— A, mda. Asta era, nu?

— Ascultă, Lindsey, ştiu că eşti hotărâtă să rezolvi situaţia asta de una singură…

— Situaţia? întrebă ea, arcuind o sprânceană.

— Ştii, continuă Will pe un ton la fel de sarcastic cu

al ei, situaţia asta cu cineva care îţi taie gardurile şi declanşează intenţionat avalanşe. Cam despre asta ar fi vorba.

— A, asta…

— Mda, asta… Ai nevoie de ajutor. Şi chiar şi când dorm, sunt un fermier mai bun decât era Jim Homs, sau va fi vreodată.

— Dar ca şef de echipă eşti la fel de bun?

Will zâmbi.

— Adică, dacă pot să primesc ordine de la o femeie? Dacă femeia ştie ce face… da.

— Ştiu ce fac, Will.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

După un moment de gândire, Lindsey îl întrebă:

— Şi cum rămâne cu munca ta de la Lazy W?

— Am făcut unele aranjamente. Lazy W se poate descurca şi fără mine, o vreme.

— Câtă vreme?

— Câtă o fi nevoie.

Lindsey ezită din nou, iar Will aproape că-i putea citi gândurile. Avea nevoie de el şi o ştiau amândoi. Singura întrebare era dacă mândria îi permitea să recunoască acest lucru.

— Nu te pot plăti pentru ceea ce faci la Lazy W, spuse ea în cele din urmă. Ferma nu are niciun fel de datorii, dar toate accidentele astea ne-au afectat serios. În momentul de faţă…

Ezită, vizibil jenată.

— …stăm cam prost cu banii.

Desigur, pasiunea lui Stuart pentru jocuri nu-i ajuta cu nimic, dar Will ştia că n-ar fi fost diplomatic să amintească despre acest lucru.

— Nu pentru bani o fac, spuse el în schimb.

Lindsey îl privi nedumerită.

— Atunci, de ce o faci, Will?

Surprins şi puţin lezat că mai era nevoie să-l întrebe, Will ezită o clipă.

— Suntem prieteni, Lindsey. Toată viaţa am fost

prieteni.

Ridică din umeri.

— Iar prietenii se ajută între ei.

Se lăsă din nou tăcerea, nesigură, prelungită. Will văzu iar că Lindsey îi analiza cuvintele, întrebându-se cât adevăr conţineau. Într-un târziu, privindu-l, dădu din cap afirmativ.

— Bine, spuse el, şi din nou urmară câteva clipe de tăcere încordată. Cred că ar fi timpul să-mi pun lucrurile în ordine.

Şi se ridică, pornind spre uşă.

— Încă ceva, Will.

Will se întoarse spre ea.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia. N-am să mă răzgândesc în legătură cu vânzarea unei părţi din fermă.

— Mi se pare corect.

— Şi nu mai…

Nu părea în stare să termine fraza.

Will ştia la ce se referea, dar n-avea de gând să-i uşureze sarcina. Voia s-o audă spunând-o cu gura ei.

— Nu mai *ce*, Lindsey?

— Cum spuneai, suntem prieteni. Iar acum lucrezi pentru nimeni. Nu va mai fi niciun fel de…

Schiţă un gest cu mâinile, după care şi le îndesă în buzunarele de la spate ale blugilor.

— Vrei să spui că ai prefera să nu te mai sărut?

Lindsey roşi, dar nu-şi mută privirea.

— Da, asta vreau să spun.

La naiba, mare figură mai era! O femeie frumoasă şi încăpăţânată, ascunsă în nişte haine de doc şi flanelă. Cum de n-o observase până atunci?

— Bine, am să mă gândesc.

Se întoarse şi porni spre uşă, înainte de a o săruta atunci, pe loc.

— Will…

Răsucindu-se în loc, Will zâmbi încet, pe când se întreba ce-ar fi făcut Lindsey dacă i-ar fi putut citi gândurile. Sau dacă şi el le-ar fi pus în aplicare.

— Nu-mi cere să fac promisiuni pe care nu mi le pot respecta, Lindsey.

Capitolul 5

Lindsey închise ochii, întrebându-se dacă nu cumva înnebunise. Se simţea ca un viţel care tocmai a invitat o puma la cină. Din păcate, avea nevoie de Will – şi nu numai într-un singur sens…

Îşi amintea clar avertismentul şerifului Farley: *Ai grijă, Lindsey*.

Cumva, nu credea că se referise la Will şi la riscul pe care-l reprezenta acesta.

Apariţia lui Stuart o readuse la realitate. Venind dinspre hambar, fratele ei se apropia de Will, care-şi descărca maşina. Stătură de vorbă câteva minute. Stuart nu părea deloc mulţumit. Încruntat, aruncă o privire spre casă, îi mai spuse ceva lui Will şi porni drept spre uşă.

Lindsey ştia ce urma. Se întoarse dinspre fereastră, adunându-şi puterile.

Stuart n-o dezamăgi. Năvăli în birou peste doar câteva secunde, fierbând de furie.

— Adineaori am vorbit cu Will Claxton. L-ai angajat în locul lui Jim Homs?

— Exact, răspunse Lindsey, aşezându-se la birou. *Ştiai* că Jim îşi căuta altă slujbă?

Întrebarea îl luă vizibil prin surprindere, făcându-l să se foiască incomod.

— Ştiam că nu era mulţumit de felul cum mergea treaba pe-aici…

— Şi cine e mulţumit?

— Nu asta am vrut să spun, Lindsey.

— A, uitasem. Pe Jim nu-l interesează că cine ştie ce cowboy nemulţumit vrea să ruineze Silver Creek. Problema lui e că locul femeilor e la bucătărie. Ei bine, am o veste pentru tine, frăţioare: nu ştiu să gătesc.

Stuart trecu peste sarcasmul ei – sau, poate, sarcasmul îi trecu lui pe la urechi, fără niciun efect.

— Şi ce legătură are asta cu Will Claxton?

Lindsey oftă.

— Vorbeam despre înlocuirea lui Jim.

— Ai fi putut măcar să vorbeşti cu mine înainte de a lua o hotărâre atât de importantă ca angajarea lui Claxton.

— De ce? în mod normal, puţin îţi pasă pe cine angajez, sau ce se-ntâmplă pe-aici, atâta vreme cât tu ai bani destui ca să bei şi să joci…

— Eşti nedreaptă, Lindsey, începu Stuart să se smiocrăie de-a binelea. Ferma asta e pe jumătate şi mea.

— Nu tocmai, ripostă Will. Majoritatea acţiunilor îmi aparţine mie.

Îşi regretă cuvintele în clipa când îi ieşiseră pe gură.

Stuart făcu un pas înapoi, lezat şi furios.

— Stuart, iartă-mă, ocoli Lindsey biroul, cu mâna întinsă spre fratele ei. Nu trebuia să spun asta.

— De ce? replică el, îndepărtându-se fără a-i lua mâna în seamă. Ăsta-i adevărul.

— Dacă ştiam că nu ţi-e indiferentă angajarea lui Will, m-aş fi consultat şi cu tine.

Stuart râse amar.

— Sigur. Şi pe urmă, oricum ai fi făcut numai ce voiai tu.

Lindsey se strâmbă. Fratele ei avea dreptate.

— Ascultă, Stuart…

— Las-o baltă, Lindsey. Treaba e făcută. Şi ai dreptate. Mă doare-n cot de tot ce faci tu pe-aici.

Tocmai asta era problema. În adâncul sufletului, Stuart nu era fermier. Toată viaţa stătuse cu ochii în zare, nu spre pământ. Dacă ar fi fost după voia lui, nici n-ar mai fi avut nimic de-a face cu Silver Creek.

— Cumpără partea mea şi poţi s-o păstrezi tu pe toată, continuă el.

Lindsey oftă.

— Ştii că n-am bani pentru aşa ceva.

— Atunci, primeşte oferta lui Claxton.

Numai dac-ar fi putut. Numai dacă n-ar fi legat-o de mâini tatăl ei…

— Am mai discutat problema asta, şi înainte de a fi revenit Will. Nu pot.

— Numai din cauza unei promisiuni tâmpite pe care i-ai făcut-o bătrânului.

Nu se aştepta ca Stuart să înţeleagă. Totuşi, încercă să-i explice încă o dată.

— Pământul ăsta e moştenirea noastră. Stu…

Stuart îşi dădu ochii peste cap.

— Te rog…!

— Bine, deci pentru tine nu înseamnă nimic. Dar a însemnat ceva pentru tata şi înseamnă ceva şi pentru mine. Pe patul de moarte, tata mi-a cerut să-i promit…

— Nu-mi începe iar cu predica despre cuvântul dat unui om pe patul de moarte. Am mai auzit-o.

Lindsey dădu din cap.

— Atunci, cred că nu mai e nimic de spus.

Un moment, ea şi Stuart stătură faţă-n faţă, privindu-se. Apoi, fratele ei clătină din cap.

— Ascultă, spuse el, am nevoie de un avans din leafa pe săptămâna viitoare.

Schimbarea neaşteptată a subiectului o luă complet pe nepregătite.

— Acum trei zile te-am plătit.

— Ei, şi? Sunt cam strâmtorat.

Din nou, Lindsey îşi dori să-şi fi ţinut gura. În ultima vreme, vorbea tot mai mult fără să gândească. Mai ales când avea de-a face cu fratele ei.

— Nu mai sunt un copil, Lindsey, continuă el, sporindu-i şi mai mult sentimentul de vinovăţie. Mă priveşte ce fac cu banii mei. Şi-acum, îmi dai avansul ăla sau nu?

Lindsey îl privi, dorindu-şi să fi avut tăria de a-l refuza. Dar în ziua aceea fusese prea greu încercată, avusese parte de prea multe confruntări…

— Îţi pot da cincizeci de dolari, spuse ea. Asta-i tot ce am.

Stuart luă banii, bombănind tot timpul. Peste câteva minute.

Lindsey îl auzi trântind uşa din faţă şi pornindu-şi camioneta. Îşi spuse că avea noroc dacă Stuart se întorcea

acasă înainte de crăpatul zorilor.

Lindsey căzu pe pat epuizată, temându-se din nou că n-avea să poată dormi. Un timp, gândurile i se mai frământară cu Will şi problemele cu care se confrunta ferma, dar în cele din urmă oboseala o răpuse şi adormi.

Îl visă pe Will.

Se plimbau de mână pe o pajişte de munte plină cu flori galbene. Râsetele lor pluteau pe deasupra, strălucitoare ca razele soarelui de vară, iar Lindsey nu fusese niciodată mai fericită. Will se aplecă spre ea şi o sărută, atingându-i uşor buzele cu ale lui, ceea ce-i deşteptă o dorinţă familiară.

Porniră din nou.

Dintr-odată, Will o luă la fugă, făcându-i semn să-l urmeze. Lindsey alergă după el, încercând să-l prindă. Se împiedică brusc de ceva şi începu să cadă…

— Lindsey.

Glasul lui plutea în jur, chemând-o. La început întinse mâna spre el, dornică s-o apuce pe a lui, dar şi-o retrase în ultimul moment.

— Lindsey, trezeşte-te.

Se strădui să reziste, nedorind ca acel interludiu să se sfârşească atât de curând. Într-un târziu deschise ochii, clipi, apoi îi închise la loc. Will stătea aplecat asupra ei.

Mâinile lui puternice îi scuturau umerii.

— Haide, Lindsey, trebuie să te trezeşti.

Cu o tresărire, Lindsey se trezi de-a binelea şi se ridică în capul oaselor.

— Ce… ce cauţi aici?

Will îşi trecu o mână prin păr.

— Stuart…

— Stuart? repetă Lindsey, scuturând din cap pentru a şi-l limpezi. Ce-a mai făcut?

— E la urgenţă.

* * *

Will aruncă o privire spre Lindsey, care stătea dreaptă ca un vătrai pe scaunul din dreapta al camionetei. De când porniseră spre spital, nu scosese o vorbă.

— Te simţi bine? o întrebă el, stăpânindu-şi imboldul de a o cuprinde în braţe.

În loc de a-i răspunde la întrebare, Lindsey se interesă la rândul ei:

— De ce te-au sunat de la spital?

— Nu m-au sunat.

Întrebarea nu-l surprindea. Ştiuse că, imediat ce trecea peste şocul veştii despre Stuart, Lindsey avea să înceapă cu suspiciunile.

— Eric a dat telefon.

— Eric?

Will îi simţi ochii privindu-l dar rămase cu faţa drept înainte.

— Barmanul de la „Pinten”.

— Ştiu cine e Eric. Ce amestec are el în treaba asta?

— El l-a…

Nu voia să-i spună prea multe. Bănuia că, pe sub calmul aparent, Lindsey abia se mai stăpânea. Dar nu putea să nu-i răspunde la întrebare.

— Eric l-a dus pe Stuart la urgenţă.

— Asta nu mă lămureşte de ce nu mi-a dat telefon nimeni de la spital. Ce-i cu şeriful? A fost anunţat?

— Da, dar…

— Dar ce? Ar fi trebuit să mă sune cineva.

Will ar fi preferat ca Lindsey să tacă, neobligându-l să răspundă la întrebări – întrebări care n-ar fi făcut decât s-o rănească.

— Stuart n-a vrut să-i spună nimic şerifului, răspunse el în cele din urmă. Şi…

Ezită din nou, deşi ştia că nu putea s-o mintă.

— Tot el le-a cerut să nu te sune.

Câteva momente, îi simţi privirea îndreptată spre el.

— Stai să văd dacă am înţeles bine, spuse Lindsey, cu o undă de iritare în voce. Cineva l-a bătut pe fratele meu atât de tare încât l-a băgat în spital. Iar el nu vrea să discute cu şeriful.

Will trase adânc aer în piept.

— Cam asta ar fi.

În tăcere, Lindsey privi pe fereastră, spre peisajul întunecat.

Fir-ai al naibii, Stuart!

Dacă n-ar fi zăcut deja în pat la spital, Will tare ar mai fi fost tentat să-l azvârle el acolo. Lindsey n-avea nevoie de aşa ceva, tocmai acum.

Peste cincisprezece minute, introduse maşina în parcarea micului spital regional din Willowbend şi, după ce opri, se întoarse spre Lindsey.

— Te simţi bine?

Doamne, parc-ar fi fost o placă stricată. Dar nu ştia ce altceva să-i spună. Cu ea, niciuna dintre vechile reguli nu părea să se aplice, iar Will nu avea nici cea mai vagă idee care erau regulile noi.

— Mi-e bine, spuse Lindsey.

Minţea, desigur. Numai bine nu se sinmţea.

Will ezită, apoi dădu din cap şi coborî. Lindsey rămase pe loc. Detesta spitalele, şi mai cu seamă pe acela.

Cu o expresie îngrijorată, Will îi deschise portiera.

— Lindsey?

Adunându-şi puterile, Lindsey coborî cu un zâmbet forţat.

— Hai să vedem în ce belea s-a mai băgat Stuart de data asta.

Înăuntru, încercă să înfrunte amintirile, lăsându-l pe Will s-o conducă. Mirosul pătrunzător de antiseptice, pardoselile albe şi reci, tăcerea – toate îi aminteau de luna petrecută acolo, lângă patul de suferinţă al tatălui ei. Luna dinaintea morţii lui.

Şi-acum, Stuart. Deşi el părea să fie în afară de orice pericol.

Nu-şi dădu seama cât de mult se baza deja pe Will, până când ajunseră la uşa închisă a rezerveilui Stuart.

Fără a-l privi, spuse:

— Te rog. Vreau să intru singură la el.

— Eşti sigură?

— Da.

Cu un efort de voinţă, Lindsey deschise uşa şi intră.

Se opri brusc, dându-şi seama că nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru imaginea fratelui ei zăcând într-un pat de spital.

Înconjurat cu tot felul de tuburi şi monitoare, Stuart zăcea pe spate, cu un braţ în gips, dormind. Sau leşinat. Dar nu asta îi frângea inima. Pe lângă bandajul alb care-i acoperea un ochi, faţa lui Stuart era o masă de răni şi vânătăi. Dacă n-ar fi ştiut că aceea era rezerva lui, Lindsey nici nu l-ar mai fi recunoscut.

— Putea să fie şi mai rău, spuse un glas bărbătesc.

Surprinsă, Lindsey se întoarse într-acolo. Eric, barmanul de la

„Pinten”, stătea într-un colţ întunecos, după uşă.

— Are două coaste rupte şi un braţ fracturat. Şi uite cum i-au aranjat şi faţa.

Nesigură ce rol jucase Eric în toată povestea, preferă să nu-i răspundă.

Tăcerea ei nu păru să-l deranjeze.

— Partea bună e că nu are leziuni interne, continuă barmanul. S-ar fi putut ca o coastă să-i perforeze un plămân, sau aşa ceva. A avut noroc.

Noroc? Când Stuart arăta de parcă l-ar fi călcat în picioare o urmă dezlănţuită?

— Ai văzut cum s-a întâmplat?

— Nu, domnişoară. L-am găsit abia pe urmă. Dacă eram acolo, nu fratele matale ar fi zăcut acum în patul ăsta.

Eric vorbea indiferent, iar Lindsey, amintindu-şi cum se descurcase în seara incidentului de la „Pinten”, ştiu că îl putea crede pe cuvânt.

— Unde l-ai găsit? întrebă ea.

Îi văzu ezitarea pe faţă. Nu voia să-i spună.

— Te rog, Eric. Vreau să ştiu adevărul.

— Într-o râpă. În spate la „Pinten”.

— Ai… Ai văzut cine i-a făcut-o?

— Băiatul nu vrea să vorbească. Dar am teoriile mele.

— Şi eu.

Se întoarse spre fratele ei.

— Îţi mulţumesc că l-ai adus aici.

— Nicio problemă. Acum vă las singuri.

Un moment mai târziu, Lindsey auzi uşa închizându-se încet. Apropiindu-se de pat, luă mâna lui Stuart. Spre surprinderea ei, acesta îşi deschise ochiul nebandajat.

— Lindsey.

Numele răsună ca o şoaptă abia auzită.

— Credeam…

Lindsey încercă să-şi închidă lacrimile.

— Credeam că dormeai.

— Din când în când… Ce cauţi aici?

— Nimeni nu m-ar fi putut opri să vin.

— Le-am spus să nu te cheme.

— Ştiu, răspunse ea, strângându-l de mână. Dar aici trebuie să fiu.

Stuart oftă, închizând din nou ochiul.

— Nu vreau să stai aici.

Lindsey încercă să nu-i ia în seamă cuvintele usturătoare, deşi îi era foarte greu. În ciuda disensiunilor dintre ei, era fratele ei şi îl iubea.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă ea, înainte ca Stuart să adoarmă din nou.

Fratele ei clătină din cap.

— Nu contează.

— Ba cum să nu conteze! Nu-i putem lăsa să scape cu una cu două. Spune-mi un nume, Stuart. Te rog.

Când Stuart deschise din nou ochiul, Lindsey îi văzu lacrimile lucind.

— Nu i-am putut plăti.

— De bani era vorba?

Tânărul râse scurt, ca şi cum Lindsey i-ar fi pus cea mai prostească întrebare.

— Întotdeauna e vorba de bani.

— Gus a fost? El şi amicul lui ţi-au făcut asta?

— Trebuia să-mi dai banii, Lindsey… Trebuia să mi-i dai…

Lindsey îşi simţea inima sfâşiată de vinovăţie.

— Îmi pare rău, Stuart.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Şi-o şterse cu un gest nervos.

— Îmi pare atât de rău…

Stuart închisese ochiul, iar Lindsey nu ştia dacă aţipise, sau doar nu voia să se mai uite la ea.

— Stuart?

Când nu-i răspunse, îşi dădu seama că adormise.

Rămase până când veni o soră să se ocupe de el. Ieşind, îl văzu pe Will în capătul culoarului, unde discuta încet cu Eric. Se opriră la vederea ei.

— A adormit, îi anunţă Lindsey. Sora mi-a spus că n-o să se mai trezească toată noaptea.

Will îi şterse obrazul cu dosul degetelor.

— Ţi-ai mai revenit?

Îngrijorarea manifestată de el îi ameninţa autocotrolul mai mult decât orice altceva.

— Nicio problemă.

Strânse din buze, pentru a-şi stăpâni lacrimile.

— Stuart mi-a spus că l-au bătut din cauză că nu le-a putut plăti datoria.

— Ţi-a dat vreun nume? se interesă Eric.

Lindsey clătină din cap.

— Nu. Dar ştiu cine sunt autorii.

— O să-i găsim, o asigură Will.

Deşi încuviinţă, Lindsey se simţea rătăcită într-un labirint de întrebări vinovate. Unde greşise? Trebuia să fi avut vreo posibilitate de a interveni mai devreme, pentru a-l împiedica pe Stuart să ajungă aşa, stâlcit în bătaie, pe un pat de spital.

— Lindsey?

Glasul lui Will îi risipi gândurile.

— Azi după-amiază ne-am certat, răspunse ea, simţind nevoia să explice, deşi Will n-o întrebase. Voia bani.

Pierduse lupta cu lacrimile, dar nu-i mai păsa.

— Şi l-am refuzat.

Will o cuprinse cu un braţ pe după umeri, trăgând-o lângă el. Lindsey nu se împotrivi. Îşi îngropă faţa la pieptul

lui lat, bucuroasă de acea putere pe care ştia că ar fi trebuit să i-o refuze. Se simţea bine. Firesc. Şi, în acel moment, avea nevoie de el.

— Nu-ţi poţi găsi nicio vină, Lindsey, spuse încet Will. Stuart a căutat-o cu lumânarea.

Glasul lui era seducător, liniştitor, învăluind-o într-o vrajă mângâietoare.

— Ar fi trebuit să-i dau banii, spuse ea. Atunci, nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

— Poate nu în seara asta. Dar, până la urmă, jocurile tot i-ar fi venit de hac.

Ştia că Will avea dreptate. Ea nu greşise cu nimic.

I-o spunea logica. Din păcate, sentimentul de vinovăţie nu avea nimic logic. Fratele ei zăcea rănit în rezerva de spital, iar ea ar fi putut împiedica acest lucru, dându-i banii pe care el i-i ceruse.

Numai de nu s-ar fi încăpăţânat atât de tare să-l ţină sub control…

— Vino, am să te duc acasă, o chemă Will.

Fără tragere de inimă, Lindsey se desprinse din braţele lui.

— Nu, rămân aici.

— Stuart va dormi toată noaptea, şi trebuie să dormi şi tu. Altfel, mâine nu vei fi bună de nimic.

Will avea din nou dreptate, deşi Lindsey nu voia s-o recunoască. În ultima vreme, controlul asupra propriei sale vieţi părea să-i scape printre degete tot mai repede, iar ea nu ştia cum să-l oprească.

— Bine, spuse în cele din urmă, resemnată să se lase în voia lui Will – cel puţin până la un punct. Dar voi lua camioneta lui Stuart.

Ezitând, Will aruncă o privire spre Eric.

— Camioneta nu-i aici.

Lindsey aproape că uitase de Eric. Se întoarse către el.

— Unde e?

— Nu ştim, răspunse barmanul. Cred că i-au luat-o cei care l-au bătut.

— Seriful ştie?

Scurta tăcere care urmă o înştiinţă din nou că îi ascundeau ceva. Uitându-se de la unul la altul, Lindsey vorbi rar, ca unor copii care nu înţelegeau prea bine:

— Seriful ştie că cineva a furat camioneta lui Stuart?

Will se strâmbă.

— Stuart a spus că le-a împrumutat-o unor prieteni.

— Ce-a făcut?!?

Nu-i venea să creadă. De ce-i justifica Stuart pe indivizii care-l băgaseră în spital?

— Şi, desigur, nu vrea să-i numească pe acei prieteni.

Will oftă.

— Exact.

O apucă de braţ, strângând-o încurajator.

— Vom lua camioneta înapoi, Lindsey. Îţi promit.

— Cum? Probabil că de-acum sunt deja în comitatul vecin.

— N-aş băga mâna-n foc, replică Eric. Gus nu e prea deştept.

— Deci, ştii unde sunt?

Din nou tăcere.

— Spune-mi, insistă Lindsey.

Eric răspunse:

— Gus şi amicul lui se învârtesc de vreo două săptămâni pe la vechea casă Schaeffer. S-ar putea să mai fie acolo.

Lindsey cunoştea casa: o femă mică, părăsită, din marginea de est a oraşului. Cu vreo zece ani în urmă, după o iarnă foarte aspră, familia Schaeffer îşi luase lucrurile şi plecase. De-atunci, nimeni nu mai auzise de ei.

— Aveţi de gând să mergeţi acolo, nu-i aşa?

Nu era o întrebare – deşi, când niciunul dintre ei nu răspunse, Lindsey continuă:

— Asta ce mai e, un fel de cod al tăcerii între bărbaţi? în patul de-acolo zace fratele meu, iar voi tăceţi ca două cloşti îndopate. Vreau să ştiu ce se întă-mplă.

Oftând, Will îşi înfundă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

— Ne gândeam să aruncăm o privire. Să vedem dacă maşina lui Stuart e acolo.

— Şi cu ocazia asta să-i aranjaţi şi pe Gus şi compania? adăugă Lindsey.

Will nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Lindsey îl cunoştea, ştia prea bine ce simţ exagerat al onoarei avea, iar Eric nu părea nici el mai breaz. N-aveau să stea cu mâinile încrucişate, atâta vreme cât erau convinşi cine-l bătuse pe Stuart.

— Luaţi-mă cu voi, le ceru ea.

— Nu se poate.

— Am să vin totuşi.

— Nu e deloc o idee bună, Lindsey, adăugă Eric. Ai putea să…

Lindsey i-o reteză scurt, adresându-i-se direct lui Will:

— Ştii bine că am s-o fac, Will Claxton. Am să ajung eu acolo, cu sau fără voi doi.

După un moment, Will spuse:

— Mai bine s-o luăm cu noi.

Eric clătină din cap, dând să răspundă ceva, dar Will îl întrerupse:

— Cu noi, va fi mai în siguranţă.

Deşi se încruntă, Eric ridică totuşi din umeri, resemnat.

— Cum vrei…

Lindsey trase adânc aer în piept. Pentru prima oară în câteva zile, simţea că-şi regăsise cât de cât controlul. Se ducea să-i găsească pe oamenii care-l bătuseră şi-l prădaseră pe fratele ei. Şi avea de gând să se asigure că nu scăpau cu una cu două.

Capitolul 6

Nimeni nu vorbi în timp ce se îndreptau spre casa Schaeffer, dar Will era foarte conştient de prezenţa lui Lindsey lângă el. Coapsa ei lungă se întindea alături, atingându-i-o pe a lui din când în când, iar braţele li se atingeau intermitent; toate îi aminteau cât de periculos era s-o aibă aproape.

Contrar temerilor ei, Will şi Eric nu urmăreau decât să ia înapoi camioneta lui Stuart. Nimic altceva. Restul aveau să-l lase în seama şerifului Farley. Dar, cu un om ca Gus, situaţia putea scăpa uşor de sub control, iar Will nu voia să-şi facă griji pentru siguranţa lui Lindsey.

În sfârşit, ajunseră la ferma părăsită a familiei Schaeffer. Will încetini maşina şi stinse farurile.

În întuneric, casa şi hambarul păreau destul de bine întreţinute. Dar, pe măsură ce se apropiau, starea de degradare devenea tot mai evidentă. Un gard zăcea în paragină, uşa hambarului atârna din balamale, ferestrele casei erau sparte, peste tot zăceau cioburi lucind în lumina lunii: tristă soartă pentru o casă locuită cândva de oameni.

Apoi, Will văzu camioneta.

— Uite-o, şopti Lindsey în acelaşi moment. Lângă casă.

— Cred că ai dreptate.

Will se uită în jur, după Gus şi prietenul lui, ştiind că era exclus să fi plecat, lăsându-şi prada pe loc.

— Ei, şi-acuma unde-or fi…

— Acolo, îl întrerupse Eric. Se pare că ne-au auzit venind.

Gus şi prietenul lui ieşiseră pe veranda şubredă a casei, urmaţi de două femei.

Will opri maşina şi aprinse farurile, orbindu-i pe toţi patru cu lumina lor.

— SDar nu destul de repede.

Cei doi bărbaţi erau desculţi şi pe jumătate dezbrăcaţi, iar femeile aveau ţinuta şi mai răvăşită.

Eric îşi luă puşca de vânătoare de pe suportul din spatele lui, dar Will îl opri:

— Las-o. Nu sunt înarmaţi. Să nu complicăm lucrurile mai mult decât trebuie.

După un moment de ezitare, Eric dădu din cap.

— Cum spuneam, tu eşti şeful.

Will deschise portiera.

— Tu stai aici, îi spuse el lui Lindsey.

Şi coborî din camionetă, urmat de Eric.

— Măi, măi, făcu Gus, aruncându-şi un braţ pe după umerii uneia dintre femei. Zău dacă ăsta nu-i cowboyu erou. Şi…

Clătinându-se puţin pe picioare, făcu o plecăciune ironică spre Eric.

— Şi tovarăşu' lui de nădejde. Unde ţi-i puşca, barmane?

— N-am nevoie de ea, pentru de-alde voi.

— Ahaaa… se dă mare băiatu', nu-i aşa, scumpo?

Femeia chicoti, deşi părea cam neliniştită. Will n-o învinuia. Se vedea clar că Gus era beat, iar violenţa plutea în jurul lui ca norii de furtună.

— Ia te uite cine mai e aici…! constată Ray, partenerul lui Gus.

Gus rânji hlizit, beţivăneşte.

— Pe bune dacă asta nu-i aia care ne-a stricat nouă jocu!

Will întoarse capul spre Lindsey, care tocmai venise în spatele lor.

— Ce naiba, Lindsey! Doar ţi-am spus să stai în maşină!

— Chiar credeai că aveam de gând să rămân acolo?

Ar fi trebuit să se aştepte. Era cea mai căpoasă şi mai îndărătnică…

— Ai venit să vezi la ce-ai dat cu picioru', păpuşel? râse Gus, apucându-se de pubis cu un gest obscen.

— Băi împuţitule…!

Începând să înjure, Will porni spre el. Eric îl opri, cu o mână pe braţ:

— Uşurel, Will. Nu pentru asta am venit aici.

Vizibil nedescurajată de intervenţia lui Eric, Lindsey trecu lângă Will.

— Am venit după camioneta fratelui meu.

— Camioneta lu' frate-tău? repetă Gus, privind nevinovat spre maşină. Asta-i camioneta lu' frate-tău?

Lindsey se încruntă la el.

Will îi admira curajul, deşi nechibuzinţa ei îl făcea să fiarbă de furie. Gus era periculos, iar Will bănuia că nimic

nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i dea lui Lindsey o lecţie, cât se putea de neplăcută, despre concepţia lui asupra relaţiilor între bărbaţi şi femei.

— Mdea, cre’ că aia-i rabla lui Stuart, rânji Gus. Da’, vezi matale, acuma cam avem nevoie de ea.

— Nu mai aveţi nicio nevoie.

Lindsey porni sprawcamionetă, dar Will o apucă de braţ.

— Ajunge, Lindsey, îi spuse el. Aici nu suntem la Silver Creek.

Şi nici Gus nu era un angajat pe care să-l poată pune la punct.

— Mai bine ascultă-l, dulceaţă, o povăţui şi Gus, dându-i drumul femeii de lângă el, în timp ce se apleca să ridice ceva de pe verandă. Ascultă-l, fin’că-s foarte prost dispus.

La vederea răngii pe care o luase, lui Will îi îngheţă sângele în vene. Dând drumul braţului lui Lindsey, trecu în faţa ei.

— Eric, du-o de-aici.

— Mda, barmane. Fugi şi te-ascunde, râse Gus veninos, începând să coboare de pe verandă. O s-avem noi grijă şi de tine, după ce ne ocupăm de erou aci de faţă.

— Eu în locul tău n-aş fi aşa de sigur, replică Will, făcând un pas într-o parte şi începând să-l ia prin învăluire, pentru a-i distrage atenţia dinspre Lindsey şi Eric. Te-am pus o dată la pământ, pot s-o fac şi-a doua oară.

— Bine, durule, hai.

Cu coada ochiului, Will îl văzu pe Eric apucând-o pe Lindsey şi pornind cu ea spre camioneta lui. Lindsey nu se lăsa, dar nici Eric nu ceda. Cu atât mai bine, îşi spuse Will, căci n-avea timp să-şi bată capul cu ea.

În clipa următoare, Ray îl izbi pe Eric ca un apărător la fotbal, doborându-l la pământ. Scăpată din strânsoare, Lindsey făcu un pas înapoi, în timp ce cei doi se tăvăleau pe jos, într-o ploaie de pumni. Înjurând, Will îşi veni în fire la timp pentru a se feri în momentul când Gus se năpusti asupra lui, lovind cu ranga.

Will simţi curentul de aer stârnit pe lângă obrazul lui şi se aruncă spre genunchii lui Gus, recunoscător că alcoolul îi încetinea celuilalt reacţiile. Se prăbuşiră amândoi peste un gărduleţ putred care cedă sub greutatea lor, iar ranga zbură din mâna lui Gus.

O femeie ţipă.

Lindsey?

Will se răsuci spre Eric, care încă se mai lupta cu Ray, dar n-o văzu. Simţi o durere sfâşietoare în cap, când pumnul lui Gus îl lovi în falcă. Îşi impuse s-o uite pe Lindsey şi să se concentreze asupra acelui individ care părea hotărât să-l omoare.

Se rostogoliră amândoi peste cioburile şi ţăndările de lemn care umpleau curtea. Un beţiv nebun şi un fost puşcaş marin care aveau de reglat nişte conturi. Gus avea mărimea şi greutatea de partea lui, dar băutura îl îngreuna. Will nu avea decât furia şi hotărârea de a nu-l mai lăsa pe acel bădăran să se apropie vreodată de Lindsey Baker.

Şi socotea că aşa erau aproape chit.

În sfârşit, Will reuşi să-şi ia destul avânt pentru a aplica un pumn în plin, iar Gus căzu pe spate, moleşit. Respirând greu, Will se ridică în picioare şi se retrase, cu gândurile îndreptându-i-se imediat spre Lindsey. Unde era…

Văzu cu o fracţiune de secundă prea târziu bucata ruptă din gard care-l lovi în cap, trântindu-l în genunchi. Vederea i se împăienjeni, în timp ce durerea îi sfredelea ţeasta, ameninţând să-l lase fără cunoştinţă.

O înfruntă, văzându-l ca prin vis pe Gus, care tocmai lemnul să cadă şi se repezea să ia din nou ranga.

Trebuia să se ridice în picioare. Trebuia să se mişte, altfel era mort. Şi atunci, Lindsey…

Deodată răsună o împuşcătură.

* * *

Will se ridică împleticit pe picioare, întorcându-se nesigur spre direcţia de unde se auzise detunătura.

Lindsey coborî revolverul de calibru patruzeci şi

cinci, pe care îl descărcase în aer, luând poziţie de tragere. Luminată din spate de farurile maşinii, arăta ca un înger al răzbunării, numai păr roşu ca focul şi hotărâre ca de oţel, în timp ce-l ochea pe Gus.

Will clătină din cap, dar cea care îi limpezi vederea fu mânia. Afurisita aia avea să-şi găsească naşul.

— Înapoi, îl preveni ea pe Gus cu o voce la fel de rece şi dură ca arma din mâna ei.

— Şi dacă nu vreau? replică Gus, rânjind dement, cu ranga strânsă în mâna dreaptă. Ce, ai să mă împuşti?

Calmă, Lindsey trase cocoşul.

— Ar fi o idee.

Gus pufni.

— Mai bine lasă drăcia aia jos, păpuşel, până nu păţeşti ceva.

Will gemu. Gus era sau prea beat, sau prea prost ca să lege două vorbe cu cap. Poziţia lui Lindsey nu avea nimic nesigur sau ezitant, care să sugereze un bluf. Şi, în plus, Will o văzuse trăgând. O fi fost el iritat pe ea că nu rămăsese în camionetă, dar nu se îndoia că ştia să mânuiască pistolul.

— E ultimul avertisment, Gus, îl preveni Lindsey, scuipându-i numele ca pe un cuvânt obscen.

— Nu mă sperii tu pe mine, curvo.

Rânjind în continuare, Gus făcu un pas înainte, legănind ameninţător ranga.

— N-ai tu boaşe să tragi într-un bărbat.

Lindsey apăsă pe trăgaci, iar ranga zbură prin aer, când glonţul zgârie dosul mâinii lui Gus.

Cu un urlet de durere, bătăuşul se cocârjă, apucându-şi mâna rănită.

— Ai tras în mine! Nu-mi vine să cred c-ai tras în mine…!

Lindsey coborî pistolul.

— Cum ţi-ar plăcea unul şi-n rotulă?

— Eşti sonată. Ştiai?

Îndoită de mijloc, Gus ridică braţul nevătămat, începând să se retragă.

— Sonată!

Will îşi stăpâni un zâmbet. La naiba, spectacolul făcea toţi banii.

Cum ar fi putut să rămână supărat pe ea? îşi dădea în sfârşit seama că asta îl atrăsese tot timpul la Lindsey, combinaţia de fată-băieţoi şi femeie, puterea aceea care-l intriga şi-l vrăjea. Ciudat că avusese nevoie de atâţia ani ca s-o observe.

Apropiindu-se de ea cu paşi nesiguri, întinse mâna spre revolver.

— S-a zis cu el, Lindsey. Dă-mi arma.

— Pe naiba, nu vezi c-abia te mai ţii pe picioare? Mă mir că mai eşti conştient, după lovitura pe care ai primit-o în cap.

Will ridică mâna, pipăindu-şi cu grijă rana. Fusese atât de preocupat, încât nu-şi dăduse seama că-i curgea sânge.

— Cred că de-asta văd cam ca prin ceaţă…

Lindsey râse scurt, fără umor, clătinând din cap.

— Întotdeauna ai fost un căpos, Claxton. Urcă-te-n maşina lui Stuart. Conduc eu.

Apoi, fără să-l scape pe Gus din ochi şi de sub ameninţarea armei, strigă:

— Eric! Cu Ray ai rezolvat?

Will uitase de ceilalţi doi. Când privi într-acolo, văzu că barmanul îl ţineape partenerul lui Gus cu un braţ încleştat împrejurul gâtului.

— Aici totul e sub control, răspunse simplu Eric.

— Bine. Ia maşina lui Will, ordonă Lindsey. O să vină cineva s-o ia, mâine dimineaţă.

— S-a făcut.

Eric îi dădu drumul lui Ray, îmbrâncindu-l spre Gus.

— Şi cu ăştia doi cum rămâne? îi lăsăm aşa cum sunt?

— La întoarcere, treci pe la oficiul şerifului şi anunţă-l ce s-a întâmplat aici, îi spuse Will.

— Şi mai spune-i că mâine am să vin la el ca să depun o plângere, adăugă Lindsey.

— Plângere! interveni Gus, făcând un pas înainte spre ea, dar se retrase imediat când Lindsey ridică din nou revolverul. Ţi-arăt eu ţie plângere, curvo! continuă, agitându-şi în direcţia ei mâna rănită. M-ai împuşcat. E o *lege* pentru asta.

Will se apropie de ranga căzută în praf şi o ridică.

— Ce zici, Lindsey? Crezi că s-ar putea ca arma asta să fi fost folosită pentru a zdrobi oasele lui Stuart?

— Posibil.

Apoi, Will se îndreptă spre veranda dărăpănată şi, după ce căută un moment, apucă o bucată de lemn ruptă, din capătul căreia ieşea un cui.

— Şi dacă Stuart nu-şi mai aminteşte cine l-a atacat, pariez că sângele de pe lemnul ăsta are aceeaşi grupă cu a mea.

— Nu uita nici de furtul maşinii, continuă Lindsey, arătând spre camioneta neagră. E proprietatea fermei Silver Creek, iar eu am pachetul majoritar, adăugă ea, zâmbind, cu capul înclinat gânditor. Şi nu-mi amintesc s-o fi împrumutat nimănui.

— Auzi, când ţi-oi… începu Will.

Will ridică o mână, cu palma spre el.

— Eu în locul tău nu i-aş… nimic.

Arătând spre Lindsey, continuă:

— Vezi că are un temperament nasol al dracu’.

Gus se potoli, iar Will reveni lângă Lindsey.

— Eric, să-i spui şerifului că Lindsey şi cu mine vom trece mâine pe la el ca să-i răspundem la întrebări.

Apoi i se adresă şi ei:

— Dacă ai de gând să conduci maşina, trebuie să-mi dai mie revolverul. Nu le poţi face pe amândouă.

Un moment, Lindsey păru să analizeze serios posibilitatea. Din fericire, consimţi.

— Bine, spuse ea. Ia-l. Dar să nu-i scapi o clipă din ochi pe ăştia doi.

— Da, să trăiţi, replică Will sarcastic. O să-mi dau toată silinţa…

Lindsey îi aruncă o privire furioasă, dar îi dădu totuşi

revolverul.

Porniră spre camionetă – însă, chiar când dădeau să se urce, Will îşi aminti de cele două femei care fuseseră cu Gus şi amicul lui. Privind în jur, le văzu şovăind în casa dărăpănată, lângă uşă. Cu Gus în halul de nervi în care era, nu le putea lăsa acolo.

— Dacă domnişoarele vor să vină în oraş, strigă el, ar fi bine să se urce acolo, în spate.

Şi arătă cu capul spre cabina camionetei, unde Eric se aşezase deja lavolan.

Cele două se uitară cu nervozitate spre Gus şi Ray, după care, în mod deloc surprinzător, ieşiră din caz, grăbindu-se să urmeze sfatul lui Will.

— E-n regulă, mai spuse acesta. Să mergem.

În timp ce Lindsey pornea maşina, îl privi pe Gus prin fereastra din spate. Ştia prea bine că povestea încă nu se terminase.

Capitolul 1

Lindsey încercă să nu se uite la Will pe drumul spre Silver Creek. Degeaba. La fiecare câteva minute, se pomenea aruncându-i câte o privire, numai ca să se asigure că era bine. Will stătea cu capulrezemat de spătar şi ochii închişi, ţinându-şi o cârpă pe frunte. Hemoragia părea să fi încetat, dar rana continua s-o îngrijoreze pe Lindsey.

— Trebuie să consulţi un medic, îi spuse ea din nou. Hai să te duc înapoi la urgenţă.

— Nu e atât de grav pe cât pare, repetă şi Will cuvintele pe care le rostise cu doar câteva momente mai dreveme. Rănile la cap sângerează întotdeauna abundent, Lindsey. Ştii asta.

Peste câteva minute, Lindsey intră în curtea fermei Silver Creek şi opri în faţa casei. Întorcându-se spre Will, îi spuse:

— Dacă tot te încăpăţânezi aşa să nu te duci la medic, nu-ţi rămâne decât să mă laşi pe mine să te oblojesc.

— N-am nimic. O să…

— Nu discuta cu mine, Will.

Lindsey coborî din camionetă. Întorcând capul spre el, mai adăugă:

— N-am chef de alte fapte eroice. Vino-n casă.

Şi, trântind portiera, porni spre uşa de la intrare.

Nu ştia dacă Will avea s-o urmeze sau să se îndrepte spre dormitorul lucrătorilor, neluând-o în seamă. O fi fost el în încăpăţânat şi jumătate, dar dacă o sfida acum, avea să-l înveţe un sens cu totul nou al cuvântului „încăpăţânare”.

Chiar când se pregătea să se ducă afară după el, îl văzu intrând în bucătărie.

Uşurată, se întoarse spre aragaz.

— Ia loc, îl invită ea, fără să-l privească. Pun cafeaua la încălzit, apoi am să mă ocup de rana aia.

Auzi scrâşnetul lemnului pe lemn, când Will îşi trase un scaun de la masă.

— Sper să nu te deranjeze, e cafea rămasă de azi-dimineaţă.

— Numai fierbinte şi tare să fie.

— Cred că merge singură, de tare ce e.

Cu un zâmbet forţat, Lindsey se întoarse spre el, dar în clipa următoare amuţi.

Abia acum, în lumina din bucătărie, îi vedea cu adevărat rana. Ar fi trebuit să treacă peste toate protestele lui şi să-l ducă la urgenţă. Tăietura cu margini zdrenţuite arăta oribil, probabil avea nevoie de copci.

— Lindsey?

Glasul lui întrebător o făcu să-şi dea seama că se holbase. Fără să-i răspundă, porni spre uşă. Trebuia să stea câteva momente singură.

— Unde te duci?

Lindsey se opri în prag, încremenind un moment. Apoi, jenată, se stăpâni şi spuse:

— Vin imediat. Trebuie să aduc ceva pentru căpăţâna asta a ta, tare ca piatra.

În baie, îşi cuprinse mijlocul cu braţele, simţind un nod în stomac.

Fusese cât pe ce să-l piardă.

Will făcuse întotdeauna parte din viaţa ei. Chiar şi în anii de absenţă, deşi furioasă şi lezată de tăcerea lui, se gândise la el ca la cel mai bun prieten. De când se întorsese, întotdeauna ştiuse unde să-l găsească. Întotdeauna îi fusese la îndemână, dacă avea nevoie de el. Lindsey nu se gândise niciodată la posibilitatea ca, într-o zi, să-l piardă pentru totdeauna.

Lua-l-ar dracu'!

Nu-i mai rămăsese decât o singură întrebare: ce avea să facă?

De un lucru era sigură: nu-l putea lăsa să afle cât de mult însemna pentru ea. Pământul familiei lui era prea important pentru el, mai important decât orice prietenie îi unea. Şi-n plus, dovedise deja că nu se codea să se folosească de reacţiile ei în propriul lui avantaj.

Venindu-şi în fie, Lindsey deschise dulăpiorul cu medicamente.

Cel mai bine ar fi fost să continue ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca şi cum nici n-ar fi observat cât de aproape de a-l pierde ajunsese. Avea să-i trateze rănile şi să-l trimită în treaba lui.

Uşor de zis, greu de făcut.

Mai ales când încă mai tremura pe dinăuntru şi abia îşi putea controla mâinile.

Peste câteva momente reveni în bucătărie, cu braţele pline de articole sanitare. Will îşi imawnsese scaunul pe spate şi stătea rezemat de perete, cu ochii închişi.

Lindsey simţi că i se întorcea stomacul pe dos de teamă.

— Te simţi bine?

Deschizând ochii, Will îi zâmbi, încet şi sexy, făcând-o să se înfioare.

— Mai puţin durerea asta de cap care mă omoară, în viaţa mea nu m-am simţit mai bine.

Lindsey nu prea cunoscuse frica la viaţa ei, iar senzaţia nu-i plăcea deloc. În schimb, se concentră asupra furiei. Era o stare familiară, pe care o putea controla.

— Aşa-ţi trebuie, replică ea, punând în faţa lui pe masă un flacon de aspirină. Dacă de ţii de prostii din alea…

— Prostii? râse scurt Will. Am făcut o prostie că am adus camioneta lui Stuart înapoi, vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun!

Lindsey se duse la chiuvetă, unde umplu un pahar cu apă şi, cu mâini tremurătoare, i-l întinse ca să-şi ia pastilele.

— Nu mi-am făcut decât datoria?

— Datoria? Curios… murmură ea, cu braţele încrucişate pe piept, înfruntându-i privirea. Nu-mi amintesc că în contractul tău ar fi prevăzută şi „recuperarea bunurilor furate”.

Will zâmbi.

— N-am încheiat niciun contract.

Nu-l învrednici cu un răspuns.

— Bine, cedă el, mai îmbunat. Am considerat că nu-ţi poţi permite să pierzi camioneta aia, asta a fost.

Avea dreptate, dar Lindsey mai degrabă ar fi murit decât să recunoască.

Întorcându-se la chiuvetă, umplu un vas cu apă caldă.

— Ar fi trebuit să-l laşi pe şerif s-o rezolve, nu să te repezi ca un erou.

— Nu mă lua de sus, Lindsey.

— De sus! exclamă ea, răsucindu-se pe călcâie să-l privească.

— Doreai la fel de mult ca mine să pui mâna pe Gus.

Aceste cuvinte o opriră. Nu putea să nege. Când se gândea la ceea ce-i făcuseră Gus şi Ray fratelui ei, vedea roşu înaintea ochilor.

— Poate.

— Niciun poate. Când ţineai pistolul ăla spre el, te simţeai nemaipomenit de bine.

Cele două picioare din faţă ale scaunului reveniră pe podea, cu o trosnitură.

— Ţi-am spus să stai în camionetă, unde erai în siguranţă. Nu ţi-a trecut niciun moment prin minte că s-ar fi putut să fii rănită?

Spre propria ei surprindere, Lindsey îi distinse furia din glas. Will ştia că-şi putea purta singură de grijă. Şi, în plus, ea fusese cea înarmată.

— Trebuia să-l opresc înainte de a te omorî.

— Înainte de a mă omorî pe mine?

Will râse scurt şi fără haz. Apoi clătină din cap.

— Nu ştiam că-ţi pasă atât de mult.

Lindsey se întoarse spre chiuvetă, ca să adune cele necesare pentru a-i spăla şi trata rana.

— Mda, bine, cu toţii avem momente de prostie.

— De unde l-ai luat?

— De unde-am luat ce?

— Revolverul.

— A…

Ezită, nu pentru că n-ar fi vrut să-i spună, ci din cauza felului în care o privea, iritând-o ca întotdeauna cu ochii aceia ai lui.

— Stuart îl ţine sub scaunul din faţă al camionetei.

Apoi, se apeopie spre el.

— Şi-acum, putem să ne-apucăm de treabă?

Simplul gând de a-l atinge o tulbura îngrozitor.

— Te poftesc.

Lindsey făcu un efort să înceapă.

— Stai nemişcat.

Vocea îi suna mai aspru decât intenţionase dar, cum necum, reuşi să se autosugestioneze. Încercând să nu se gândească la senzaţia părului lui sub degete, i-l despărţi în două şi începu să cureţe rana.

Will trase aer printre dinţi.

— Nu fi copil, se răsti Lindsey, atingându-l totuşi mai blând în continuare.

Rămase perfect nemişcat, în timp ce ea se apropia. Părea complet inconştientă de efectul pe care-l avea asupra lui, de faptul că genunchii ei îi atingeau coapsele şi sânii i se legănau primejdios chiar prin faţa lui. Închizând ochii, se concentră în schimb asupra senzaţiei mâinilor ei.

Nu rezolvă nimic.

Lindsey îl înconjura ca o noapte caldă de vară, cu

atingerea, mirosul, căldura ei. Nu putea înţelege de ce nu observase niciodată la ea acele lucruri. Fusese orb? Şi de ce acum, când niciunul dintre ei nu avea nevoie de o asemenea distracţie şi nici n-o dorea, nu şi-o putea scoate din minte?

Încercă să se concentreze asupra felului cum îi dezinfecta contuzia de la cap. Avea mişcări eficiente, dar blânde. Gândurile însă i se abăteau aiurea şi numai de oblojirea rănilor nu-i mai ardea. În schimb, îşi imagina aceleaşi mâini pe trupul lui. Pe pieptul gol. Cuprinzându-i…

Deschise ochii, privindu-i pe ai ei, verzi şi uimiţi.

Lindsey rămase complet nemişcată şi, un moment, Will crezu că-i citise gândurile. În clipa următoare se convinse, căci o văzu începând să se retragă. îi apucă încheietura mâinii, oprindu-i fuga. Apropiindu-şi mâna de faţa lui, o sărută în palmă. îi auzi inspiraţia tăioasă şi zâmbi în sinea lui.

Deci, o simţea şi ea – dorinţa aceea nebunească pe care niciunul dintre ei nu putea s-o nege.

— Unde te-ai ascuns toată viaţa? o întrebă Will cu glas îngroşat, pe care abia dacă şi-l mai recunoştea.

— Întotdeauna am fost aici, răspunse Lindsey.

Şi vocea ei suna altfel – mai blândă, parcă, şi irezistibil de îmbietoare.

— Nu te-am mai întâlnit niciodată.

Îi strânse şi mai tare încheietura mâinii, privind-o, în timp ce îi atingea din nou pielea cu buzele.

— Nu m-ai văzut, atâta tot.

— Nu-i adevărat. Nu eşti acea Lindsey Baker pe care o cunoşteam eu…

O dorea. Doamne, cât o mai dorea!

— Eşti altcineva. O fiinţă cu totul nouă.

Nu fusese lucrul cel mai potrivit pe care să i-l spună. I-o văzu în ochi, când Lindsey păru să se dezmeticească, îndepărtându-se de el, făcând un pas înapoi, atât fizic cât şi mintal.

Nu-i putea da drumul să plece. Nu încă.

Apucând-o şi de celălalt braţ, o opri în loc, trăgând-o pe genunchii lui.

— Will… începu ea.

— Sşşt…

Îi învălui talia cu un braţ şi, înlăturându-i părul de lângă obraz, începu să-şi frece nasul şi buzele de gâtul ei.

— Poate că eu m-am schimbat. Poate eu nu mai sunt acelaşi…

— Eşti obosit. Ai nevoie de odihnă.

O sărută uşurel pe gât, savurându-i gustul pielii, delectându-se cu gingăşia ei. Simţi un fior străbătând-o prin tot trupul şi, drept răspuns, se întări şi el.

— Nu, nu cred că de odihnă am nevoie. De noi doi am nevoie…

— Mi-ai promis că n-ai să mă atingi.

— Ţi-am promis?

Îi urmări linia gâtului cu gura, împingându-i gulerul cămăşii într-o parte pentru a-i săruta curba arcuită a umărului.

— Nu mai ţin minte.

— Ba da…

Vocea ei abia se mai auzea, ca o şoaptă sufocată.

— Mi-ai promis…

— N-am vorbit serios, replică Will, muşcând-o uşurel. Şi cred că nici tu, nu-i aşa?

Lindsey nu-i răspunse, dar nici nu mai schiţă vreo mişcare de a se îndepărta de el. În schimb, îşi înclină capul pentru a-i uşura mişcările, în timp ce cu mâinile apuca braţul care-i cuprindea talia.

— Ai un gust atât de bun, Lindsey…

Will îşi schimbă poziţia şi ridică o mână spre faţa ei, pentru a-i mângâia obrazul cu dosurile degetelor.

— Atât de bun…

Îi trase capul înainte, iar Lindsey scânci când buzele i le atinseră pe ale lui.

— Sărută-mă şi tu, Lindsey, şopti Will, cu gura lipită de a ei. Vreau să mă săruţi.

Îşi limbă limba peste buzele ei, o dată, de două ori…

— Te rog.

Drept răspuns, Lindsey deschise gura, lăsându-l s-o sărute şi mai profund, răspunzându-i la fel cum făcuse în ziua aceea, pe cornişă. Will o ţinea strâns, cu un braţ pe după mijloc, în timp ce mâna cealaltă începea să i se apropie de nasturii cămăşii ei.

Sâsâitul lichidului aburind spulberă vraja.

Lindsey se smuci de lângă Will, ridicându-se dintr-o singură mişcare fluidă, deşi nu părea să se ţină prea sigur pe picioare.

Mâinile i se repeziră la nasturii descheiaţi ai cămăşii şi se întoarse grăbită spre aragaz. îl stinse, după care începu să-şi facă de lucru cu cafetiera şi cănile.

Will se ridică în picioare şi traversă bucătăria, oprindu-se lângă ea.

Probabil Lindsey îi simţise prezenţa, căci dintr-odată încremeni complet.

— Cred că e cam târziu pentru cafea… murmură ea cu o voce gâtuită.

— Niciunul dintre noi nu mai are poftă de cafea.

— Ar trebui să pleci, Will.

Întinzând braţul pe lângă ea, Will îi luă cana din mână şi o puse la loc pe bufet. Uşurel, o întoarse cu faţa spre el, ridicându-i bărbia cu un deget. Trebuia să ştie adevărul despre relaţia dintre ei, dacă numai el o simţea în acel fel, sau şi ea.

În ochii lui Lindsey se citeau toate: dorinţa, frica, vulnerabilitatea.

— Dacă asta vrei, am să plec.

Un moment, Lindsey nu-i răspunse, privindu-l doar, cu ochi mari. Apoi, deodată, păru să capituleze. În faţa lui, în faţa ei însăşi…? Nu putea spune.

— Nu… murmură ea, punându-i o mână pe piept. Vreau să rămâi.

Will îi acoperi mâna cu a lui, dar nu mai făcu nicio altă mişcare. N-avea s-o forţeze şi mai mult decât atât. Nu putea. Hotărârea trebuia să-i aparţină ei.

Lindsey se apropie cu un pas, iar el îşi coborî mâinile

pe talia ei. Ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută, la fel de uşor cum o sărutase şi el mai devreme. Will o strânse puţin mai tare, trăgând-o spre pieptul lui până când trupurile li se lipiră unul de altul pe toată lungimea.

— Du-mă sus, Will.

* * *

Lindsey nu ştia când anume se hotărâse să nu mai lupte – cu ea însăşi şi cu Will. Dar, la un moment dat, nu se mai pusese problema ce era bine şi ce nu, nici dacă ţinea prea mult la un bărbat care dorea un lucru pe care ea nu i-l putea da.

Nu se mai punea decât problema nevoii.

O nevoie pe care o simţise de când i se deşteptase pentru prima oară feminitatea. O nevoie pe care o ascunsese şi încercase s-o satisfacă şi cu alţi bărbaţi. O nevoie de a face dragoste cu Will Claxton măcar o dată în viaţă.

— Te rog, Will, repetă ea. Du-mă sus.

Will o mai studie un moment, apoi se aplecă şi o sărută, mai prelung şi mai profund decât înainte, explorându-i gura cu limba atât de adânc şi complet încât îi tăie respiraţia. Când în sfârşit se desprinse de ea, pe chip i se aşternu un surâs neguros, un zâmbet plin de căldură şi dorinţă, şi de făgăduieli pătimaşe.

O luă de mână, iar Lindsey îl urmă prin casa tăcută.

În camera ei, se opri şi se întoarse spre ea, privind-o cum niciodată n-o mai făcuse, cu ochii aceia minunat de senzuali. îi dădea o ultimă ocazie de a se răzgândi.

Ceea ce o făcea să-l dorească şi mai mult.

Parcurgând distanţa care-i mai despărţea, Lindsey îi răspunse la întrebarea nerostită cuprinzându-l cu braţele pe după gât şi frecându-şi uşor şoldurile de ale lui. Cât ai clipi, Will începu s-o sărute din nou, în timp ce o apucă de şolduri cu mâinile pentru a o trage spre el. Răsfirându-i părul cu degetele, Lindsey îl strânse, răspunzând gurii lui cu dorinţele propriei sale guri.

Avea să se bucure de acea noapte. Şi să rămână cu amintirile.

Will întrerupse sărutul, făcând-o să scâncească încetişor.

— Răbdare… şopti el, în timp ce începea să-i desfacă nasturii cu degete abile. îi trase cămaşa de pe umeri, înlocuind pânza cu gura lui.

O împinse înapoi un pas, şi încă unul, până când picioarele ei atinseră patul. Aşezând-o pe saltea, continuă explorarea, coborându-şi buzele de pe umerii ei pe sânii delicaţi şi revenind în sus spre baza gâtului.

— Eşti frumoasă, şopti, neputându-şi lua ochii de la ea. Atât de frumoasă…

Lindsey roşi fermecător, făcând ca dorinţa lui Will de a o gusta să crească irezistibil.

Şi totuşi, mai avea o latură pe care niciodată nu i-o mai văzuse. În viaţa lui n-ar fi bănuit că era gata să reacţioneze la cea mai mică atingere, sau că-l putea face să dorească să se îngroape în ea pentru totdeauna, fără să se mai elibereze niciodată.

— Dumnezeule, Lindsey…

În ochii ei verzi, torizi, se reflecta propria lui dorinţă şi nedumerire. îi mângâie obrazul cu nodurile degetelor.

— Nu înţeleg… clătină el din cap, uimit de pasiunea care erupsese între ei. De unde-a apărut…?

Lindsey îi atinse gâtul cu buzele, gura ei părând un balsam răcoritor pe pielea înfierbântată.

— Mai are vreo importanţă?

Coborându-şi capul, Will o sărută încet, gingaş. Apoi se retrase din nou.

— Da, are importanţă. Are o foarte mare importanţă.

Lindsey îi mângâie şi ea obrazul aşa cum el i-l mângâia se pe al ei. Întotdeauna ştia că ar fi fost o pasiune minunată să facă dragoste cu Will. Numai la acea delicateţe nu se aşteptase nicicând.

Şi îi frângea inima.

Cât despre sentimentele ei…

Se hotărâse să-şi îngăduie acea noapte, acele amintiri. Trebuia să fie mulţumită cu atât.

— Mergi până la capăt, Will… şopti ea, muşcându-i

drăgăstos buzele. Fă dragoste cu mine.

Sărutând-o şi mai profund, Will îşi strecură mâna între coapsele ei. Lindsey scoase un uşor ţipăt, arcuindu-se sub atingere, iar tandreţea cedă locul freneziei. Will se mai retrase doar atâta încât ea să-i poată vedea chipul, ochii, iar Lindsey se pomeni absorbită de vârtejul pasiunii din adâncurile întunecoase ale acestora. Apoi el alunecă într-însa, iar ea nu se mai putu gândi la nimic altceva decât la uriaşa dragoste pe care i-o purta acelui om, pe care dintotdeauna o purtase ascunsă în suflet. Acum avea să-i fie cu atât mai greu să renunţe din nou la el.

Capitolul 8

În timp ce primele gene de lumină cenuşie a zorilor se strecurau pe la ferestre, Lindsey îl privea pe Will dormind. Arăta atât de liniştit, atât de deosebit de omul vibrant pe care-l cunoştea. Era o altă latură a lui şi, la fel ca tot ceea ce avea legătură cu el, îi frângea inima, făcând-o să-şi dorească posibilitatea ca situaţia dintre ei să fi fost altfel.

— Bună dimineaţa.

Glasul lui o smulse din gânduri.

— Credeam că dormeai.

— Acum, nu.

Întinzând braţele, Will o trase spre el pentru a-i dărui un sărut stăruitor, care o lăsă jinduind dureros după mai mult.

— E timpul să plec, spuse el apoi, dându-i drumul.

Lindsey îi încercui gâtul cu braţele, cuibărindu-se mai aproape.

— Trebuie neapărat?

Pe buzele lui se ivi încet un zâmbet sexy care-i încălzi inima, făcând s-o străbată fiori noi de dorinţă.

— Numai dacă nu vrei ca toţi văcarii din ferma asta să ştie unde mi-am petrecut noaptea. Mda, cred că trebuie.

Lindsey gemu. Ce i-o fi trecut prin cap? Sigur că trebuia să plece.

— Ai dreptate. Mai bine du-te.

Will o sărută din nou, mai pe îndelete, înainte de a se

da jos din pat să-şi adune hainele.

— Am să mă spăl la dormitor.

— Will…

Dintr-odată, o izbiră implicaţiile înapoierii lui la hambar, imediat după crăpatul zorilor. Mai ales dacă-l vedea cineva ieşind din casa mare.

— Nicio grijă, Lindsey, îi rupse din nou şirul gândurilor glasul lui Will. Nimeni nu va şti unde am fost.

Lindsey se lăsă la loc pe pat, jenată că îi ghicise temerile atât de bine.

După ce porni spre uşă, Will se opri şi, fără s-o privească, spuse:

— Să ştii că nu s-a terminat.

— Will, nu putem să…

O întrerupse cu o singură privire scurtă.

— Ba putem.

Ochii lui, întunecaţi şi periculoşi, îi susţinură privirea. Un moment, păru cu totul alt om. Apoi, pe neaşteptate, surâse, făcându-i cu ochiul, şi din nou fu Will cel pe care-l cunoştea. Will al ei.

— Încearcă numai să mă opreşti.

Şi, cu aceste cuvinte, ieşi.

Când Lindsey ajunse în sfârşit în curte, Will pusese echipa să înceapă ultimele însemnări ale vitelor. Când o zări, porni spre gardul unde Lindsey se oprise, privindu-i cum lucrau.

Trebuia să recunoască un lucru: arăta extraordinar.

— Regret că-ţi întrerup firul gândurilor, murmură tărăgănat Will, oprindu-se în faţa ei. Par de-a dreptul interzise minorilor.

Lindsey se înroşi în obraji, dându-şi seama că trebuia să-şi controleze reacţiile năbădăioase. Privind repede în jur, pentru a vedea dacă nu-l mai auzise nimeni, spuse:

— Will, nu e…

— Nicio grijă, Lindsey. Nimeni nu ne dă atenţie.

— Dar… încercă ea totuşi să-l prevină, după care conchise că era mai bine să schimbe subiectul. Se pare că ai totul sub control, comentă ea, arătând cu capul spre

echipă.

Ghicindu-i intenţia, Will zâmbi. Un moment, acceptă să-i facă jocul.

— Ai o echipă bună.

După un moment de ezitare, Lindsey reuşi să zâmbească.

— Atâta cât a mai rămas din ea…

— Am impresia că zguduiturile astea au prins bine. Te-au lăsat numai cu oamenii cei mai buni. Ceilalţi şi-au luat tălpăşiţa.

— Şi a rămas numai crema?

Will ridică din umeri.

— Poate.

Fleacuri. Nu puteau ţine mult şi, curând, se lăsă din nou o tăcere încurcată. Lindsey căută altceva de spus.

— Ce-ţi mai face capul? întrebă ea în cele din urmă.

— Am să supravieţuiesc. Graţie unui flacon de aspirină, şi… îngrijirilor medicale excelente, adăugă el, atingându-şi bandajul de sub pălărie.

Lindsey preferă din nou să-i ignore aluzia.

— Sper că te menajezi. Ar fi o pacoste ca rana să se deschidă din nou. Şi-atunci, ar…

Dându-şi seama că îndruga verzi şi uscate, se opri.

— Şi-atunci, ar trebui să mă doftoriceşti din nou.

În ochii lui se citeau amintirile, iar Lindsey se înroşi din nou. Nu puteau continua aşa. Ea nu putea continua. Nu acolo, mai ales nu atunci…

Întorcându-i spatele, spuse:

— Din moment ce toate par sub control, eu o iau spre oraş. Vreau să vorbesc cu şeriful şi să-l vizitez pe Stuart.

— Aşteaptă-mă doar câteva minute, şi-am să vin şi eu cu tine.

— Nu avem niciun motiv să mergem amândoi.

— Am să vin. Oamenii ăştia n-au nevoie să le suflu eu în ciorbă.

Lindsey ştia că n-ar fi avut niciun rost să-l contrazică. Mai ales întrucât adevăratul motiv pentru care dorea să plece singură era acela că avea nevoie de singurătate. Voia

să scape de amintirile necontenite ale nopţii trecute. Dar, desigur, nu-i putea spune aşa ceva.

Şi, în plus, bănuia că Will ştia oricum.

* * *

Se opriră mai întâi la oficiul şerifului.

Eric îl informase pe Farley în noaptea trecută, iar dimineaţa plecaseră amândoi la ferma Schaeffer. Aşa cum se aşteptaseră, Gus şi Ray nu mai erau de mult acolo.

Oricum nu conta.

Dacă Lindsey nu-l putea convinge pe Stuart să-i numească pe oamenii care-l bătuseră, şeriful avea mâinile legate. Nu putea elibera un mandat de arestare pentru agresiune, dacă partea vătămată refuza să depună plângere. În privinţa furtului maşinii, Stuart susţinea că îi împrumutase lui Gus camioneta. Desigur, Will avea să depună plângere pentru loviturile suferite de el, însă şeriful îi recomandase să n-o facă. În faţa instanţei, s-ar fi părut că Will căutase gâlceavă – mai ales de vreme ce Gus era acela care avea acum mâna rănită de un glonţ.

Vizita la Stuart fusese la fel de frustrantă.

Will nu reuşea să-l înţeleagă. Refuza să-şi schimbe atitudinea, afirmând în continuare că nu ştia cine îl bătuse. Nu rezolvau nimic, ba chiar dimpotrivă, pentru că acum Gus dorea să se răzbune, iar Will se temea că ţinta răzbunării lui avea să fie Lindsey. îi venea să-l apuce pe Stuart de umeri şi să-l zgâlţâie. Poate că aşa i-ar fi venit minţile la cap. Dar tânărul era deja într-un hal fără de hal şi se vedea clar că-i era frică de ceva. Pentru moment, Lindsey nu putea decât s-o apere cât mai bine pe Lindsey.

Dacă reuşea să-i obţină cooperarea.

Aşteptă până ieşiră din oraş, la întoarcerea spre Silver Creek Ranch, înainte de a aborda subiectul.

În sfârşit, pregătindu-se ca pentru o luptă, începu:

— Lindsey, povestea asta cu Gus nu s-a terminat.

— Poate că nu.

Will îi aruncă o privire, observându-i reacţia. Până acum, toate bune. Dar, în fond, încă nu ajunsese la partea cea mai complicată.

— Cred că trebuie să luăm unele măsuri de prevedere.

Îl privi scurt, pe faţa ei citindu-se nesiguranţa.

— Ce fel de măsuri?

Ştiind că n-avea să-i placă ceea ce urma, Will ezită un moment, înainte de a răspunde:

— Cred că, un timp, n-ar fi bine să te mai duci singură în oraş.

Lindsey se răsuci pe jumătate în scaunul maşinii.

— Serios?

Se aşteptase la sarcasmul ei şi se repezi înainte, fără a-i da timp să riposteze şi mai tăios:

— Nici în altă parte, de fapt.

— Mai scuteşte-mă, Will.

Acum, sarcasmul fusese înlocuit de neîncredere.

— Doar nu mă crezi o…

— Ascută-mă până la capăt, i-o reteză el.

Lindsey oftă sonor, întorcându-se din nou cu faţa înainte.

— Ascult, spuse ea, deşi tonul îi sugera cu totul altceva.

Rămânând cu ochii spre drum, Will încercă să-şi stăpânească propria nervozitate.

— Ascultă, simplul fapt că Gus şi amicul lui nu mai sunt ascunşi la Schaeffer nu înseamnă că au părăsit împrejurimile.

Îi aruncă o privire scurtă.

— Şi cred că sunt undeva pe-aproape.

— Am o fermă de condus, Will.

— Şi cine-o să ţi-o mai conducă, dacă Gus reuşeşte să pună mâna pe tine?

O auzi inspirând scurt şi continuă:

— Gândeşte-te numai puţin, Lindsey.

Detesta gândul că o speria dar, dacă de asta era nevoie pentru a o face să mai judece şi cu capul, n-avea încotro.

— Mai devreme sau mai târziu, vor încerca să ţi-o plătească.

— N-am de gând să-mi schimb stilul de viaţă.

În vocea ei, pe lângă sfidare, se auzea şi teama, iar Will era dezolat că i-o provocase.

— N-am să las doi derbedei amărâţi să-mi dicteze pe unde şi când am voie să umblu.

— Lindsey… încercă el mai îmblânzit, ştiind că se făcuse clar înţeles. E numai…

— Şi tu? îl întrerupse ea răstit. Pe moment, Gus nu moare nici de dragul tău.

— Pot să-mi port singur de grijă.

— Ha! De ce? Fiindcă eşti bărbat?

— Fii rezonabilă, Lindsey.

— Cine-a fost rănit azi-noapte? Cine s-a ales cu o crăpătură de două degete în frunte, care ar fi avut nevoie de cusături?

— Încetează măcar o dată să fii atât de îndărătnică şi gândeşte-te. Ăştia doi n-au să se lase până nu-ţi fac ceva.

Cuvintele lui părură să-i oprească un moment tirada, iar Lindsey întoarse capul, privind pe fereastră. După un timp ce păru lung cât o eternitate, răspunse:

— Bine, Will, am să-ţi spun ce-o să fac. Voi încerca… voi *încerca*, subliniez, să nu fac valuri vreo două zile.

Lui Will nu-i venea să creadă.

— Vei lua pe cineva în oraş cu tine?

— Da, sau am să trimit pe alţii în locul meu.

— Şi la ranch?

După un moment de ezitare, Lindsey dădu din cap.

— Am să-ncerc.

Apoi, privindu-l, îl întrebă:

— Eşti mulţumit?

Nu, răspunse Will în sinea lui, dar deocamdată nu putea face mai mult.

— Ce-ai zice să pui pe cineva de pază lângă casă, noaptea?

— Nu-ţi forţa norocul.

Zâmbind resemnat, Will ridică o mână.

— Bine.

De casă se putea ocupa el însuşi, fără ca Lindsey să-

şi dea măcar seama.

— Şi încă ceva…

Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele. Nici unele nu păreau destul de potrivite, aşa că spuse oricum:

— Trebuie să vorbim despre cele de azi-noapte.

Privind-o, o văzu că devenea ţeapănă, în timp ce răspundea:

— Cred că n-are rost s-o luăm cu ocolişuri.

— Lindsey, nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu ştii? Mie mi s-a părut destul de clar.

Will râse scurt.

— Nu asta voiam să spun. Noi doi am fost întotdeauna numai prieteni.

— Ascultă, Will, nu-ţi face griji.

Vocea lui Lindsey, însă, devenise mai tăioasă. Nici ei nu-i era uşor.

— Hai să ne închipuim că azi-noapte nu s-a întâmplat nimic.

— Nu pot.

Toată dimineaţa, Will nici nu fusese în stare să se gândească la altceva.

— Atunci, doar să spunem că a fost un eveniment pentru cărţile de istorie. O aberaţie. Ne-am întors acasă după confruntarea cu Gus, tu fuseseşi rănit, ne-am cam aprins…

— Ne-am cam aprins?

Din nou, Will râse scurt.

— Mda, cred că se poate spune şi aşa…

— Bine, ne-am aprins de-a binelea.

În vocea ei părea să se simtă o undă de panică. Totuşi, Will bănuia că se înşelase.

— Problema e că asemenea lucruri se mai întâmplă. Aşa a fost situaţia, aşa e când…

Will coti smucit de pe şosea, opri pe acostament şi o apucă pe Lindsey de talie. Săltându-şi-o pe genunchi, îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut apăsat care-i aprinse sângele în vene.

La început, Lindsey încercă să se împotrivească,

împingându-i pieptul. Apoi, dintr-odată, păru să se topească total, răspunzând cu propria ei gură.

Când în sfârşit Will se desprinse, faţa ei se înroşise, iar în ochi i se citea aceeaşi ardoare din noaptea trecută.

— Doar asta a fost, Lindsey? Doar un lucru care „se mai întâmplă”?

— Will…

— Atunci, de ce toată zina n-am putut să-mi iau gândul de la tine? De ce nu pot uita cum te simt?

Îi atinse cu un deget buzele inflamate de sărutări.

— De ce nu-ţi uit gustul?

Lindsey clătină din cap.

— Şi de ce, dacă te-aş răsturna acum şi aici, mi te-ai dărui din nou?

Capitolul 9

Lindsey nu-i putea răspunde. Nicio explicaţie n-ar fi avut sens. Şi niciuna nu i-ar fi lăsat inima altfel decât sângerând, vulnerabilă. Preferă în schimb să-şi folosească mânia în chip de pavăză.

Împingându-i pieptul înapoi, spuse:

— Dă-mi drumul!

Will o eliberă, iar Lindsey se retrase spre colţul cabinei. Un moment, niciunul nu scoase o vorbă. Se lăsase o tensiune palpabilă.

Lindsey se gândea să-l contrazică, să-i spună că nu simţea nimic pentru el. Dar n-o putea face. Nu putea să minte în legătură cu un lucru care devenise atât de important.

— Ce s-a întâmplat, Linds, te sperie adevărul?

Roşind, Lindsey se întrebă dacă nu cumva îi citea gândurile.

— Cine naiba ştie adevărul? *Eu*, cu siguranţă, nu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ne cunoaştem de douăzeci de ani. Şi, în tot acest timp, niciodată nu ţi-ai exprimat pentru mine decât un interes strict prietenesc.

— Interesele se mai şi schimbă.

— Mda, cum ar fi şi faptul că sunt în posesia unui

lucru pe care-l doreşti.

Străfulgerarea de nemulţumire care străbătu o clipă chipul lui Will îi confirmă că vorbele pe care i le aruncase nimeriseră drept la ţintă.

— Deci, iar ne-am întors la asta.

— Spune-mi cum aş putea s-o ocolesc, insistă ea. Cum aş putea crede că, dintr-odată, te interesez ca femeie? Şi că asta n-are nicio legătură cu Claxton Ranch.

— Ascultă, Lindsey, indiferent ce se întâmplă între noi…

Ezotă, făcând un efort vizibil de a-şi stăpâni nervii.

— Nu are nicio legătură cu pământurile. Ne priveşte numai pe noi doi.

— Atunci, explică-mi cum s-a întâmplat. Şi de ce tocmai acum?

Pe chipul lui se aşternu confuzia, incertitudinea.

— Nu pot.

— Ei, poftim? exclamă Lindsey, ridicând palmele demonstrativ.

Părea la fel de nedumerit ca ea, iar acest lucru o făcu să se mai îmblânzească.

— Uite ce e, Will: s-ar putea ca nici chiar tu să nu fii conştient de propriile tale motive. S-ar putea…

— Palavre, Lindsey. Gogoşi psihologice umflate cu pompa. Azi-noapte, am făcut dragoste cu tine fiindcă te doream. Şi încă te mai doresc.

Se răsuci la loc şi ambală motorul.

— Iar dacă nu poţi accepta asta, îţi propun ca la noapte să încui uşile. Fiindcă n-am de gând să stau la distanţă.

Lindsey lăsă uşile descuiate.

Pentru Will, următoarele trei zile părură ireale.

La suprafaţă, nimic nu se schimbase. Pe dedesubt, însă, nimic nu mai rămăsese la fel ca înainte.

În fiecare noapte, Will venea la ea şi făceau dragoste. Uneori se împreunau fierbinte, frenetic, ca şi cum niciodată n-ar fi putut să se sature. Alteori se iubeau încet şi tandru, ca şi cum ar fi avut o veşnicie întreagă la

dispoziţie.

Dar, pentru ei, veşnicia era foarte scurtă. Trei zile. Şaptezeci şi două de ore. Până la externarea lui Stuart din spital.

Dimineaţa aceea sosi mult prea repede.

Will stătu în pat mai mult decât de obicei, nedorind ca timpul petrecut împreună să se sfârşească atât de curând. Lindsey nu-l grăbi, fiind clar că şi ea simţea acelaşi lucru.

Întrr-un târziu, spuse:

— I-am promis lui Stuart că la amiază sunt la spital.

Will ştia că se aştepta s-o însoţească, dar nu mai putea. Nu şi de data asta. Făcuse tot ce-i stătea în putere. Acum, lucrurile depindeau de Lindsey.

— Va trebui să iei alt om cu tine.

Îi văzu surprinderea din ochi. Şi regretul.

— Sigur, de ce nu…

Şi, luându-şi halatul, Lindsey se dădu jos din pat.

— Trebuie să fac un drum până la Lazy W, îi explică el; ştiau amândoi că era doar un pretext. A trecut o săptămână şi trebuie să mă asigur că toate merg bine.

Un moment, Lindsey nu-i răspunse, iar Will văzu tumultul emoţiilor diapoia acelor ochi verzi ai ei. În tăcere, o imploră să protesteze. Să-i ceară să vină cu ea. În schimb, Lindsey spuse numai atât:

— Fă ce ştii că trebuie.

Cuvintele el îl lăsară gol pe dinăuntru, într-un fel pe care nu-l înţelegea. Un moment, fu cât pe ce să se răzgândească.

N-o făcu.

Acum, de ea depindea să hotărască dacă între ei avea să mai fie ceva.

Sau nu.

* * *

Abia ajunseseră la marginea oraşului, când Stuart întrebă:

— Cum merge Claxton?

Lindsey fu cât pe ce să râdă. Părea că nu reuşea să

şi-l scoată pe Will din minte, oricât de mult ar fi încercat.

— Merge bine, răspunse ea. E un şef de echipă bun, iar oamenii îl plac.

Apoi, mai mult pentru sine, adăugă:

— Chiar dacă uneori e cam încăpăţânat.

— Mă mir că nu v-aţi omorât unul pe altul.

De astă dată, Lindsey râse de-a binelea.

— A, nu-i chiar atât de rău. Avem şi noi neînţelegerile noastre, dar…

— Dar vă asemănaţi prea mult.

Surprinsă, îşi privi fratele.

— Poftim?

— Să nu-mi spui că nu ţi-ai dat seama până acum.

— Nici… nici nu mi-am pus vreodată problema.

Stuart scutură din cap, râzând scurt.

— Amândoi sunteţi încăpăţânaţi cât încape. Şi niciunul dintre voi n-ar recunoaşte *o dată* că a greşit. Adaugă la asta faptul că amândoi sunteţi prea al naibii de mândri ca să vă fie bine. Mă rog…

Ridică din umeri.

— Ai prins ideea.

Da, prinsese ideea. Şi câteva minute nici nu răspunse nimic. Ce-ar fi putut să spună?

— Nu ştiu cât adevăr e în ceea ce spui, murmură ea în cele din urmă.

Totuşi, ştia că într-un fel avea dreptate. Dar unde voia să ajungă, nu înţelegea.

— Lucrăm bine împreună. În pofida *divergenţelor* noastre, treaba n-a mers niciodată mai lin. Mare păcat că e doar o situaţie temporară. Mi-ar prinde bine ajutorul lui Will…

Îşi privi fratele şi îl văzu încruntându-se.

— Ce e?

— Nimic… răspunse el, privind pe fereastră. Se pare că te-ai descurcat destul de bine în zilele astea, fără mine.

Lui Lindsey i se frânse inima. Stuart n-avea să fie niciodată un fermier la fel de bun ca Will şi o ştiau amândoi. Dar, în fond, Stuart nici nu voia să-şi petreacă

viaţa acolo. Totuşi, n-ar fi trebuit să-i azvârle aşa adevărul în faţă, vorbindu-i despre Will.

— Ţi-am simţit lipsa, spuse ea, cu destulă sinceritate.

Stuart râse scurt, clătinând din cap.

— Ei, ia zi: ce se întâmplă între voi doi?

Din nou o luase prin surprindere.

— Ce vrei să spui?

— Haide, Lindsey. Ştii bine ce vreau să spun. Se vede clar că sunteţi împreună.

Lindsey recurse la răspunsul ei dintotdeauna când era întrebată despre relaţia ei cu Will.

— Toată viaţa am fost prieteni. Ştii bine asta.

— Las-o jos că măcăne. Ajunge să se uite omul la voi ca să se prindă că vă culcaţi împreună.

— Stuart, nu facem…

Fusese cât pe ce să nege, dar se opri. N-ar fi minţit în legătură cu relaţia dintre ea şi Will, dar nu voia nici s-o discute în amănunt. Mai ales cu fratele ei.

— Nu te priveşte.

Un timp, Stuart nu mai spuse nimic, iar Lindsey crezu că renunţase. Apoi reluă:

— Te-ai întrebat vreun moment de ce?

— De ce *ce*? nu-şi putu ea ascunde iritarea.

Îi aruncă o privire, iar Stuart îşi dădu ochii peste cap.

— De ce se ţine după tine.

— Nu se…

— Lindsey, vrea pământurile înapoi, o întrerupse el, nervos. Vreau Claxton Ranch.

Faptul că auzea pe altcineva dând glas propriilor ei îndoieli o enerva şi mai mult. Intră instantaneu în alertă – dar pe cine voia să apere? Pe ea însăşi? Pe Will?

— N-ai de unde să ştii asta.

— Haide, Linds. Doar e vorba de Will Claxton. Uită-te la femeile cu care obişnuieşte să-şi petreacă timpul. Nu vreau să te jignesc, dar nu eşti tocmai genul lui.

— Poate că gusturile i s-au mai schimbat…

— Mhm, vezi să nu.

La asta nu mai avu ce să-i răspundă. Pe moment, nu

mai putea spune nimic. Era prea furioasă. Şi, din nou, nu ştia împotriva cui.

Stuart, însă, nu terminase.

— Nu există decât o singură cale ca să te asiguri.

Îl privi întrebător.

— Vinde-i pământul. Şi vezi cât va aştepta ca să se facă nevăzut.

* * *

Will bănuia că mai avea doar puţin până să-şi piardă minţile. Stuart se întorsese la ranch de peste o săptămână şi, de-atunci, Will şi Lindsey nu mai putuseră petrece niciodată mai mult de cinci minute singuri.

Îşi dădea seama că nu mai putea să se ducă la ea noaptea. Cu Stuart în casă, Lindsey nu i-ar fi îngăduit-o niciodată. Dar Will se aşteptase ca măcar s-o vadă, eventual să stea de vorbă cu ea din când în când. Acum, însă, nu mai avea nicio îndoială că-l evita intenţionat.

Şi nu voia s-o lase cu una cu două.

Dacă relaţia lor luase sfârşit, Lindsey trebuia să i-o spună cu gura ei. Trebuia să-l privească în ochi şi să-l trimită la plimbare. Iar Will nu intenţiona să-i uşureze această sarcină.

În zorii unei zile, reuşi s-o încolţească în timp ce-şi înşăua iapa. Venind din spate, o cuprinse cu braţele pe după mijloc. Lindsey se feri ca o mânză speriată, dar Will o strânse şi mai tare.

— Stai cuminte, eu sunt.

— Will… murmură ea, apucându-l de antebraţe. Ce faci? Neluându-i în seanmă protestele, Will îşi frecă nasul de obrazul ei.

— Ce ţi se pare că fac?

— Te rog.

Reuşi să se smulgă şi se întoarse cu faţa spre el.

— Nu e locul cel mai potrivit.

Will se apropie cu un pas, iar Lindsey se retrase spre iapă. Aplecându-se, Lindsey îi muşcă uşurel buzele, aţâţând-o – şi pe sine, cu acelaşi prilej.

— Sunt de acord, spuse el. Nu e locul potrivit.

— Serios?

Will zâmbi.

— Tocmai de-asta, diseară ieşim împreună.

— Ieşim? Ca pentru o…

Nu se îndura să pronunţe cuvântul, aşa că Will îl rosti în locul ei:

— Întâlnire. Vâjâială. Sustă. Te invit la o plimbare.

— Dar.

O sărută din nou, mai prelung de astă dată, până când Lindsey începui să se relaxeze, cu trupul topindu-i-se lângă al lui. Will ştia că, dacă nu se oprea cât mai curând, n-avea să se mai oprească deloc.

— Will… începu ea din nou.

O întrerupse:

— Stuart e acasă de o săptămână, şi abia dacă am mai putut sta două minute împreună. Dacă n-aş şti…

Îi ridică bărbia cu două degete.

— …aş crede că mă eviţi intenţionat.

Vinovăţia de pe faţa ei spunea totul.

— Şi-n plus, continuă el, nedorind să-i audă scuzele, cred că amândurora ne-ar prinde bine o noapte în altă parte.

Lindsey clătină din cap.

— Nu ştiu…

— Mâncăm la un restaurant, apoi mergem să dansăm.

— Să dansăm?

— Ştii să dansezi, nu-i aşa, Linds?

— Sigur că da…!

Părea indignată, deşi Will nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată dansând. Nu ţinea minte nici măcar dacă urmase cursurile de dans la şcoală, în copilărie. Dar nu conta, avea s-o înveţe el.

— Atunci, ne-am înţeles.

Îi distingea clar nesiguranţa. Lindsey voia şi ea să vină, se vedea limpede. *Motivul* era mai puţin uşor de înţeles. Niciodată în viaţa ei nu se codise, indiferent în ce situaţie, iar dacă intenţiona să pună capăt relaţiei lor,

acum avea ocazia ideală. Pe de altă parte, exista acea atracţie fizică dintre ei, pe care şi Lindsey o simţea la fel de puternic ca el. Poate că el însuşi o tenta, simpla dorinţă de a-şi petrece timpul împreună.

Nu putea decât să spere.

— Bine, cedă ea în cele din urmă, făcându-l să se întrebe de anumeo determinase să se hotărască.

— Perfect.

Dându-i drumul, Will făcu un pas înapoi, retrăgându-se din apropierea ispitei.

— Să fii gata la şase.

Lindsey dădu din cap, iar Will ieşi din grajd.

— A, şi, Lindsey, mai spuse, oprindu-se un moment pentru a o privi din uşă. Să-ţi iei pe tine o rochie.

Capitolul 10

Ideea de a îmbrăca o rochie o urmări pe Lindsey toată dimineaţa.

Deşi, de ce anume de frământa atâta, nu reuşea să înţeleagă. Dacă Will voia s-o invite în oraş, o putea face şi cu ea îmbrăcată în blugi. Şi-n plus, avea doar o singură rochie, neagră şi simplă, pe care o purtase la înmormântarea tatălui ei. Se îndoia că la aşa ceva se gândise Will.

Pe la amiază, porni spre oraş ca să-şi facă târguielile.

Ca de obicei, nu i se permise să meargă singură. Will înrolase toată echipa, hotărât cum era s-o apere de Gus şi amicul lui. Aşa că unul dintre oameni insistă s-o însoţească.

După ce-şi încărcă maşina de la prăvălia de nutreţuri şi echipamente, îi atrase atenţia magazinul de confecţii de peste drum. Nu fusese acolo decât o singură dată, ca să-şi cumpere rochia neagră pentru înmormântarea tatălui ei.

Ezită.

Da, îşi dorea acea ultimă seară cu Will.

Avea dreptate. *îl evitase*. Acuzaţiile lui Stuart îi bântuiseră gândurile zile întregi şi avea nevoie de timp ca să ia o hotărâre.

În cele din urmă, ajunsese la concluzia că fratele ei

se înşelase. Şi ea se înşelase. Refuza să creadă că Will s-ar fi folosit de ea ca să intre în posesia fermei Claxton. Dacă reieşea că era o naivă, atunci aşa să fie. Fusese prietenul ei toată viaţa, iar ca amanţi petrecuseră împreună momente unice. îi datora măcar puţină încredere.

În ciuda protestelor, îl trimise pe muncitorul care venise cu ea să mănânce de prânz şi traversă strada. Oprindu-se în faţa magazinului, privi în jur, ca să se asigure că n-o vedea nimeni. Apoi deschise uşa şi clinchetul melodios al unui clopoţel îi anunţă intrarea.

* * *

Will nu ştia la ce se aşteptase, dar când o văzu pe Lindsey, fluieră încet, prelung.

Rochia nu păruse deloc de nasul ei, fusese prea scumpă, iar Lindsey o cumpărase pe loc.

Croită din material albastru înflorat, cu mâneci scurte, îi stătea strânsă în talie, pentru a cădea în falduri uşoare împrejurul genunchilor. Un şir de nasturi mici o străbătea de la decolteu până la tiv, iar Lindsey se înroşise cu gândul la Will descheindu-i unul câte unul, până la ultimul.

Acum, nu mai era atât de sigură.

Se înroşi în obraji ca flacăra.

— Ce plin de tine eşti, Will Claxton.

Will se apropie, atras de acea imagine nouă, acea delicateţe pe care n-o mai văzuse.

— Deloc. Arăţi…

Îi luă mâinile, măsurând-o cu privirea de sus şi până jos. Nu-şi putea găsi cuvintele.

— Extraordinar.

Jalnic, Claxton.

— Seznaţional.

Mda, aşa mai merge.

Lindsey îşi dădu ochii peste cap, retrăgându-se din faţa lui.

— Te rog. Am mai purtat rochii la viaţa mea.

— Ba pentru mine n-ai mai purtat niciodată.

O apucă de talie în timp ce încerca să se îndepărteze.

— Ei, da’ unde crezi că te duci?

Trăgând-o spre el, îi cuprinse cu mâinile mijlocul îngust.

— Când arăţi aşa, n-ai nicio şansă de a-mi scăpa fără măcar o sărutare.

— Ei, nu zău?

Cuvintele ei erau sfidătoare, dar ochii spuneau cu totul altceva. Iar vocea… Doamne, era atât de senzuală încât îl făcea aproape să-şi piardă controlul.

— Eu n-am niciun cuvânt de spus?

— Totul depinde numai de tine, răspunse Will coborându-şi gura spre a ei. Îmi dai voie să te sărut?

Lindsey începu să dea din cap afirmativ, dar nu apucă să ducă gestul până la capăt.

Will nu se mai putea stăpâni. Cucerindu-i buzele, o sărută cu patimă, explorându-i gura cu limba, în timp ce mâinile lui îşi găseau drumul prin jurul acelui trup feminin dulce pe care-l ţinea în braţe.

Nu încă, îşi spuse el. Nu acolo.

Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, înainte de a deveni incapabil să-l respecte hotărârea de a aştepta.

— Aşa e mai bine.

— Pentru cine?

Lindsey se clătina nesigur pe picioareawiar Will întinse braţele ca s-o sprijine.

Şi, până să se abţină, o strânse din nou la piept. Nu putea să reziste.

— Hai să mai încercăm o dată.

— Eşti imposibil, Will Claxton, protestă Lindsey, împingându-l, dar cu vocea plină de voie bună.

— Iar asta e una dintre calităţile mele cele mai alese, zâmbi el, neputându-i rezista acelei femei şi tuturor laturilor ei diferite care continuau să iasă încontinuu la suprafaţă, luându-l prin surprindere de fiecare dată.

Abia reuşi să spună:

— Cred că e timpul să mergem, altfel nu mai ieşim de-aici.

— În maşina ta voi fi mai în siguranţă?

Zâmbind, Will o luă de braţ, pornind cu ea spre uşă.

— Probabil că nu.

* * *

Un timp, merseră în tăcere, Will fredonând în ritmul melodiei de la radio. Lindsey arunca pe furiş câte o privire spre el, încercând să rămână neobservată.

— Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă.

— Surpriză.

Auzindu-l, se întoarse cu totul în scaun, spre el.

— Ce surpriză?

— Aşteaptă, răspunse misterios Will, ştiind prea bine că o scotea din minţi.

— Dar…

O întrerupse scurt, cu un gest.

— N-am de gând să-ţi spun, Linds, aşa că stai liniştită şi relaxează-te.

Pesemne avea intenţii foarte serioase, aşa că Lindsey reveni cu faţa înainte.

— Cum vrei tu…

Dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine, Will ar fi fost gata să jure că se bosumflase.

După un timp, camioneta coti pe un drum de ţară care urca spre munţi. Într-acolo nu erau decât preria şi râul, iar Lindsey îşi dădu seama imediat că nu se îndreptau către oraş.

— Will, *unde* mă duci?

O privi scurt, cu un zâmbet.

— Ăsta e răspuns la tine?!? întrebă ea sarcastic. Credeam că mergem să dansăm.

— Acolo mergem.

— Şi mâncarea? Mi-ai promis că luăm cina împreună.

Will îi luă mâna, ridicându-i-o la gură pentru un sărut scurt.

— Nicio grijă. N-am de gând să te duc acasă flămândă. Din niciun punct de vedere.

Lindsey îşi smulse mâna înapoi.

Peste cincisprezece minute, Will opri lângă o pădurice de pe malul râului Willowbend. Descoperise

recent locul acela izolat, şi imediat se gândise la Lindsey. Frumuseţea graţioasă a copacilor profilaţi pe fundalul munţilor colţuroşi îi amintea de ea.

Oprind maşina, se răsuci în scaun.

— Ei, ce părere ai? E mai plăcut aici decât într-un bar aglomerat şi plin de fum, nu?

— E minunat, dar…

— Nicio grijă. Am să te hrănesc, îi promise el, cu un gest spre partea dinapoi a camionetei. Avem totul în spate, chiar şi muzică, adăugă, scoţând de sub scaun un mic CD player.

Când Lindsey ezită, însă, Will se întrebă dacă nu cumva făcuse totuşi o greşeală. Poate că aşteptase cu nerăbdare o ieşire în oraş.

— Dacă nu te mulţumeşte, spuse el, putem merge în schimb la un restaurant.

— Nu, clătină ea din cap. Aici e perfect.

— Eşti sigură?

Lindsey zâmbi din nou, discret, feminin, cu ochii verzi încălzindu-i-se.

— Îmi place enorm.

Uşurat, Will zâmbi prosteşte. Nu se înşelase. Lui Lindsey nu-i plăcuse niciodată ca străinii să caşte gura la ea.

— Vino. Am găsit un loc ideal.

* * *

Lindsey îl privea pe Will cum dormea.

După ce făcuseră dragoste, Will adusese încă o pătură din camionetă şi se acoperiseră cu ea, în timp ce terminau ce le mai rămăsese din mâncarea cumpărată de la un restaurant din oraş. Apoi, se culcaseră la loc şi mai făcuseră o dată dragoste, după care pe Will îl furase un somn greu ca de plumb. Lindsey rămăsese trează, nedorind să închidă ochii nicio secundă.

Când se trezi în sfârşit, Will îi zâmbi.

— Ei, cât timp am dormit?

Lindsey se aplecă şi-l sărută uşor, cu inima rupându-i-se de duioşie.

— Puţin.

— Mai fă o dată aşa, îi ceru el, cuprinzând-o strâns cu un braţ de talie.

Când în sfârşit gurile li se dezlipiră, Lindsey se retrase din îmbrăţişarea lui. Sosise momentul.

— Will, avem de vorbit.

— Pare să fie ceva serios, zâmbi el, dar surâsul i se şterse repede de pe buze.

— Este.

Ridicându-se în capul oaselor, Lindsey se grăbi să-şi ia pe ea lenjeria de corp şi rochia, conştientă că Will o privea cum îşi încheia cu stângăie nasturii pe care el îi desfăcuse atât de îndemânatic. Când termină, îşi strânse picioarele la piept, cu braţele împrejurul genunchilor.

— E-n regulă, Lindsey, spuse el, cu o undă tăioasă în glas. Despre ce e vorba?

Lindsey ezită, ştiind ce avea de făcut şi detestând din toată inima situaţia.

— Nu mai putem continua aşa, spuse ea într-un târziu; când Will dădu să răspundă, îl întrerupse: de fapt, *eu* nu mai pot continua aşa.

— La ce *anume* te referi?

Nu era deloc dispus să-i uşureze sarcina, iar Lindsey trase aer în piept, adânc, pentru a-şi face curaj.

— Mă refer la faptul că suntem împreună, ca…

Nu se putu îndura să pronunţe cuvântul.

— Ca amanţi?

— Da.

— Atunci zi.

Ezită, dar în cele din urmă rosti cuvintele cu forţa:

— Ca amanţi. Nu mai putem fi amanţi.

Un moment, Will nu scoase o vorbă, ţintuind-o cu privirea, şi pentru prima dată Lindsey nu-i mai putu citi gândurile ascunse înapoia acelor ochi negri.

— Din cauza lui Stuart?

— Mă rog, e şi asta una dintre cauze, se eschivă ea. Nu prea pot să am o relaţie intimă, când fratele meu e în aceeaşi casă.

— Şi celelalte cauze care sunt?

Glasul îi era tot mai furios, iar în ochi i se ivea asprimea.

— Cauza cea mai importantă. Cea privitoare la Claxton Ranch.

— Nu… clătină din cap Lindsey, ridicându-se, pentru a lua distanţă.

Will o urmă.

— Încă mai crezi că mă folosesc de tine, nu-i aşa? Că tot ce vreau de la tine e pământul ăla nenorocit?

— Nu, nu e asta…

Se întoarse cu spatele spre el, cuprinzându-şi strâns mijlocul cu braţele.

— Atunci ce naiba e, Lindsey? se răsti el, în culmea furiei. De ce faci asta?

Lindsey se răsuci în loc.

— Fiindcă te iubesc, fir-ai tu să fii de tine!

Will rămase complet nemişcat, iar Lindsey îşi dădu seama ce spusese. Păstrase secretul atâţia ani, iar cuvintele îi scăpaseră de pe buze înainte de a apuca să le oprească. Şi nu mai putea să şi le ia înapoi.

— Te iubesc, repetă ea, mai blând de astă dată, resemnată să-i mărturisească adevărul. Dintotdeauna te-am iubit. Şi nu pot…

Se opri, strângându-şi buzele cu putere, pentru a nu izbucni în plâns.

Will nu făcea decât să stea pe loc, privind-o.

— Zi ceva! îi ceru ea.

— Sunt năucit. Vreau să zic… n-am ştiut niciodată. Nicio clipă nu m-am gândit…

Lindsey se întoarse cu spatele.

— Nu, Lindsey, aşteaptă…

O apucă de braţ, încercând s-o răsucească la loc cu forţa.

— M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

Reacţia lui confirmă lucrul pe care Lindsey îl ştiuse deja, deşi inima ei sperase să se înşele. Ţinea la ea. Erau incredibil de compatibili sexual. Dar… iubire? Ei bine, asta

era cu totul altceva.

Lindsey porni spre camionetă.

Will o urmă, învârtind-o în loc, pe neaşteptate, pentru a o cuprinde în braţe.

— Mărită-te cu mine.

— Ce…?

Se desprinse de el, împingându-l din răsputeri.

— Să mă mărit cu tine? Ai înnebunit?

— Dar e soluţia perfectă! Nu-ţi dai seama?

— Nu, nu-mi dau seama! replică Lindsey, furioasă.

Pur şi simplu nu înţelegea. îl iubea, dar merita să fie iubită şi ea la rândul ei. Nu voia să fie doar o parteneră extraordinară la pat, sau la muncile fermei.

— Du-mă acasă, Will.

— Nu, stai, Lindsey… Să vorbim…

— Nu mai avem nimic de vorbit. Du-mă acasă.

Înainte ca Will să mai spună şi altceva, Lindsey se urcă în maşină, închizând portiera în urma ei.

* * *

Pe drum, la întoarcerea spre Silver Creek Ranch, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă.

Lindsey stătea mută, pierdută în durerea ei. Nu-i trecuse prin minte că avea să-l rănească pe Will, punând capăt relaţiei lor. Crezuse că îi putea spune pur şi simplu că se terminase, iar lucrurile aveau să revină la normal, aşa cum fuseseră întotdeauna între ei.

Ce idioată fusese!

Will nu era gata să termine, încă nu se plictisise de ea. Iar singurul lucru pe care nu voia să-l piardă era prietenia lui – dar şi aici dăduse greş. Cum ar mai fi putut rămâne prieteni, după ce îi călcase sentimentele în picioare?

Deşi refuza să-l privească, era acut conştientă de prezenţa lui pe scaunul de alături. Will stătea rigid, tăcut, iar Lindsey nu putea decât să ghicească gândurile care-i treceau prin minte – cine ştie ce planuri noi, fără îndoială, pentru a o face să vadă lucrurile la fel ca el.

Clătină din cap, gândindu-se din nou cum le

încurcase pe toate. Relaţia dintre ei n-avea să mai fie niciodată aceeaşi.

În clipa următoare, văzu.

O văpaie roşiatică la orizont.

— O, Doamne!

Se aplecă înainte. Era cel coşmarul mai cumplit al oricărui fermier.

— Will…

— Văd şi eu.

— Arde ceva.

Un moment, Lindsey îşi ţinu respiraţia.

— Lângă Silver Creek.

— Ţinte-te bine, răspunse Will şi apăsă pe accelerator.

Capitolul 11

În curtea fermei, Will frână brusc, oprind cu zgomot maşina în mijlocul unei trâmbe de pietriş şi praf. Amândoi săriră jos din cabină încă înainte de a se fi oprit complet.

În jur domnea haosul.

Oameni şi cai, alergând care-ncotro, urlând. Iar focul, un infern învăpăiat de dogoare şi zgomot, bântuia scăpat de sub control, absorbind din aer oxigenul şi viaţa.

Avură nevoie doar de un moment pentru a aprecia situaţia.

Hambarul era deja pierdut, deşi unii oameni încă mai încercau să-l salveze. Stropeau flăcările cu trei furtunuri grele, în timp ce restul începuseră să-şi dea găleţi din mână-n mână.

Îşi pierdeau vremea de pomană.

Lindsey îl apucă de braţ pe un om care alerga spre fântână, cu găleata goală.

— Ce-i cu caii? răcni ea, încercând să se facă auzită. Caii din hambar!

— Sunt în siguranţă! răspunse omul aproape fără să se oprească din fugă.

Will veni în spatele ei.

— Lindsey, casa!

Lindsey întoarse o clipă privirea dinspre hambar

către casă şi dădu dincap.

— Ai dreptate. Cu hambarul s-a zis.

Începură amândoi să reorienteze eforturile de stingere a incendiului. Îndreptară două furtunuri spre casă, într-o încercare de a o uda, astfel încât flăcările şi jăraticul aruncat prin aer să nu aprindă lemnăria. Lăsară al treilea furtun spre hambar, pentru a încetini focul, reducând riscul de răspândire la acareturile din jur.

Începuseră să sosească şi oameni de la fermele învecinate. Unii li se alăturară celor ai lui Lindsey, iar alţii instalară un punct de prim ajutor, ducându-le apă celor care luptau cu flăcările.

Will înfruntase câteva incendii la viaţa lui, dar niciunul nu arsese atât de năprasnic ca acesta. Flăcările păreau înteţite de o forţă invizibilă, un material conmbustibil, benzină sau altceva asemănător…

Fusese un act deliberat.

Dar nu avea timp săsteape gânduri. Nu acum, când briza serii ameninţa să se intensifice, făcând flăcările să sară de la o clădire la următoarea, până devorau tot complexul. Însă păreau să aibă noroc – dacă noroc se putea numi – căci deocamdată vântul rămânea constant.

Trecură câteva ore până să localizeze incendiul, iar ultima flacără păli şi se stinse abia în apropierea zorilor.

În locul hambarului, cioturi calcinate de lemn fumegând se înălţau spre cerul care se lumina treptat. Oamenii umblau de colo-colo, murdari şi frânţi de oboseală, nesiguri ce să facă în continuare, dar temându-se să se oprească, în vreme ce încă mai exista riscul ca vreo scânteie izolată să se trezească din nou la viaţă.

Will îl zări pe Stuart, cu braţul în gips şi chipul schimonosit de durere, la fel de înnegrit de funingine ca toţi ceilalţi. Doar de o săptămână ieşise din spital, şi trebuise să lupte la fel de feroce ca restul echipei pentru a-şi salva casa.

Apropiindu-se de el, Will spuse:

— Stuart, intră în casă şi odihneşte-te.

Tânărul clătină din cap.

— Nu, n-am…

— S-a terminat, îi puse Will o mână pe umăr. *Nimeni* nu mai poate face nimic. Sau, cel puţin, nu acum.

Privind în jur, Stuart păru să se mai trezească puţin din buimăceală.

— Cred că ai dreptate. Lindsey…

— E bine. O să am eu grijă de ea.

Stuart dădu din cap, fiind clar că i-o încredinţa lui Will pe sora lui, şi începu să se îndepărteze.

— Stuart, îl mai strigă Will, oprindu-l.

— Da?

— Tu ai scos caii, nu-i aşa?

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Unul dintre oameni îi spusese lui Will mai devreme: Stuart năvălise în hambar să salveze caii, deşi focul începuse deja să învăluie totul.

— Eu am văzut primul flăcările.

— Şi oamenii, cu furtunurile şi găleţile… Tu i-ai organizat.

Stuartridică din umeri.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la salvarea casei. Pe moment nu m-am gândit…

— Ai procedat bine. Ai luat situaţia sub control.

În primul moment, Stuart păru să nu-l creadă, ca şi cum ar fi aşteptat un „dar” după cuvintele de laudă ale lui Will. Când acesta nu mai spuse nimic, pe trăsăturile lui apăru umbra unui zâmbet.

— Mulţumesc.

Apoi se întoarse şi porni spre casă.

În continuare, Will plecă în căutarea lui Lindsey.

O găsi aşezată pe veranda din faţă. Rochia pe care o purtase numai pentru el era murdară şi ruptă. Ce naiba, avea să-i cumpere alta, o duzină întreagă, dacă le voia.

Se apropie de ea încet.

— Lindsey?

Îl privi, iar vederea lacrimilor care-i brăzdau funinginea de pe faţă fu cât pe ce să-l ucidă. Se aşeză lângă ea, pe verandă, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri.

Nu era nimic de spus în faţa unui asemenea dezastru. Will se gândi să-i menţioneze teoria unei mâini criminale, dar se hotărî să mai aştepte. Mai devreme sau mai târziu, avea să-i spună. Deocamdată, nu făcu decât să stea tăcut, ţinând-o de umăr cu braţul.

— Niciodată n-am mai văzut un foc arzând aşa ca ăsta, murmură Lindsey, uimindu-l prin precizia cu care îi reproducea propriile lui gânduri – deşi, de ce îl mai surprindea după atâta vreme, Will nu-şi dădea seama.

— Nici eu.

— Will, focul a fost pus de cineva.

Ar fi trebuit să se aştepte ca şi ea să-şi dea seama.

— Ştiu.

— Gus a fost, declară sec Lindsey. Şi prietenul lui.

— Asta-i şi teoria mea.

Din nou tăcere. Numai că, de astă dată, era nevoie s-o umple cu ceva. Will trebuia s-o readucă pe Lindsey la viaţă. În ciuda lacrimilor care-i făceau să lucească, ochii ei păreau neînsufleţiţi, ca şi cum ar fi abandonat orice luptă.

— Va fi bine, spuse el, deşi ştia că era un clişeu inutil, iar Lindsey merita mai multă sinceritate.

— Cum să fie bine? întrebă ea, luându-i în serios cuvintele.

— Nimeni n-a fost rănit. Caii sunt cu toţii în siguranţă. Iar casa…

Se uită în spate. Slavă Domnului, putuseră salva casa.

— Toate echipamentele din hambar s-au dus, replică Lindsey. Iar hambarul… Cum am să mai înlocuiesc hambarul?

— Asigurarea…

Lindsey începu să râdă, cu un sunet ascuţit, isteric, care-i aduse în ochi alte lacrimi. Îşi îngropă faţa în mâini.

Will nu ştia ce să facă. La viaţa lui, consolase destule femei ca să cunoască procedura. Dar Lindsey era altfel, iar el nu ştia nici măcar cum să înceapă.

— Dumnezeule, Lindsey. Nu face asta.

Se temea fie şi doar s-o atingă, ca să n-o spargă într-

un milion de cioburi.

— Nu există nicio asigurare.

Will fu prea uluit ca să mai spună ceva. Nu se ţine o fermă fără nicio acoperire. Aşa ceva era o…

Nu-l lăsă să-şi ducă gândul până la capăt.

— Ne-au anulat poliţa luna trecută. După treizeci şi şase de ani, compania de asigurări a ajuns la concluzia că deveniserăm un risc prea mare.

— Din cauza accidentelor?

Lindsey dădu din cap.

— N-am reuşit să găsesc altă companie. Aşa că, după cum vezi, Gus a reuşit să distrugă un lucru care se aflase în familia mea timp de patru generaţii.

Câteva minute niciunul dintre ei nu vorbi. Mintea lui Will lucra cu furie. În acel moment, dacă punea mâna pe Gus, se putea să-l scape de orice probleme – pe vecie.

— Ascultă, există o soluţie pentru toate astea, spuse el.

O soluţie care nu includea şi omuciderea.

Lindsey îl privi, iar Will văzu prudenţa din ochii ei.

— Te pot ajuta, continuă. Am banii necesari ca să înlocuim hambarul şi echipamentele.

Trăgându-se de lângă el, Lindsey se ridică în picioare.

— Ştii bine că n-am să accept mila ta.

— N-o fac din milă.

Se ridică şi el, trecându-şi o mână prin părul prăfuit.

— E o tranzacţie de afaceri.

Lindsey făcu un pas înapoi.

— Claxton Ranch.

— E soluţia perfectă.

Drept răspuns, ea râse amar.

— Parcă am mai auzit aceleaşi vorbe în noaptea asta. Numai că atunci, după câte susţineai, o căsătorie cu mine ar fi fost soluţia perfectă.

— Ascultă, Lindsey, nu încerc decât să te ajut.

— Mhm, sigur. Obţii ceea ce ţi-ai dorit, Will. Nu ăsta e esenţialul?

Era prea obosit ca să mai discute, prea sigur de tot ceea ce simţea. Şi ştia cu certitudine că acea femeie era totul pentru el şi avea nevoie de un lucru pe care el putea să i-l dea.

— Ce vrei de la mine, Lindsey?

— Tocmai asta e, nu-i aşa? Că n-ai nici cea mai vagă idee.

O privi lung, un timp ce păru cât o veşnicie, apoi coborî de pe verandă. Deşi ştia că era rănită şi speriată, acum nu se putea ocupa de asta – şi-ar fi pierdut calmul, spunând lucruri pe care mai târziu avea să le regrete. Mai făcuse o dată aceeaşi greşeală, în seara când îi ceruse să intervină pe lângă tatăl ei pentru a salva Claxton Ranch. Nu intenţiona s-o mai repete. Avea nevoie de timp şi distanţă. La naiba, amândoi aveau nevoie de timp şi distanţă.

— Bine, Lindsey, dacă nu mai ai nevoie de mine, cred că am terminat aici.

Lindsey ridică bărbia o fracţiune.

— Aşa se pare.

Un moment, Will nu se mişcă. Voia… Nu, nu acum. Acum, n-ar fi reuşit altceva decât să se rănească unul pe altul.

— Dacă te răzgândeşti în legătură cu vânzarea pământului, continuă el, oferta rămâne deschisă. Acum mă întorc la Lazy W.

Şi se întoarse, pornind spre camionetă.

Pe la jumătatea drumului se opri şi întoarse capul spre ea. Lindsey stătea în locul unde o lăsase, înaltă şi dreaptă. Şi prea al dracului de îndărătnică pentru binele ei propriu.

* * *

Încă înainte ca Will să fi plecat, Lindsey începu să-şi regrete cuvintele.

Încercase s-o ajute. La fel cum o ajuta de săptămâni de zile. Iar în noaptea aceea muncise alături de echipă, luptând la fel de tare ca toţi ceilalţi pentru a-i salva casa. îl văzuse şi se minunase de îndârjirea şi curajul lui. Merita

mai mult decât limba ei tăioasă şi acuzaţiile nedrepte.

Se gândi să se ducă după el, dar preferă să n-o facă.

Poate că era mai bine aşa. Reuşise să pună capăt relaţiei şi, oricât de rău se descurcase, cel puţin o făcuse. Ar fi fost o greşeală să-l urmeze *acum* pe Will. După toate prin câte trecuseră în noaptea aceea, era prea slăbită şi vulnerabilă. N-ar fi trecut prea mult până să ajungă din nou în braţele lui. Bazându-se pe el. Iubindu-l.

Nu, era mai bine să aştepte. îi datora scuze şi, la un moment dat, probabil că trebuia să se gândească serios la oferta lui de a cumpăra Claxton Ranch. Dar în noaptea aceea avea nevoie să rămână singură.

* * *

În următoarele câteva zile, spre surprinderea lui Lindsey, Stuart se însărcină cu înlăturarea resturilor. Probabil era mai bine aşa, căci ea nu avea energia necesară. În cea mai mare parte a timpului stătea în birou, căutând soluţii de a reconstrui hambarul şi a menţine ferma Silver Creek solvabilă.

Fără asigurare, nu-i rămâneau prea multe posibilităţi.

Putea să concedieze toţi oamenii însă, chiar dacă ar fi lăsa-o inima s-o facă, n-ar fi rezolvat nimic. Ar fi rămas cu o fermă şi nimeni care să lucreze. Degeaba s-ar fi dus şi la bancă, având în vedere ghinioanele din ultima vreme.

Ceea ce o readucea cu gândul la oferta lui Will.

Aşa cum spusese el, era o soluţie bună. I-ar fi procurat banii necesari pentru a se repune pe picioare, lăsând-o şi cu o fermă mai mică dar uşor de condus. Ideea nu era tocmai rea. La drept vorbind, achiziţioarea fermei Claxton extinsese peste măsură Silver Creek Ranch. Lindsey îl văzuse pe tatăl ei cum se lupta cu uriaşa proprietate, de-a lungul anilor.

Un ciocănit în uşă îi întrerupse şirul gândurilor. Unul dintre oamenii ei apăruse în prag.

— Vreau să-ţi arăt ce-am găsit, spuse el.

Lindsey dădu din cap, iar omul traversă camera spre biroul ei, pentru a-i depune în palmă un obiect.

— Era în hambar.

Ceasul lui Stuart.

Capitolul 12

Sub ceas, mâna lui Lindsey începu să tremure.

Fusese ceasul străbunicului ei. îl cumpărase de la New York, aducându-l cu el cale de trei mii de kilometri, până găsise acel colţişor din Wyoming în care să se aşeze. De-atunci, ceasul fusese dat din tată în fiu, până îi revenise lui Stuart.

Trebuia să existe o explicaţie, un motiv absolut întemeiat al pierderii ceasului. Stuart îi spusese cu săptămâni în urmă că dispăruse. Poate că i-l furase cineva. Nu trebuia să tragă concluzii pripite.

Ridică privirea spre omul din faţa ei.

— Mai ştie cineva?

— Nu, domnişoară. M-am gândit că dumneata ar trebui să afli prima.

— Îţi mulţumesc, zâmbi crispat Lindsey, încercând să gândească. Bine. Găseşte-l pe fratele meu. Spune-i că vreau să-l văd.

Dând scurt din cap, omul se întoarse să plece.

— Şi să nu mai spui nimănui că ai găsit ceasul ăsta, adăugă ea, strângând în pumn moştenirea de familie. Nici chiar lui Stuart.

— Am înţeles.

După plecarea lucrătorului, în cameră se lăsă din nou tăcerea.

Lindsey nu se mişca – nici nu voia şi nici nu putea. Dacă n-ar fi auzit ticăitul ceasului, ar fi putut crede că timpul se oprise în loc.

— M-ai chemat, Lindsey?

Surprinsă, ridică privirea. Fratele ei apăruse în uşă. Lindsey deschise gua să spună ceva, dar nu ieşi niciun sunet. În schimb, îşi desfăcu pumnul, lăsând ceasul să cadă pe birou.

Stuart traversă încăperea, vizibil nedumerit, dar când observă ceasul pe chip i se întipări vinovăţia. Era singurul răspuns de care avea nevoie Lindsey. Sentimentul de trădare o străbătu ca suflarea crivăţului.

Câteva secunde, niciunul nu vorbi. În sfârşit, Stuart spuse:

— Unde l-ai găsit?

— Unul dintre oameni l-a găsit în hambar.

Ochii o usturau de lacrimi, dar şi le înghiţi.

— În cenuşă.

Stuart oftă, întorcându-se spre fereastră. Cu spatele spre ea, întrebă:

— Şi ce-ai să faci acum?

— Ce-ar fi să-mi spui cum a ajuns acolo.

— Dar ştii deja cum a ajuns, răspunse Stuart ridicând din umeri. Sau, cel puţin, crezi că ştii.

— Tu ai pus focul.

Abia reuşise să pronunţe cuvintele, pe lângă nodul din gât.

Stuart se răsuci din nou cu faţa spre ea. Ochii îi scăpărau de furie.

— Nu-i adevărat!

Apoi clătină din cap, cu glasul îngreunat de o resemnare neaşteptată.

— Jur că n-am avut nicio legătură cu focul.

Lindsey închise un moment ochii, recunoscătoare pentru acel scurt răgaz.

Stuart traversă din nou camera şi se lăsă într-un fotoliu, părând să nu se mai poată ţine pe picioare.

— Poate n-ai să mă crezi, dar am încercat să-i opresc.

— Să-i opreşti?

Dar ştia despre cine era vorba.

După un moment de ezitare, Stuart continuă, trecându-şi o mână prin păr:

— Pe Gus şi Ray.

— Înţeleg.

— Ba nu *înţelegi* nimic.

Cu o energie reînnoită, tânărul se aplecă înainte în fotoliu.

— Niciun moment n-am vrut să se ajungă atât de departe. O clipă nu m-am aşteptat…

Se ridică din nou, fierbând de frustrare.

— Of, la ce bun? Tot n-ai să mă crezi…

Înfundându-şi mâinile în buzunarele blugilor, reveni în dreptul ferestrei.

— Mai bine cheamă şeriful şi să terminăm odată.

— Nu chem pe nimeni.

Lindsey încerca să-şi păstreze calmul, deşi clocotea toată pe dinăuntru.

— Cel puţin, până nu aflu ce s-a întâmplat.

Stuart mai şovăi un moment, apoi începu:

— Ascultă, niciodată n-am făcut un secret din faptul că vreau să plec de la ferma asta…

Se opri, ca pentru a-şi aduna gândurile. Sau căutându-şi cuvintele cu care să le exprime.

— Cât timp tata mai trăia, am rămas aici fiindcă…

Ridică din umeri, încet, obosit.

— Mă rog, credeam că s-ar fi putut să aibă nevoie de mine.

Apoi se întoarse cu faţa spre ea, iar Lindsey îi văzu din nou revolta pe chip. Numai că de data asta nu ei îi era adresată.

— Desigur, n-a avut nevoie de mine niciodată. La ce i-aş fi putut fi de folos? Te avea pe tine.

Glasul i se frânse, dar continuă:

— Numai că nu mă aşteptasem niciun moment să mă lege pe vecie de locul ăsta.

— Ai fi putut să pleci.

Stuart râse scurt, răguşit.

— Sigur. Şi cu ce bani, mă rog? Nu, a avut el grijă să mă înfunde aici pentru totdeauna. Fie deveneam fermier, fie nu se mai alegea nimic de capul meu.

— Aşa că te-ai hotărât să distrugi totul? Pe tine… pe mine… ferma…?

— Nu! Dacă nu făceai promisiunea aia blestemată…

Îşi aruncă o mână în jur, cu un gest larg, apoi o lăsă să-i cadă moale pe lângă trup.

— Crezusem că, dacă exercitam destule presiuni asupra ta, ai fi fost nevoită să vinzi o parte din fermă. Will Claxton pândeşte cea mai mică ocazie să pună mâna pe

pământul ăla. Dacă i-l vindeai, ai fi putut să cumperi şi partea mea, iar eu aş fi fost liber. Toată lumea ar fi avut numai de câştigat.

— Tu ai cauzat accidentele.

Nici de această dată nu era o întrebare.

— Doar pe câteva…

Stuart îşi înfundă din nou mâinile în buzunarele de la spate, cu privirea în altă parte.

— …la început. L-am angajat pe Gus să taie gardurile şi să întrerupă aprovizionarea cu nutreţuri.

— Şi cum l-ai plătit?

Ridică iar din umeri.

— Aveam ceva bani puşi deoparte. Destul pentru un avans. I-am promis restul pentru după ce puneam mâna pe partea mea de moştenire. După ce-i vindeai pământul lui Claxton.

Pe chip i se aşternu din nou vinovăţia.

— Dar tu te-ai încăpăţânat, iar situaţia a scăpat de sub control.

— Cineva ar fi putut s-o păţească, Stuart. Să fie rănit, să moară chiar…

În vocea lui Lindsey se simţea neîncrederea.

— *Tu* ai fost cât pe ce să mori.

— Nu m-am aşteptat niciun moment ca Gus să acţioneze de capul lui.

Lui Lindsey nu-i venea să creadă că fratele ei putuse fi atât de naiv, controlând un om ca Gus. Şi totuşi, îi părea rău şi pentru Stuart. Tatăl lor nu fusese niciodată un părinte comod, iar cu băiatul lui fusese mai sever decât cu fata.

— Trebuie să mă crezi, Lindsey. Nicio clipă n-am vrut să fac vreun rău cuiva. Avalanşa a fost ideea lui Gus. Eu nici măcar n-am aflat, decât după aceea. Fusese vorba doar să sacrifice câteva vite… Dar, după incidentul de la „Pinten”, parcă şi-a ieşit din minţi…

— Dar ai ştiut că Gus era vinovatul, replică Lindsey, abia reuşind să-şi stăpânească furia. I-ai *spus* pe unde urma să treacă turma.

— Am încercat să contramandez totul. Însă lucrurile ajunseseră prea departe. Mai voia bani. Şi atunci…

— Te-au bătut.

— Gus a acceptat să oprească totul numai dacă-l plăteam. I-am dat ceasul. Ca supliment. El, însă, voia bani.

Făcu o pauză, cu buzele strânse.

— Voia zece mii de dolari.

Lindsey nu făcu decât să-l privească, neavând idee cum să reacţioneze la tot ceea ce-i spunea. Tremura de furie, dar ştia că asta nu le-ar fi folosit la nimic.

— Desigur, continuă Stuart, n-aveam nici pe departe o asemenea sumă.

— De ce n-ai venit să vorbeşti cu mine? Am fi putut merge împreună la şerif.

— Am crezut că mă puteam descurca singur.

Lindsey clătină iar din cap.

— Şi focul?

— Nu prea aveam somn şi am coborât să beau ceva. Am văzut o mişcare lângă hambar, însă când am ajuns eu acolo Gus şi Ray plecau deja. Am încercat să-i opresc…

Se întoarse din nou spre fereastră.

— Dar era prea târziu.

— Şi ceasul?

— Probabil l-au lăsat acolo anume, ca să dea impresia că eu pusesem focul.

Făcu o nouă pauză.

— Şi au reuşit.

Câteva minute, niciunul nu scoase o vorbă. Lindsey privea spinarea rigidă a fratelui ei, cu gândurile în plin tumult şi inima frângându-i-se pentru el. Nu reuşise să se maturizeze, nu era în stare să-şi asume responsabilitatea propriilor lui fapte.

Poate că asta era şansa lui.

— Acum ai să te duci la şerif? îl întrebă ea.

Stuart se întoarse şi o privi, fără să-i răspundă.

Lindsey repetă întrebarea:

— Te duci să depui mărturie împotriva lui Gus şi a lui Ray?

Fratele ei trase aer în piept, adânc, vizibil.

— Nu vreau să mai păţească nimeni nimic.

Lindsey zâmbi crispat, puţin mai uşurată. Era un prim pas.

— Bine. Atunci, azi vom merge împreună în oraş.

Dar Stuart clătină din cap:

— Eu am făcut-o, eu o desfac. Mă duc singur.

Ridicându-se, Lindsey ocoli biroul spre el.

— Indiferent ce ai făcut, suntem o familie. Îţi voi sta stături.

Un moment, fratele ei nu păru s-o creadă.

— Nu ţi-am fost un frate prea grozav…

— Nu sunt sigură că tata sau eu ţi-am dat prea mult ocazia…

Lindsey luă ceasul străbunicului ei de pe birou.

— Ai uitat ceva.

Stuart se uită de la ea la ceas, apoi din nou la ea.

— Cred că ar fi mai bine să-l păstrezi.

— Nu. E al tău.

Cu un zâmbet amar, tânărul primi ceasul.

— Îmi pare rău, Lindsey. Am încercat, dar pur şi simplu nu-s la fel de puternic ca tine.

În acele momente, Lindsey numai puternică nu se simţea.

— Nu-i adevărat, Stuart. Numai că nu ai stofă de fermier, atâta tot.

Stuart o cuprinse cu braţele, iar Lindsey simţi lacrimile prelingându-i-se pe faţă. Nu-şi amintea când o îmbrăţişase ultima oară fratele ei.

* * *

Seriful Farley n-a fost la fel de iertător ca Lindsey dar, în fond, nici Stuart nu era fratele lui. În cele din urmă, s-au emis mandate de arestare pentru Gus şi Ray, iar Stuart a fost acuzat de conspiraţie şi obstrucţionarea justiţiei. În plus, şeriful a sugerat ca Stuart să rămână în custodie la închisoare, până când erau arestaţi ceilalţi doi, ca să fie totul în regulă.

Prin urmare, Lindsey s-a întors la Silver Creek Ranch

abia după căderea întunericului. Prin aer plutea miros de lemn ars, făcând-o să se gândească la Will cu dor. Săptămâni de zile îl avusese alături, ca să-i vorbească şi să i se confeseze. Deşi ezita să recunoască, o ajutase să suporte atâtea greutăţi şi-i uşurase povara. Iar acum era din nou singură.

Dintr-odată, îşi dădu seama că trebuia să-l vadă.

Inventă mai multe pretexte, toate perfect justificate. îi datora scuze şi voia să-l anunţe despre arestarea lui Stuart, ca să nu afle din zvonurile locale. În plus, avea de făcut o ofertă în legătură cu Claxton Ranch.

Simple scuze, desigur.

Adevărul era că îi ducea dorul teribil şi, în acel moment, nimic nu părea mai important decât să-i vadă din nou chipul, zâmbetul. Şi să-i audă glasul.

* * *

Era aproape miezul nopţii când Will auzi autoheviculul care se apropia.

Nu avea somn. La naiba, nu mai închisese ochii de două nopţi. Se gândea la Lindsey încontinuu, clipă de clipă.

Stătea cu picioarele rezemate pe balustrada verandei late care înconjurat pe trei laturi casa principală a fermei Lazy W. Acum şi le coborî, aşteptând până când recunoscu camioneta lui Lindsey. Se ridică surprins şi coborî până la baza treptelor.

Lindsey traversă curtea, apoi se opri. În întuneric, nu putea să-i vadă expresia, dar îi simţea încordarea.

— Ai întârziat prea mult în oraş, Lindsey, spuse Will, încrucişându-şi braţele pe piept, rezemat de balustrada scării. Nu mi se pare prea prudent.

— Am să-ţi vorbesc.

— Atunci, intră.

Vorbea cu glas sigur, deşi numai sigur pe sine nu se simţea. Întorcându-se, intră în casă, iar Lindsey îl urmă.

— Ai mai fost vreodată la Lazy W? o întrebă el, mai mult ca să nu tacă.

— Nu. Este…

— Este o fermă mai puţin tipică. Proprietarul n-a locuit niciodată aici. Vine doar ocazional, din Denver, ca să vadă cum merg lucrurile.

Mergând până în centrul camerei, Lindsey privi în jur, la lambriurile de cedru şi tavanul susţinut pe grinzi. Trăgea de timp şi o ştiau amândoi.

— Despre ce voiai să vorbim, Lindsey?

În sfârşit, se întoarse cu faţa spre el, dar nu scoase o vorbă.

Will înţelese. Erau atât de mult despre care aveau de vorbit. u ce să înceapă?

Într-un târziu, Lindsey spuse:

— Am venit să te întreb dacă te mai interesează să cumperi Claxton Ranch.

Declaraţia ei îl luă pe nepregătite – deşi ştiuse că aveau să ajungă în cele din urmă şi aici. Lindsey era încăpăţânată, dar nu şi proastă. Totuşi, nu se aşteptase să facă atâta drum în toiul nopţii numai pentru a-i spune că se răzgândise în legătură cu vânzarea unei părţi din fermă.

Se întâmplase ceva.

Will se duse la bar. Era rândul lui să temporizeze.

— Bei ceva?

— Nu.

Lindsey îşi încrucişă braţele pe piept, parcă proptindu-se mai bine pe picioare, în mijlocul încăperii.

— Te mai interesează Claxton Ranch sau nu?

Cu toată sinceritatea, Will nu mai ştia ce să răspundă. Claxton Ranch nu i se mai părea o problemă atât de importantă. Altceva, *altcineva*, însemna mult mai mult pentru el. Iar Lindsey stătea în faţa lui, aşteptându-se ca el să se repeadă la ocazia de a răscumpăra pământurile familiei.

Punând jos sticla pe care se pregătise s-o destupe, Will se rezemă de bar.

— Ce s-a întâmplat, Lindsey?

— Ce te face să crezi că s-ar fi întâmplat ceva?

Încerca să vorbească pe un tot nonşalant, dar nervozitatea din voce o trăda.

Will râse scurt.

— Acum trei zile, m-ai dat afară de pe proprietatea ta fiindcă-ţi făcusem o ofertă pentru pământul ăla.

Lindsey era vizibil jenată; îşi îndesă mâinile în buzunarele blugilor.

— Nu te-am dat afară…

Dar Will continua doar s-o privească, ştiind că în cele din urmă avea să-i spună.

— Bine, se înduplecă ea, aranjându-şi firele de păr care-i scăpaseră din coada împletită. Te rog să mă scuzi pentru seara aceea. Am greşit.

— Ba bine că nu…

Will aşteptă o clipă, lăsându-şi cuvintele să-şi facă efectul, înainte de a adăuga:

— Dar… fusese o noapte obositoare. De la cap la coadă.

Lindsey roşi, mutându-şi privirea. Era clar că şi ea îşi amintea la fel de bine cele două ore dinaintea incendiului.

— Şi-acum, continuă Will, vreau să ştiu de anume te-a făcut să te răzgândeşti.

Luând o statuetă de lemn sculptat, Lindsey o examină câteva momente înainte de a răspunde.

— Am început să-mi revizuiesc finanţele…

— Adevărul, Lindsey.

Îi aruncă o privire, cu o străfulgerare de furie în ochii ei verzi.

— A, nu mă îndoiesc că ai nevoie de bani, dar te cunosc prea bine ca să cred că asta e tot.

Lindsey mai ezită doar un moment, după care se aşeză pe o canapea din apropiere. Părea ajunsă la capătul puterilor.

— Bine, despre Stuart e vorba. Vreau să cumpăr şi partea lui.

O privi surprins.

— Parcă-i promiseseşi tatălui tău că nu vinzi.

— I-am promis.

Trase adânc aer în piept.

— Dar a greşit cerându-mi promisiunea asta. Iar eu

am greşit acceptându-i-o.

Will nu mai putea sta la distanţă. Se aşeză lângă ea, luându-i mâna într-a lui. Lindsey nu se împotrivi.

— Spune-mi, îi ceru el.

Mai ezită un moment, apoi oftă.

— Stuart provocase accidentele, spuse ea, rezemându-se de spătar, cu ochii închişi. L-a angajat pe Gus ca să ne taie gardurile şi să fure transporturile de hrană. Iar apoi… situaţia a scăpat de sub control.

Will îi ascultă explicaţiile despre înţelegerea dintre Stuart şi Gus şi felul cum de acolo se ajunsese la provocarea incendiului, urmată de arestarea lui Stuart. La sfârşitul relatării, Lindsey se ridică din nou în faţa lui, cu braţele încrucişate pe piept şi ochii aprinşi, dar uscaţi.

— Asta e tot.

— Îmi pare rău, Lindsey.

Îi înlătură cuvintele cu un gest.

— Cel puţin, Stuart a sfârşit prin a spune adevărul. Iar acum trebuie să suporte consecinţele.

Will ar fi vrut s-o cuprindă în braţe, dar se îndoia că Lindsey avea chef de aşa ceva în acel moment.

— Deci, continuă ea, ne întoarcem la motivul pentru care vreau să vând o parte din fermă.

Ezită. Se simţea desluşit că nu-i era deloc uşor.

— Când totul se va termina, vreau să cumpăr partea lui Stuart şi să-l las liber. Să-i dau şansa de a se realiza aşa cum consideră el.

Will îşi turnă două degete de scotch, se opri, apoi mai adăugă puţin.

— Trebuie să mă gândesc, Lindsey.

— Înţeleg.

În vocea ei se simţea o undă de iritare.

— Parcă spuseseşi că oferta rămâne deschisă.

— Situaţia s-a schimbat…

În primul rând, pentru că acum o dorea pe *Lindsey*, fără alte complicaţii. Nici pământul şi nici fratele ei. Iar dacă lua ferma Claxton de la ea, Lindsey n-ar fi fost niciodată sigură că o iubea cu adevărat, sau îi era doar

recunoscător pentru că-i restituise pământul familiei.

— Am nevoie de puţin timp.

Lindsey îşi încrucişă braţele pe piept, susţinându-i privirea.

— Cât?

— Nu sunt sigur, clătină din cap Will. Două zile, să zicem…

Un moment, Lindsey nu răspunse.

— Bine. Îţi acord două zile. După aceea, voi aduce la cunoştinţa tuturor că pământul e scos la vânzare.

Will dădu din cap:

— Mi se pare cinstit.

— Ei, atunci… cred că e timpul să plec.

— Probabil ar fi mai bine.

Dacă nu pleca imediat, Will nu era sigur că avea s-o mai lase afară din casă.

— Te conduc.

— Nu e nevoie. Ştiu drumul.

— Sunt convins.

Venind lângă ea, o cuprinse cu un braţ pe după umeri. Nu era cea mai bună idee, însă orice altă variantă părea de neconceput.

— Dar Gus şi Ray sunt încă prin zonă.

Lindsey dădu să obiecteze, însă Will îi apăsă buzele cu un deget, înainte de a coborî capul pentru un sărut scurt. Mai mult nu îndrăznea.

— Nu discuta cu mine.

Prin cine ştie ce minune, Lindsey se supuse.

* * *

Stând la fereastra din faţă, Lindsey se uita cum dispăreau luminile de poziţie ale camionetei lui Will. O însoţise până la Silver Creek Ranch şi aşteptase s-o vadă intrând în casă, înainte de a pleca. Dar n-o mai sărutase, n-o mai atinsese, nici măcar nu mai coborâse din maşină. Probabil că era mai bine aşa.

Vizita la el îi consumase toată energia. Prezentarea scuzelor, oferta de vânzare a fermei Claxton… Se aşteptase ca Will să se repeadă imediat s-o înhaţe. N-o făcuse, iar

asta o nedumerea. Dar era prea obosită, prea zăpăcită, ca să se mai gândească la ceva în noaptea aceea.

Lăsând perdeaua să cadă la loc, se întoarse spre antreu. Pe la jumătatea camerei, o mână masivă îi acoperi gura.

— Măi, măi, scrâşni un glas greţos de familiar, în timp ce Lindsey simţea ţeava unei arme înfiptă în coaste. Dacă asta nu-i aia care strică jocurile…

Capitolul 13

Cu o tresărire, Will se trezi.

În sfârşit reuşise să adoarmă, pentru prima oară după atâtea zile, iar acum îi bătea cineva cu pumnul în uşă. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora patru dimineaţa. Cu o înjurătură, azvârli pătura de pe el şi porni spre scară.

— Vin acu! strigă, în timp ce bubuiturile continuau.

În bucătărie, aprinse lumina de pe verandă. După ce aruncă o privire afară, deschise smucit uşa.

— Ce naiba cauţi aici?

Eric păşi înăuntru.

— Avem probleme.

— Sper că nu e cine ştie ce fleac…

— Am găsit hârtia asta prinsă pe uşă, când am ajuns acasă, îl întrerupse barmanul, întinzându-i o foaie. E de la Gus. A răpit-o pe Lindsey.

Will simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

Făcând un efort să ia hârtia din mâna lui Eric o citi repede.

Mesajul era scurt şi clar. Gus şi Ray o ţineau pe Lindsey prizonieră într-o cabană veche de lângă Black Hills. Cereau provizii pentru două săptămâni, trei cai şi zece mii de dolari bani gheaţă. Will trebuia să vină singur, călare. Altfel, n-avea s-o mai vadă pe Lindsey niciodată.

Pe foaie era lipită cu scotch o şuviţă de păr roşu.

Al lui Lindsey.

Will făcu hârtia ghemotoc, simţind că îl cuprindea o mânie turbată.

— Nenoroci…

— Dom-le, nu te repezi, îl temperă Eric. Ştiu că vrei să te repezi într-acolo ca un cavaler în armură albă, dar trebuie să te gândeşti bine.

— Pe dracu'!

Şi, înhăţând o pereche de coburi din antreu, Will porni spre biroul lui.

— Gândeşte-te bine ce faci, continuă să-l avertizeze barmanul, urmându-l.

— Mă gândesc.

Numai gândul la mâinile lui Gus atingând-o pe Lindsey făcea să-l spintece cuţite de furie. Aruncă pe birou coburii şi se întoarse spre rastelul de armament. După ce luă o carabină Winchester, înşfăcă o cutie cu cartuşe calibru.30 – 06 din sertarul de sub rastel.

— Mă gândesc s-o scap pe Lindsey nevătămată.

— Şi crezi că asta e calea cea mai bună?

Will puse puşca şi muniţia pe birou.

— Ai tu altă idee?

— Mda, să-l lăsăm pe şerif s-o rezolve.

Deschizând sertarul biroului, Will scoase Coltul pe care-l ţinea acolo pentru cazuri de urgenţă.

— Până în oraş e o oră cu maşina, spuse el, în timp ce încărca revolverul, iar de-acolo până la cabana aia, încă vreo oră.

Închizând butoiul, îşi înfipse revolverul la centură.

— Până ajungeţi acolo tu şi şeriful, eu o am pe Lindsey înapoi.

— Sau vă găsim morţi pe amândoi.

Will se opri, întorcându-se cu faţa spre el.

— N-o las în mâinile ăluia nicio secundă mai mult decât sunt nevoit.

— Şi dacă te omoară pe tine mai întâi? Atunci, de ce-o să mai fi bun?

Se gândise şi la asta – cam două secunde…

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

— Ce-aş putea face ca să te conving să asculţi de glasul raţiunii?

Will nu-i mai dădu atenţie. împingând într-o parte

scaunul de la birou, trase în lături covoraşul care acoperea seiful din podea şi se lăsă pe bine să deschidă uşa grea de fier, cu cifru.

Înăuntru se afla toată puterea lui de negociere.

— La dracu' ... murmură Eric în spatele lui. De unde naiba ştia Gus că ai atâta bănet?

Scoţând sacii cu bani din seif, Will îi aruncă pe birou.

— Nu era prea greu să ghicească.

Trânti uşa la loc şi răsuci încuietoarea.

— Oamenii mei sunt plătiţi în fiecare zi de vineri. Şi preferă banii în mână.

Ridicându-se, începu să îndese banii în coburi.

— Doar nu crezi că Gus o să ţi-o predea? întrebă Eric, apropiindu-se. Cu sau fără banii ăştia.

În timp ce-şi arunca pe umăr coburii, Will ridică privirea spre el.

— Tocmai de-asta mi-am luat-o pe dânsa, spuse el, dând să-şi ia carabina.

Eric o înhăţă primul. Will îl privi încruntat.

— Nu mi te pune de-a curmezişul, barmane...!

— Dacă insişti să fii un dobitoc, vin şi eu extine.

— Dă-mi puşca.

Eric îşi agăţă arma pe umăr.

— Chestia asta n-o să-ţi folosească la nimic. Sau, cel puţin, nu de-aproape. O să-l trimitem pe unul din oamenii tăi după şerif, iar eu vin cu tine.

— Habar n-ai să călăreşti. Ai să mă faci să-ntârzii.

— Da, da' trag ca focu. Leagă-mă de şa dacă altfel nu se poate, da' ia-mă cu tine acolo. Am să te-acopăr dintre copaci. Şi ai grijă ca Gus să onoreze târgul.

Will ezită, măsurându-l cu privirea, apoi dădu din cap. La urma urmei, era în joc viaţa lui Lindsey şi orice ajutor devenea nepreţuit.

— Să mergem.

* * *

Lindsey era chinuită de dureri.

Cu mâinile şi picioarele legate, cu un căluş în gură, zdruncinată în bena de metal a camionetei, nu avea nicio

posibilitate de a se sprijini sau a se feri de lovituri. Nu putea decât să încerce să-şi ţină capul sus. De cele mai multe ori nu reuşea nici măcar atâta lucru, iar capul i se lovea atât de tare încât ochii i se umpleau de lacrimi la fiecare hurducătură.

N-avea idee de cât timp mergeau. Părea o veşnicie, toată viaţa ei concentrându-se în acea călătorie dureroasă şi rece. Dar, în pofida durerii, nu voia ca maşina să se oprească. Mai mult decât orice se temea de ajungerea la destinaţie.

Când camioneta frână în sfârşit, tăcerea neaşteptată aproape o asurzi. Ca de la o mare distanţă, auzi portierele deschizându-se, şi închise strâns ochii.

Portierele se trântiră la loc.

Lindsey deschise ochii din nou, pentru a-l vedea pe Gus aplecat asupra ei, rânjind.

— A venit vremea lecţiei, păpuşel.

O apucă de braţ, iar pe Lindsey o cuprinse panica. Scuturând violent din cap, îşi smuci braţul legat. Gus râse, cu un hohot gros, gutural, care-i făcu pielea să se încreţească pe trup.

Ray apăru şi el alături.

— Bă, da’ ştiu că asta are snagă-n ea…!

— Mhm. Îmi place femeile sălbatice. Aşa, te distrezi mai mişto când le-mblânzeşti…

Din nou râsul acela, făcând bila să se ridice în gâtul lui Lindsey.

Trebuia să scape.

— Cât o mai fi pân-apare iubiţelu ei? se întrebă Ray.

Auzind că vorbeau despre Will, Lindsey rămase nemişcată.

Aveau să-l atace şi pe el, iar asta o speria mai tare ca orice.

— Pariez că şi ea se-ntreabă acelaşi lucru.

Gus îşi scoase pistolul de la centură şi îl agită în direcţia ei.

— Nu-i aşa, dulceaţă?

Gândurile lui Lindsey erau în plin tumult, încercând

să învingă teama care ameninţa s-o copleşească. Indivizii aceia voiau s-o omoare. Să-l omoare şi pe Will. Şi nimic în lume nu părea să-i poată opri.

— Am lăsat o scrisorică pentru erou, continuă Gus. O să dureze un timp, poate înc-o oră, două, da' o să vie el acilea.

Ridică mâna, scărpinându-se la obraz cu ţeava pistolului.

— Fireşte, atuncea pentru tine o să fie prea târziu. Ascultându-i, Lindsey îşi simţi frica transformându-se în furie. O furie tăioasă, fierbinte, care-i limpezea judecata. O foloseau ca momeală, şi nu-i putea lăsa să reuşească. Într-un fel sau altul…

— Du-onăuntru, ordonă Gus, îndepărtându-se de camionetă. Lindsey începu să se zbată, în timp ce Ray încerca s-o apuce de braţ. După câteva momente de eforturi, Ray coborî tăblia benei, înjurând, şi se urcă în camionetă. O apucă de păr şi o ridică în capul oaselor.

Lacrimi de durere şi furie îi împăienjeniră vederea.

— Sau te dai jos d-aici-şa cu binele şi fără mofturi, o ameninţă Ray, sau te târăsc de păr. Ai înţeles?

Lindsey dădu din cap. Înţelegea prea bine.

Ray coborî, apoi o trase după el şi şi-o aruncă pe umăr, dându-i o palmă la fund.

— Aşa mai merge.

Lindsey abia reuşi să nu verse.

În cabană, Ray o puse jos, iar Gus îi scoase căluşul din gură.

— Şi-acum, e timpul să-nvăţăm ce-i aia buna creştere… Lindsey îşi adună cu nesaţ saliva în gâtlej şi-i trânti o flegmă în plină mutră.

— Făăă…!

Gus îi arse un dos de palmă, doborând-o la podea.

— Mai fă tu o dată fenta asta, curvo, o preveni el, ameninţând-o cu degetul, şi-o să am grijă nimenea să nu se ai uite de două ori la muianu ăst-al tău drăgălaş!

— Mai apropie-te tu o dată de mine, i-o întoarse Lindsey mârâind, şi-am să muşc.

Ray râse, dar se potoli imediat, când Gus îi aruncă o privire ucigătoare.

— Dezleagă-i picioarele.

— Mda, Ray, repetă Lindsey, întinzându-şi-le. Hai şi dezleagă-mi picioarele.

— Nu mă prea… începu Ray, cu o privire neliniştită spre Gus.

— Dezleagă-i-le.

Ray se lăsă pe vine, iar Lindsey rămase absolut nemişcată, în aşteptare. Ştiam amândoi ce urma. Funia căzu, şi în clipa următoare piciorul lui Lindsey se repezi înainte, nimerindu-l pe Ray într-o parte a capului.

Cu un urlet, Ray se smuci înapoi, ţinându-se de yreche. Scoase un pistol de la centură, îndreptându-l spre ea.

— Hai, mă, s-o omorâm acuma şi să terminăm odată.

Adunându-şi curajul, Lindsey zâmbi ademenitor:

— Aşa-aşa, Ray, haide… apasă pe trăgaci.

Chipul lui Ray se înroşi.

— Când ţi-oi…

Gus îi dădu peste pistol, chiar când începea să apese trăgaciul.

— Cretinule, tocmai asta vrea şi ea să faci!

Înjurând, Ray se retrase, apoi se întoarse spre fereastră, la auzul unor cai de afară.

— Gus, a venit cineva…

* * *

Will îşi struni calul Appaloosa în capătul unui drum forestier vechi care pornea spre coline. Călăriseră în galop mai bine de o oră, şi începeau să simtă oboseala, atât oamenii cât şi animalele.

Venind din urmă, Eric se opri lângă el.

— Aici e?

Will dădu din cap.

— Aici te opreşti tu. Cabana e la vreun sfert de milă mai încolo, pe drumul ăla.

— Slavă Domnului, gemu Eric, lăsându-se să lunece din şa. Cred că-n viaţa mea n-am să mai umblu normal.

— Îţi las cinci minute avantaj, spuse Will, uitându-se la ceas. Mergi paralel cu drumul, dar rămâi camuflat.

— S-a marcat, confirmă Eric. Baftă.

— Şi ţie.

Eric o luă la fugă spre copaci, dispărând sub coroanele brazilor Ponderosa.

După ce aşteptă să treacă timpul stabilit, Will îşi mână calul spre drum. Porni încet, ducând de dârlogi ceilalţi trei cai, atent la orice sunet sau mişcare suspectă.

Apoi, auzi împuşcătura.

Reacţionă înainte de a avea timp să gândească, îndemnându-şi calul la galop. În câteva secunde, ajunse într-o poieniţă unde se afla o cabană mică şi dărăpănată. Trase de căpăstru, oprind de-a valma toţi cei patru cai.

— Da’ ştiu c-ai alergat ceva, cowboy…

Glasul plin de ură spulberă tăcerea, iar Will îşi duse mâna la Colţ.

— Eu n-aş face-o…

Gus ieşi din cabană, ţinând un revolver îndreptat spre capul lui Lindsey.

— Dacă nu vrei s-o vezi că pierde mai mult de câteva ore de somn…

Will privi ochii lui Lindsey, citind în ei tot ceea ce iubea la ea. Furia şi hotărârea. Mândria ei îndărătnică. Şi curajul.

Avea s-o scape din acea primejdie.

Lindsey păru să-i citească gândurile, căci dădu din cap aproape imperceptibil.

— În regulă, Gus…

Will ridică mâna de pe pistol.

— Sunt aici şi am adus tot ce mi-ai cerut.

Lăsă să cadă funia celor trei cai cu provizii şi se retrase cu câţiva paşi.

— Ia-i, îi spuse Gus lui Ray.

Acesta înaintă prudent şi ridică frânghia.

— Aveţi acolo mâncare şi apă pentru două zile, continuă Will, în timp ce Ray examina coburii şeilor. Luaţi-le şi plecaţi.

— Nu văd niciun ban, observă Ray.

— Unde-s lovelele, cowboy?

— La mine, răspunse Will, punând mâna pe coburii propriei lui şei. Aici sunt.

— Aruncă-le jos.

Will clătină din cap.

— Mai întâi dă-i ei drumul.

— Şi dacă în loc de-asta o-mpuşc? replică Gus, apăsând ţeava pistolului pe capul lui Lindsey, care tresări.

— Bine…

Aplecându-se, Will desfăcu sacii.

— Ai câştigat.

În timp ce-i arunca pe jos, se rugă ca Eric să fie un ochitor atât de bun pe cât se lăudase.

După ce luă coburii, Ray deschise clapeta unuia şi rânji.

— Aicea-s, Gus.

— Perfect, cowboy, dă-te jos, ordonă Gus, gesticulând cu pistolul spre Will.

Will ezită, ştiind că descălecând ar fi pierdut orice avantaj îi mai rămăsese. Dar nu avea încotro. Gus ţinea în mână *toate* atuurile.

Coborî din şa, iar Ray luă frâul calului Appaloosa şi îl aduse spre Gus.

— Şi-acuma, mergem noi la o plimbărică… spuse acesta, împingând-o pe Lindsey spre cal.

— Nu aşa ne-am înţeles, protestă Will, deşi se aşteptase. Ţi-ai primit banii. Acum, dă-i drumul.

— Doar nu credeai c-o să uităm ce ne-ai făcut? Tu ne eşti dator *nouă*, cowboy. Şi noi ne-ncasăm întotdeauna datoriile. împlus, continuă Gus, arătând cu pistolul spre Lindsey, încă nu ne-am luat porţia.

Insinuarea lui Gus îi provocă lui Will un val de furie, dar se stăpâni. Nu folosea la nimic şi i-ar fi putut costa pe amândoi viaţa.

Ray ridică o scară a şeii de pe Appaloosa şi i-o pregti lui Lindsey.

— Pune picioru-aici-şa.

— Cum vrei să încalec cu mâinile legate la spate? întrebă Lindsey.

— Taci şi urcă.

Lindsey îl privi pe Gus încruntată, dar se supuse, ridicând stângaci piciorul în şa. În timp ce Ray o împingea de la spate, aruncă o privire scurtă spre Will şi văzu că se ivise ocazia. Gus făcuse o greşeală.

În timp ce Ray o îndrepta în şa, Lindsey îl privi în ochi şi lovi scut cu cizma, nimerindu-l direct în bărbie.

Will sări înainte şi plesni calul pe crupă, făcându-l s-o ia la goană spre copaci.

Cu un muget, Gus ridică arma, dar detunătura unui foc de puşcă şi zgomotul glonţului înfipt în pământ, lângă picioarele lui, îl făcură să se răsucească în loc, cu faţa spre pădure. Will se repezi asupra lui.

Se prăvăliră într-un vălmăşag de membre şi praf. Will îşi dădu frâu liber furiei.

Totul se termină imediat, mult mai repede decât ultima dată când se luptase cu Gus. Poate din cauza adrenalinei, sau a spaimei pentru Lindsey prin care trecuse… Oricum, primul lucru pe care-l ştiu fu că Eric îl trăgea înapoi de pe individul aproape leşinat.

— Ajunge, spuse barmanul. Gata, că-l omori.

Will, se retrase cu mâinile tremurându-i, conştient că fusese la un pas de a-l sugruma. Apoi îşi aminti de Lindsey şi se întoarse.

— Unde-i…

— Aici.

Lindsey stătea călare, legată încă, mânând calul spre ei cu picioarele.

Will parcurse distanţa care-i despărţea, iar Lindsey îşi aruncă un picior peste oblâncul şeii şi se lăsă să alunece în braţele lui.

Se simţea bine. Se simţea întreagă. Se simţea vie.

Capitolul 14

Lindsey îşi bea în linişte cafeaua.

Terminase micul dejun cu un sfert de oră în urmă, dar nu se grăbea să înceapă munca. Nici chiar razele

soarelui de dimineaţă, intrând pe fereastra bucătăriei, nu reuşeau s-o bine dispună.

Trecuseră trei zile de la arestarea lui Gusşi Ray. Trei zile fără nicio veste de la Will.

Ştia că n-ar fi trebuit să mai aştepte nimic de la el. În fond, îi salvase viaţa. Ce i-ar fi putut cere mai mult?

Şi totuşi, Lindsey voia mai mult decât atât. Incomparabil mai mult. Când Will o adusese acasă, o sărutase – un sărut prelung, dulce, plin de făgăduieli. Sau, cel puţin, aşa i se păruse ei.

Şi, de-atunci, nu-l mai văzuse.

— Lindsey, ia vino-aici…

Ridică privirea spre un muncitor care apăruse în uşă.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi…

Omul ezită, aruncând o privire în spate, înainte de a răspunde.

— Mai bine vino să vezi cu ochii tăi.

Curioasă, Lindsey îl urmă în curte.

Pe alee se apropia o coloană de maşini şi camioane, lungă cât vedeai cu ochii. Lindsey rămase buimăcită, în timp ce primul camion se oprea în faţa ei.

Din cabină coborî Will.

— Bună dimineaţa, Lindsey.

La vederea lui, inima îi tresări în piept.

— Bună dimineaţa…

Alt răspuns nu-i trecea prin minte.

Privi cum autovehiculele veneau pe rând în spatele lui Will, parcând oriunde găseau câte un loc. Din maşini coborau diverşi oameni – locuitori ai orăşelului şi ai fermelor învecinate. Lindsey îi cunoştea aproape pe toţi, dar existau şi câteva chipuri noi.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe Will.

Înainte ca acesta să-i răspundă, Dory Westman se înghesui în faţa lui, cu o oală cât toate zilele.

— ’neaţa, Lindsey, pot să folosesc şi eu bucătăria ta puţin?

— Ăă, sigur…

Ce altceva să răspundă, când una dintre cele mai prestigioase doamne din comitat apărea în uşa ei la crăpatul zorilor?

— Pofteşte…

Dory porni spre casă, urmată de un şir întreg de femei, toate ducând cratiţe şi platouri şi salutând-o pe Lindsey din mers.

Lindsey se întoarse spre Will, care zâmbi, împingându-şi pălăria pe ceafă.

— N-o lua în seamă pe Dory, spuse el. Trebuia să aştepte până-ţi ceream permisiunea.

— Permisiunea? Will…

Făcu un pas spre el, gata să-l strângă de gât dacă nu începea odată să-i explice.

— Păi, spuse Will, uite cum e…

— Bună, Lindsey, îl întrerupse Eric, apărând alături cu un zâmbet enorm. Ce faci?

— Eric, ne deranjezi, îl opri Will. Tocmai voiam să-i explic ce căutăm aici.

— A, scuze. Credeam că partea asta aţi rezolvat-o deja.

— Nu încă, replică Will, înainte de a se întoarce din nou spre Lindsey. Uite cum e… Am venit aici din mai multe motive. Mai întâi…

Întoarse un moment capul spre grupul de bărbaţi care se adunaseră în spatele lui.

— Ne-am gândit că poate ai nevoie de ajutor ca să-ţi construieşti un hambar nou.

Năucită, Lindsey aşteptă un moment înainte de a răspunde.

— Vrei să spui, o…

Ezita să pronunţe cuvântul, de teamă că înţelesese greşit.

— O clacă?

— Mda, o clacă de modă veche, răspunse Eric. Construirea colectivă a unui hambar.

— Nu-mi vine să cred… Vreau să zic, cum aţi… Nu vă pot cere aşa ceva, nici unuia dintre voi.

— Nici nu e nevoie să ne-o ceri, Lindsey, replică Will. Suntem aici fiindcă vrem să te ajutăm. Nu ţi se pare normal?

Din grupul care-l înconjura se ridică un cor de murmure afirmative. Lindsey simţi că i se umpleau ochii de lacrimi. Nu mai ştia ce să spună.

— Ajunge să spui „vă mulţumesc”, zise Will, ghicindu-i din nou gândurile.

Lindsey zâmbi.

— Vă mulţumesc. Şi, da, vă rog, avem nevoie de ajutor. Oamenii mei vă stau la dispoziţie.

Eric îi dădu lui Will un ghiont.

— Zi-i şi restul.

— Restul? repetă Lindsey, întorcându-se spre Will.

— Al doilea motiv pentru care suntem aici.

Will zâmbi şi făcu un pas spre ea, moment în care Lindsey simţi că o apăsa ceva în piept.

— Am venit la o nuntă.

Lindsey se retrase, derutată.

— La o nuntă…?

— Vrei să te măriţi cu mine, Lindsey?

Îi venea să se arunce cu braţele pe după gâtul lui. Nu mai suporta să-şi nege sentimentele faţă de acel om. Nu mai suporta singurătatea. Totuşi, clătină din cap.

— Am mai discutat o dată asta…

Will scoase o foaie de hârtie şi i-o întinse.

— Poate aşa va fi puţin mai clar.

— Ce-i asta?

— Citeşte-o.

Ezitant, Lindsey privi coala. Era un document legal, un titlu de proprietate mai exact.

— Nu înţeleg, răspunse ea, revenind cu privirea spre Will.

— Hârtia asta te declară unica posesoare a fermei Silver Creek. A întregii proprietăţi, inclusiv fosta Claxton Ranch.

— Poţi face aşa ceva?

— Am şi făcut-o. Iar acum nu mai încape nicio

îndoială asupra motivului pentru care te doresc. Te iubesc. Numai tu contezi pentru mine.

Lindsey privi în jur, spre chipurile care aşteptau un răspuns.

— Am adus şi un pastor, anunţă Eric.

— Nici nu ştiu ce să spun…

Făcând un pas înainte, Will îi luă mâna.

— Spune da.

Când ridică privirea spre ochii lui întunecoşi şi sexy, Lindsey citi acolo adevărul. Will o iubea. Când se întâmplase? Când începuse? Sau poate o iubise dintotdeauna, şi doar ea fusese oarbă să nu vadă…?

— Amândoi am fost orbi, continuă Will. Întotdeauna ai fost cea mai bună prietenă a mea, iubirea mea. A trebuit doar să treacă un timp până să observ.

Lindsey simţi că i se risipea orice rezistenţă.

— Ai vorbit serios…

Nu era o întrebare.

— Doreşti într-adevăr să te însori cu mine. Să fii soţul meu.

Will o cuprinse în braţe.

— Pentru toată viaţa.

Sfâr [it

Solicitanţii la

„CARTEA PRIN PO (T-„se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”.

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01 – 223.63.07. sau C.P. – 41 – 129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 01 – 224.16.98.

* * *

* * *

* * *